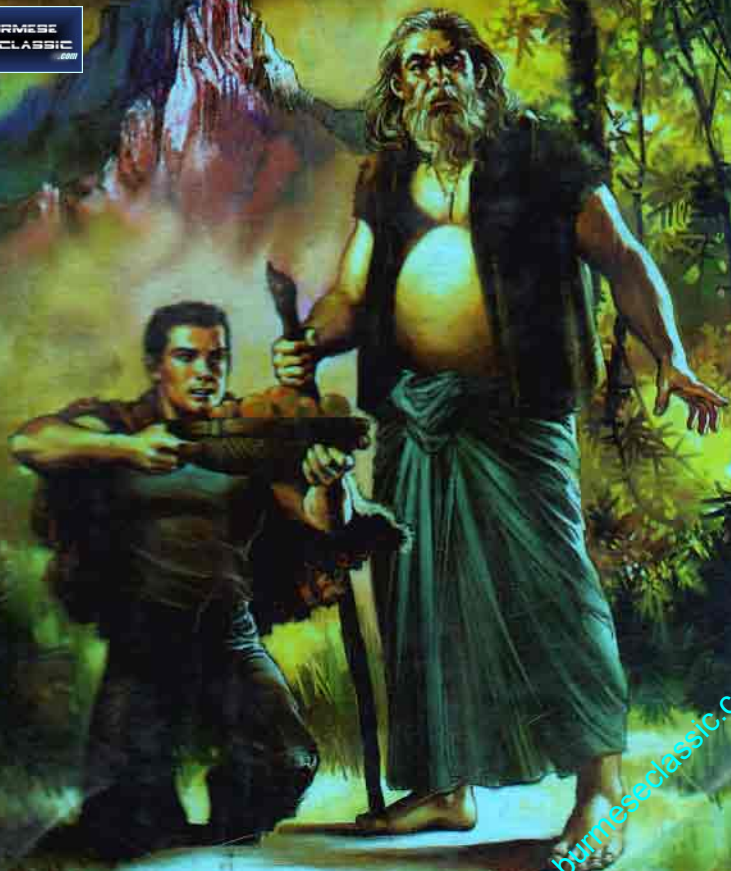

အောင်မြင်စာပေ မင်းသိင်္ခ

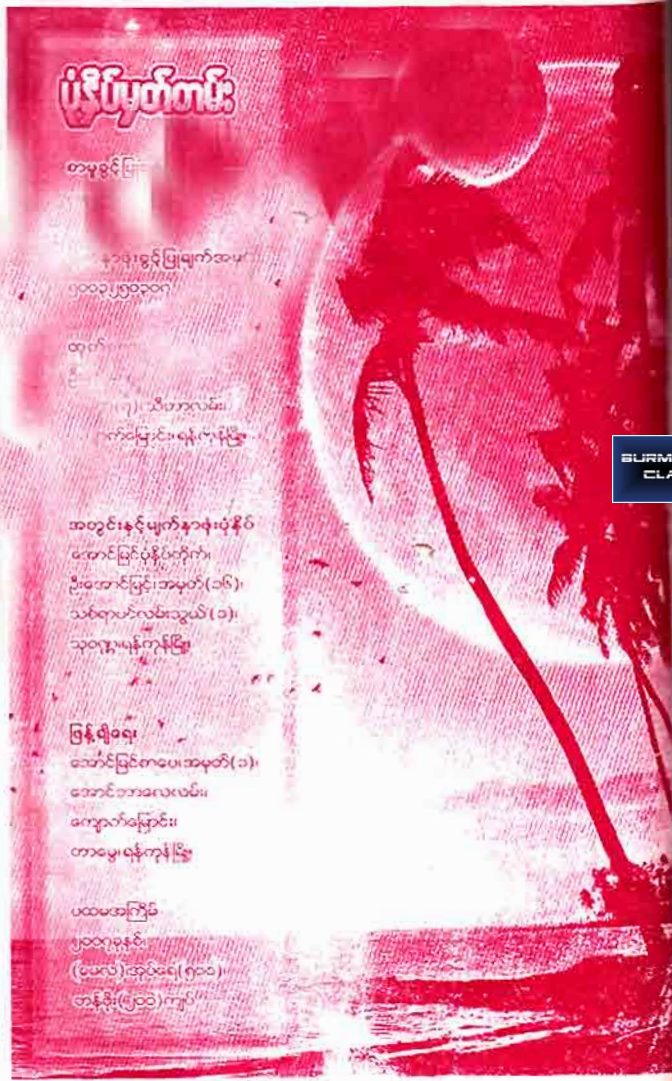
ဆရာသင်နှင့်နှစ်ပေါင်းများစွာ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

စာမူနှင့် ပြုစုခြင်း

စာမူနှင့် ပြုစုခြင်း အမျိုးအစား
၂၀၀၁ ခု ဇူလိုင်လ

ထုတ်ဝေ

၁။ သီတာလင်္ခ
ကဏ္ဍမြောင်း၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းနှင့် မျက်နှာစုံပုံနှိပ်
အောင်မြင်ပုံနှိပ်ကုမ္ပဏီ၊
ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ် (၁၆)၊
သစ်တောင်လမ်း၊ သွယ် (၁)၊
သဂုဏ္ဍ၊ ရန်ကင်းမြို့

ပြန်ဆိုရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ် (၁)၊
အောင်ဘာသာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊
တာပေး၊ ရန်ကင်းမြို့

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၁ ခု ဇူလိုင်လ
(ပထမ) အုပ်စု (၅၀၀)
အုပ်စု (၂၀၀) ကျပ်

ယဇ်ဇာ

ဆရာသခင်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ

မင်းသိင်္ခ

ဆရာသခင်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ

၅

BURMESE CLASSIC .COM

idea minn co and art. ru nori

အောင်မြင်စာပေ

(၁)

မင်းသိင်္ခနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် (၁၀)တန်းအောင်ပြီးနောက် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းသို့ တက်ရောက်ရန်အတွက် အားထုတ်ခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုကာလအတွင်း ငှက်ဖျားရောဂါ ထလာသဖြင့် ဆေးရုံတက် လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။ ဆေးရုံမှဆင်းပြီးသောအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ကောင်းစွာမမှန်တော့ဘဲ ဖောက်ပြန်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အစ်မကြီးက ကျွန်ုပ်အား စိတ္တဇဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့လေ၏။

ထိုနေရာတွင် (၃)နှစ်ခန့် ဆေးကုသခံပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်ခွင့်ရခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အစ်မ

အောင်မြင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ကြီးက...

“ကဲ ငါ့မောင် ညာကလီရေ... အိမ်ကိုတော့ ပြန် ချောက်လာပြီ၊ ဘာလုပ်မယ်များ စိတ်ကူးထားသလဲ” ဟု တည့်တိုးကြီး မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အစ်မကလည်းဗျာ ကျွန်တော်က ဘာမှမှမလုပ် တတ်ဘဲ၊ ဘာလုပ်စရာရှိမလဲ၊ ‘စားပြီးအိပ်နေ ဘိက္ခုဝေ၊ ဆေရင်ပတ်လတ် နတ်ပြည်တက်’ပေါ့...” ဟု ပြောလိုက်ရာ အစ်မကြီးက...

“ဟဲ့ ညာကလီ၊ ငါ့ကို ရူးကြောင်ကြောင်စကားတွေ လာပြီး ပြောမနေနဲ့...” ဟု မာန်လိုက်လေ၏။

“ရူးကြောင်ကြောင်စကားပြောရမှာပေါ့ အစ်မကြီးရဲ့၊ အစ်မကြီးပဲ ကျွန်တော့်ကို အရူးဆိုပြီး စိတ္တဇဆေးရုံပို့ခဲ့ တယ်မဟုတ်လား...” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလျှင် အစ်မ ကြီးသည် တစ်စုံတရာ မပြောနိုင်တော့ဘဲ...

“အိုး... ဂေါ်ဒ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အစ်မကြီးက...

“ဟဲ့ ညာကလီ၊ နင် ဗေဒင်လက္ခဏာတွေဘာတွေ ဝါသနာ ပါသလား” ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော် အခု အသက် ၄၀ ရှိပြီ၊ ဗေဒင်လက္ခဏာ

မေးဖူးတယ်လို့ကို မမှတ်မိပါဘူး” ဟု ပြန်၍ပြောလျှင် အစ်မ ကြီးက...

“အဲဒီပညာကိုရော နင် ယုံသလား” ဟု မေးပြန်လေ ၏။

“ဒီမှာ အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်၊ ဒီ စညာကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို ကျွန်တော်ဟာ လုံတဲ့အထဲလည်း မပါဘူး၊ မယုံတဲ့အထဲလည်း မပါဘူး၊ လုံမယုံက လွတ်နေတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် အစ်မကြီးက...

“နင့်စကားကို ငါ နားမလည်ဘူး၊ နင်နဲ့ကြာကြာစကား ပြောရင် ငါပါကြောင်သွားမယ်...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် က...

“ကြောင်တော့မကြောင်နဲ့ အစ်မရေ... ရူးချင်ရင် အပြတ်သာရူးပစ်လိုက်၊ ညာကလီဆိုတဲ့လူသားဟာ ကြောင် မကြီးရဲ့မောင်တော့ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ မလွဲသာရင် အရူးမကြီး ရဲ့မောင်ပဲ ဖြစ် ချင်တယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အစ်မကြီး က...

“နင်တို့ယောက်ျားတွေက အရူးဖြစ်ရတာ လွယ်တယ် ဟဲ့၊ ငါတို့မိန်းမတွေက အရူးဖြစ်ရတာ အန္တရာယ်သိပ်ပြီးများ ဟာ... ဆိုက်ကားဆရာတွေကို ကြောက်ရတယ်တော့...”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလိုက် ရာ ကျွန်ုပ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

“အစ်မကြီးကလည်း မဟုတ်တာပြောရော့မယ်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါ အဇ္ဈမလေးတစ်ယောက်ကို သားမယားပြုကျင့်လိုက်တဲ့ တိစ္စမှာ ဆိုက်ကားဆရာတွေချည်းပဲမဟုတ်ဘူး။ သူကြီးတို့ပါနေတယ်...။ အစ်မကြီးက သူကြီးကျတော့ မကြောက်ဘူးလား...” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောကာ တခစ်ခစ် ရယ်၍နေလေ၏။

ထိုအခါ အစ်မကြီးက...

“ဟဲ့ ညာကလီ၊ စကားအကောင်းပြောမယ် နားထောင်စမ်း။ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတစ်ခုတွေ့တယ်။ အဲဒါကြော်ငြာက လက္ခဏာဆရာမင်းသိခံဆိုတဲ့လူက ယောက်ျားထမင်းချက်တစ်ယောက် အလိုရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီထမင်းချက်တို့လခဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ပေးမယ်ဆိုတာလည်း ဖော်ပြထားတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မပြန်ရဘူးတဲ့။ တစ်လမှ တစ်ခေါက်တည်း ပြန်ခွင့်ပေးမယ်တဲ့...”

ဗမာအစားအစာတင်မကဘူး ကုလားအစားအစာထဲ ချက်ပြုတ်တတ်တဲ့လူကို ဦးစားပေးမယ်တဲ့။ နှင် သူ့ဆီမှာ အလုပ်လျှောက်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်ပါလား...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

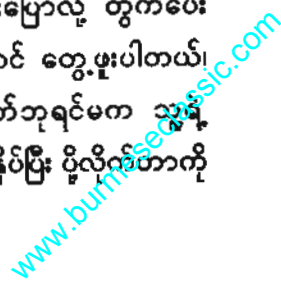
“အစ်မရယ်... ဒီလို သတင်းစာက ကြေညာပြီး

ခေါ်တယ် ဆိုရင်တော့ လျှောက်လွှာတွေတစ်ထပ်ကြီး ရောက်နေရောပေါ့။ ရဖို့ လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ အစ်မကြီးက...

“အဲဒီဆရာမင်းသိခံဆိုတာနဲ့ ငါနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဟဲ့... ငါ ဝင်ပြီးပြောပေးရင် ရမှာပါ။ ဒီဆရာက အတော်တော်တယ်ကွဲ့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော်တွေဖူးတဲ့ လက္ခဏာဆရာတွေဟာ အဝတ်အစားကို ဖိုသီဖတ်သီနဲ့၊ ကွမ်းတွေဗရပျစ်ဝါးလို့ ဟောတာကလည်း ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာတွေပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်။ တချို့လည်း ဆိုင်တွေဘာတွေတောင် မရှိဘူး။ သစ်ပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး ဟောနေကြတာ...။ လူက သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး ဟောနေရပေမဲ့ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေက အလွန်ပဲကြီးကျယ်တတ်တယ်။ တစ်ဖက်သား ယုံတာ မယုံတာအပထား။ စွတ်ပြီးပြောတော့တာပဲ...”

တစ်ခါကများဆိုရင် လက္ခဏာကိုတက်ဖို့လူဟာ အာကာသယာဉ်လွတ်ဖို့ ကိစ္စအတွက် ‘နာဆာ’အာကာသစခန်းက အခါကောင်း၊ နာရီကောင်းတွက်ပေးဖို့ လာပြီးပြောလို့ တွက်ပေးနေရတယ်လို့ပြောတဲ့ လက္ခဏာဆရာတောင် တွေ့ဖူးပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အဲလီဘောက်ဘုရင်မက သူ့နဲ့ အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို သိချင်လို့ လက်ဝါးပုံနှိပ်ပြီး ပို့လိုက်တာကို

တွက်ပြီးပေးရဦးမယ်တဲ့ . . . ” ဟု ပြောလိုက်ရာ အစ်မကြီးက . . .

“ဟဲ့ နင်ပြောတဲ့ ဆရာတွေလို ခပ်ကြောင်ကြောင်ဆရာမျိုးမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဆရာမင်းသိမ်က သူပြောတဲ့စကားကို သူတာဝန်ယူတယ်၊ သူစကားပြောတဲ့ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကလည်း သူများနဲ့မတူဘူးဟဲ့ . . . ၊ စကားပြောကောင်းတဲ့အပြင် အသံကလည်း ဩဇာဓာတ်ပါတယ်ဟဲ့၊ အထူးသဖြင့်ကတော့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးပဲ၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးနဲ့ အကြည့်ခံရတဲ့အခါ သူ့ရဲ့အကြည့်ဟာ နောက်စေ့ကိုတောင် ဖောက်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်ဟဲ့ . . .

ပြီးတော့ ဥပမိရုပ်ကလည်း ခန့်ညားတယ်၊ အထူးသဖြင့်ကတော့ နက်မှောင်ပြီး အချိုးကျတဲ့ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းမွှေးပဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

“အခု အစ်မကြီးပြောတာတွေဟာ ဆရာမင်းသိမ်ရဲ့ ပညာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမင်းသိမ်ကို ချီးမွမ်းနေတာ . . . မဟုတ်မှလွဲရော အစ်မကြီး သူ့ကို ခိုက်လာပြီထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အစ်မကြီးက . . .

“နင်စွပ်စွဲမယ်ဆိုရင်လည်း စွပ်စွဲစရာပါပဲ၊ ခိုက်လောက်တဲ့ လူပဲဟေ့ . . . ၊ ဒါပေမဲ့ သူက မိန်းမကိစ္စကင်းရှင်းတယ်၊ အရက် သေစာကင်းရှင်းတယ်၊ လောင်းကစား

ကင်းရှင်းတယ်” ဟု ပြော လိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

“ဒီလိုဆိုလည်း သူ့လည်ပင်းမှာ စာဆွဲထားဖို့ကောင်းတယ် အစ်မရေ . . . ‘မူးယစ်ကင်းစင်ရုံ’၊ ‘အပျော်အပါးကင်းစင်ရုံ’ ၊ ‘လောင်းကစားကင်းစင်ရုံ’ . . . ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အစ်မကြီးသည် ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ကားဖြင့်တင်ကာ လကွဏာဆရာ မင်းသိမ်ဆိုသည့်သူထံသို့ ခေါ်သွားလေတော့၏။

ဆရာမင်းသိမ်နှင့်တွေ့လျှင် ဆရာမင်းသိမ်က ကျွန်ုပ်၏ အစ်မကြီးအား -

“မောနင်း ဒေါ်လီရေ . . . မတွေ့တာတောင် တစ်နှစ်နဲ့ သုံးလကျော်ပြီကွဲ့၊ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ ဧပြီလလေ၊ အခု ဇူလိုင် လရောက်နေပြီဆိုတော့ တစ်နှစ်သုံးလကျော်ခဲ့ပြီပေါ့ . . . ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီး မဒေါ်လီက . . .

“ကြာပြီဆိုတာတော့ သိပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာလိုတော့ ဘယ်လောက်ကြာပြီဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

ထို့နောက် . . .

“ကဲ လာရင်းကိစ္စ ဆိုစမ်းပါဦး . . . ” ဟု ဆရာမင်းသိမ်

က မေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီးက...။

“ဆရာ သတင်းစာမှာကြော်ငြာတဲ့ ထမင်းချက်တစ်
ယောက် အလိုရှိသည်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာကိုတွေ့လို့ လာခဲ့တာပဲ။
ဟောဒါက ဒေါ်လှီရဲ့မောင်အရင်းပါ။ သူ့နာမည်က ညာကလိတဲ့
ဗမာစာရော ကုလားစာပါ ချက်တတ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်
လျှင် ဆရာမင်းသိမ်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ...။

“မောင်ညာကလိရေ...။ အရင်က ဘာအလုပ်တွေ
များ လုပ်ခဲ့ဖူးပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...။

“ကျွန်တော် တကယ်လုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်က အရူးလုပ်ဖူးပါ
တယ်။ ငှက်ဖျားရောဂါသည် လုပ်ဖူးပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင်
၎င်းက...။

“ငှက်ဖျားရောဂါသည် လုပ်ဖူးတာက အရေးမကြီးဘူး။
အရူးလုပ်ဖူးတယ်ဆိုတာကတော့ မေးရဦးမယ်။ အခုရော အရူး
ရောဂါ ပျောက်ပြီလား...။” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...။

“ဒီအတိုင်းနေရင်တော့ ရောဂါက ပျောက်သလိုလိုပါပဲ။
တစ်ယောက်ယောက်က စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လိုက်ရင်တော့
ရောဂါ က ပြန်ပြီးထတယ် ဆရာရေ...။” ဟု ပြောလိုက်လျှင်
ဆရာ မင်းသိမ်၏မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ခုသည် အတွင်းဘက်သို့

ဖတ်ခနဲ စု၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီး
ဘက်သို့လှည့်ကာ...။

“မဒေါ်လီရေ...။ ခင်ဗျားမောင် ညာကလိ အရူးထ
လာပြီး ဟင်းအိုးထဲမှာ ပိုးသတ်ဆေးခတ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ့်
လုပ်မလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီး မဒေါ်လီက...။

“ဆရာက လက္ခဏာဆရာပဲ။ ဆရာ့လက္ခဏာမှာ
အဆိပ်မိဖို့ အမှတ်အသား ပါမပါ စစ်ဆေးပြီးမှ ညာကလိကို
အလုပ်ခန့်ပေါ့...။” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာမင်းသိမ်က
သူ၏ညာဘက် လက်ရှိ လက်သန်းပေါ်မှ မှဲ့နက်ကလေး
တစ်လုံးကို ပြရင်း...။

“မဒေါ်လီရေ...။ ဟောဒီမဲ့ကလေးဟာ သူတစ်ပါး
လက်ချက်နဲ့ အဆိပ်မိတတ်တဲ့ အမှတ်အသားပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့
အသက်လမ်းကြောင်းက အပြတ်အတောက်မရှိဘဲ ရှည်လေ
တော့ အဆိပ်မိပင်မိသော်ငြားလည်း မသေနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ...။
အဲဒီတော့ ညာကလိကို ခန့်မယ်ဗျာ...။ ဘာကြောင့်ခန့်သ
လဲဆိုတော့ ရိုးသားတဲ့အချက်ကို တွေ့လို့ခန့်တာ...။” ဟု
ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ထမင်းချက်အဖြစ် ခန့်လိုက်
လေတော့သတည်း။ ။

...၀၁၅၀၀...

www.burmeseclassic.com

idea, mind, and art. ru-nor

(၂)

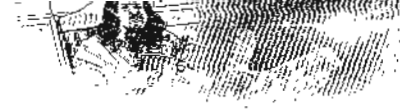
ဆရာမင်းသိင်္ခချက်သော ချစ်ကင်းကရိုကို စားရခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမင်းသိင်္ခ၏အိမ်သို့ရောက်ပြီး မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ဈေးဝယ်ရန် ဈေး သို့လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဈေးမှပြန်ရောက်လာသောအခါ ဈေးခြင်း တောင်းကို ၎င်း၏ရှေ့တွင် ချခိုင်းပြီးလျှင် ခြင်းတောင်းအတွင်းမှ ကျွန်ုပ်ဝယ်လာသော (၆၀)သားခန့်ရှိသည့် ကြက်ကိုတုတ်၍ ကျွန်ုပ် ရွှေ့၍မှာပင် စဉ်းတီတုံး၌ ခုတ်ထစ်လေ၏။

ထိုသို့ခုတ်ထစ်ရင်း ၎င်းက ကြက်၏ခေါင်းကို ကိုင်၍ ပြကာ...

www.burmeseclassic.com

“ညာကလီရေ . . . ၊ ဟောဒီကြက်ကို ကြက်သားဟင်း
 ချက်မှာကွ၊ အဲဒီဟင်းအိုးထဲမှာ ခတ်ရမယ့်ဆားပမာဏက
 ဟောဒီ ကြက်ခေါင်းအရွယ်ဟာ အတော်ပဲကွ . . . ၊ အဲဒါမြဲမြဲ
 မှတ်ထားပေတော့ . . . ၊ ပြီးတော့ ကြက်သားဝယ်တဲ့အခါမှာ
 ခြေထောက်ကို ကြည့်ရတယ်ကွ . . . ၊ ခြေထောက်က အကွက်
 ကဲ့ရင် ကြက်ဟာ အသက်ကြီးပြီကွ . . . ၊ အကွက်စိပ်ရင်
 အသက်ငယ်တယ်၊ အရိုး နုတယ်ပေါ့ကွာ . . . ” ဟု ဆိုကာ
 ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ၊ ချင်းတို့ကို ထောင်း၍ ဟင်းအိုး
 ဆီသတ်ပြီးနောက် ကြက်သားကို ချက်လေတော့၏။

ထိုသို့ချက်ရင်း ဆရာမင်းသိင်္ခက . . .

“ညာကလီရေ . . . ၊ ငါတို့က ကြက်သားချက်တဲ့အခါ
 ကြက်သားဟင်းလို့ လွယ်လွယ်ကလေးပြောလိုက်တယ်ကွ၊
 မျက်နှာဖြူတွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဟေ့ . . . ၊ ၆၀ သား
 ထက် မကြီးတဲ့ ကြက်ကိုချက်ရင် ကြက်ကလေးဟင်း ‘ချစ်ကင်း
 ကာရီ’လို့ ပြောတယ်ကွ . . .

အဲဒါက ပေါင်မုန့်ဖြစ်စေ၊ နံပြားဖြစ်စေနဲ့ စားဖို့ချက်တာ၊
 ၆၀ သားထက်ကြီးတဲ့အကောင်ကို ချက်ရင်တော့ ကြက်သား
 ဟင်း ဖောင်း(လ်)ကာရီပေါ့ကွာ . . . ၊ ဒါက မနက်စာဖြစ်စေ၊
 ညစာဖြစ်စေမှာ စားတယ်ကွ၊ အခု ငါချက်တာက ချစ်ကင်း
 ကာရီကွ . . . ၊ အနှစ်များများရအောင် ချက်ရတယ်” ဟု ဆိုကာ

ဆရာမင်းသိင်္ခသည် ချစ်ကင်းကာရီကို ချက်ပြုတ်လေ၏။ ကျက်
 သောအခါ၌ ပန်းကန်နှစ်ခုတွင် ထည့်၍ ပန်းကန်တစ်ခုကို
 ကျွန်ုပ်အား နံပြားတစ်ချပ်နှင့်အတူ ပေးလေ၏။ ၎င်းက တစ်ခုနှင့်
 စားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းချက်ငှားတာမဟုတ်
 ဆူးလား၊ ကျွန်တော် ချက်ရမယ်မဟုတ်လား . . . ” ဟု
 မေးလိုက်ရာ ၎င်းက . . .

“မင်းချက်ရမှာပါ၊ အခု ငါက နမူနာချက်ပြတာ . . . ၊
 ဒီအချိုးအတိုင်း လိုချင်တယ်ပေါ့ကွာ . . . ” ဟု ပြောလိုက်
 ဆွင် ကျွန်ုပ်က . . .

“ကျွန်တော် ဟင်းတော့ချက်တတ်ပါတယ်၊ ဆရာလို
 စားကို ဘယ်လောက်သား ထည့်ရမယ်၊ မဆလာကို ဘယ်
 လောက် ထည့်ရမယ်ဆိုတာတော့ စကေးမရှိဘူး ဆရာ၊ သင့်သ
 ဆို ကြည့်လုပ် လိုက်တာပဲ” ဟု ပြောရာ ဆရာမင်းသိင်္ခသည်
 ချယ်လေ၏။

“မင်းပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စကေးနဲ့လုပ်တော့
 ပြီးကောင်းတာပေါ့ကွာ . . . ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ဒညင်းသီး
 ဆို ပြုတ်မယ်ဆိုရင် ရမ်းပြုတ်လို့မဖြစ်ဘူးကွ၊ မိနစ် ၂၀ ပြုတ်ရ
 တယ်၊ အဲဒီထက်ပိုပြီးပြုတ်လိုက်ရင် ဒညင်းသီးမှာ ညည်းစော်

တွေ နံကုန်ရော . . . ၊ အဲဒီထက်လျော့ပြီး ပြုတ်လိုက်ရင်လည်း
ဒညင်းသီးဟာ မနပ်တော့ဘူးကွ . . . ၊ ကြက်ဥကြော်တာလည်း
ဒီလိုပဲကွ . . . ၊

ခု မိနစ်ဟာ ကြက်ဥကြော်တာ အကောင်းဆုံးပဲ
. . . ၊ ဒီထက်ပိုသွားရင် တူးသွားတတ်တယ်၊ ဒီထက်လျော့
တော့ အကျက်မညီတော့ဘူးကွ . . . ” ဟု ဆရာမင်းသိမ်
ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“အဲဒီစကေးတွေ ပြောပြထားပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်
စကေး ဝင်အောင် ချက်ပါမယ် . . . ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ၎င်းချက်
သော ချစ်ကင်းကာရီကို မြန်ယုတ်စွာ စားသောက်လိုက်
လေတော့သတည်း . . . ၊

...အားအရ...

(၃)

သစ္စာဆိုပုံပါတယ်

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမင်းသိမ်ထံသို့ရောက်ကာစတွင် ၎င်း
အား ‘ဆရာ’ဟုသာ ခေါ်၏။ အတန်ကြာသောအခါ ‘ဆရာကြီး’
ဟု ခေါ်မိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းထံသို့ရောက်ရှိ
လာကြကုန်သော ၎င်း၏တပည့်များကမူ ‘အဘ’ ဟုသာ ခေါ်
ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နည်းတူ ‘အဘ’ဟု
ခေါ်မိရာကအစ နှုတ်ကျိုးသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဘနှင့်အတူတကွ အချိန်ကာလကြာမြင့်
စွာ နေထိုင်ခဲ့၏။ ထိုသို့နေထိုင်စဉ်အတွင်း အဘ လက္ခဏာဟော
သည်ကို တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူး၏။ ထိုသို့တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဟောချက်

များ၊ အဖြစ်အပျက်များကို လိုက်လံရေးသား မှတ်တမ်းတင်ခဲ့
မိလေသည်။ ထိုမှတ်တမ်းများ ပျောက်ပျက်ခြင်း မရှိစေရန်
ဖိုင်တွဲများတွင် တွဲ၍ ထားရ၏။ ထိုဖိုင်တွဲများကိုလည်း ကျွန်း
သေတ္တာကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ထည့်ကာ သော့ခတ်၍ သိမ်းဆည်း
ထားမိလေ၏။

ထိုသို့မှတ်တမ်းတင်ရာတွင် ရုံးသုံးစာကဲ့သို့ ရေးသား
ခြင်း မပြုဘဲ ဝတ္ထုသွားသဖွယ် ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့်တကွ
ရေးသား မိလေတော့၏။ ထိုသို့ရေးသားရာတွင် ကျွန်ုပ် ကြည်ညို
လေးစားရင်းစွဲရှိသော ကျွန်ုပ် ချစ်ခင်သော 'အဘ'ကို မြှောက်
၍ရေးသားခြင်း၊ သူတစ်ပါးက 'လွန်လွန်းပါတယ်ကွာ' ဟု ပြော
မည်စိုးသဖြင့် အဖြစ်မှန်ထက်လျော့၍ ရေးသားခြင်းမျိုးမပြုဘဲ
အမှန်အတိုင်း၊ ပကတိအဖြစ်အတိုင်း တိတိကျကျ ရေးသား
ထားခြင်းကို မည်သူ၏ ရှေ့မှောက်တွင်မဆို သစ္စာဆိုဝံ့ပါသည်။

...၀၀၀၀၀...

(၄)

ညာကလိင်တမူများထည့်ထားသော ကျွန်းသေတ္တာကြီး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ထမင်းချက် ညာ
ထလီ ကိုခေါ်ယူ၍ . . .

“နေစမ်းပါဦး ညာကလိင်ရဲ့၊ မင်းက ညညဆို မအိပ်ဘဲနဲ့
ဘာတွေရေးနေတာတုံး . . . ၊ မနေညကဆို မိုးလင်းကာနီးထိ
အိပ်ကိုမအိပ်ဘူး၊ ဘာတွေရေးနေတာလဲကွ . . . ” ဟု ကျွန်ုပ်က
မေးမြန်းရာ ညာကလိင်က . . .

“ဝတ္ထုရေးနေတာ အဘ . . . ” ဟု ပြန်၍ဖြေသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩ၍ သွားသောကြောင့် . . .

“ဝတ္ထု . . . ဟုတ်လား . . . ” ဟု အလန့်တကြားမေး

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရာ ၎င်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ဝတ္ထုပါ...” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မင်းက ဝတ္ထုရေးတတ်လို့လား...” ဟု မေးလိုက် မိလေ၏။

“ဝတ္ထုတင်မကဘူး အဘ၊ ဆောင်းပါးလည်း မရေး တတ်ဘူး၊ သတင်းလည်း မရေးတတ်ဘူး၊ ဘာဆိုဘာမှ မရေး တတ်ပါဘူး” ဟု ၎င်းက ပြန်၍ဖြေပြန်၏။

“ဘာမှမရေးတတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရေးမှာတုံး...” ဟု ကျွန်ုပ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်၍မေးလိုက်မိလေ၏။

“ဘာမှမရေးတတ်တော့ အကုန်လုံး ရေးတတ်သလို ပဲပေါ့ အဘရယ်... ကျွန်တော်က ဘာမှမှမတတ်ဘဲ၊ အဲဒီ တော့ ကိုယ်ရေးချင်တာတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ရေးချ တော့တာပေါ့ ဟဲ ဟဲ...” ဟု ၎င်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြန်၍ဖြေပြန်၏။

“ဟေ့ကောင်... ရသကိုးပါးရှိတယ်ဆိုတာရော သိ ရဲ့လား...” ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မေးလိုက် လေ၏။

“ရသဘယ်နှပါးရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး

အဘ၊ သိလည်း မသိချင်ပါဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောမပြပါနဲ့၊ ကျွန်တော် နားမထောင်ချင်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ စယ်နှပါး ရှိရှိ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး...” ဟု ၎င်းက ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ အကြီးအကျယ် ခါပွသွားလေတော့၏။

“ဝါကျဖွဲ့စည်းဖို့ သဒ္ဒါရော တတ်သလား...” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်ရာ ၎င်းက...

“သဒ္ဒါလည်း မတတ်ပါဘူး အဘ၊ သဒ္ဒါဆိုတာ စုန်းသတ္တဝါလား၊ ရေသတ္တဝါလား၊ ဖွဲ့နုကျွေးရတာလား၊ စိတ်ကျွေးရတာလားဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး အဘ၊ သိလည်း မသိချင်ပါဘူး အဘ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲဒါတွေ ဆင်ပါနဲ့ အဘ...” ဟု လက်အုပ် ချိ၍တောင်းပန်လေ တော့၏။

“မင်းနှယ်ကွာ... ရသဘယ်နှပါးတောင်ရှိမှန်းမသိ၊ သဒ္ဒါလည်း မတတ်ဘဲနဲ့ ဝတ္ထုရေးမယ်လို့ကွာ အံ့ရော...” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ညာကလိက တခစ်ခစ် ရယ်လေ တော့၏။

“အဘတို့က အဲဒါတွေတတ်တယ်၊ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ လိုင်စင်ရှိပြီး ကားမောင်းတဲ့လူနဲ့တူတယ်၊ ကျွန်တော်က လိုင်စင်မရှိဘဲ ကားမောင်းတဲ့လူနဲ့တူတယ်၊ ကားကတော့ ဘယ်

www.burmeseclassic.com

သုပဲမောင်းမောင်း ထွက်မှာပါပဲ အဘ၊ လိုင်စင်မရှိတဲ့အတွက် ယာဉ်ထိန်းရဲက ဖမ်းချင်ဖမ်းလိမ့်မပေါ့၊ အဲဒါလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်းရဖို့အဓိက ပဲမဟုတ်လား . . .” ဟု စပ်ပြီးပြီးဖြင့် ပြန်၍ဖြေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်၍သွားလေ တော့၏။

“မင်းတော့ကွာ . . . ၊ ငါ ထပြီးရိုက်မိလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ညာကလိက . . .

“ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပါ အဘ၊ ညာကလိကတော့ ရေးနေမှာပဲ၊ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်တွေလည်း ကျွန်တော့် အနေနဲ့ စဉ်းစားပြီးသားပါ . . . ၊ စုစုပေါင်း (၇)မျိုးလောက်ပဲ ရှိပါတယ် အဘ။

- (၁) တည်ဆောက်တဲ့ဇာတ်လမ်း၊
- (၂) လှုပ်ရှားတဲ့ဇာတ်လမ်း၊
- (၃) စိတ်တိုရတဲ့ဇာတ်လမ်း၊
- (၄) အမှားတွေ့တဲ့ဇာတ်လမ်း၊
- (၅) ချမ်းသာပျော်ရွှင်တဲ့ဇာတ်လမ်း၊
- (၆) ခေတ္တအပန်းဖြေအနားယူတဲ့ဇာတ်လမ်း၊
- (၇) အပြီးအပြတ်ရပ်နားသွားတဲ့ဇာတ်လမ်း ရယ်လို့ (၇)

မျိုးလောက်ပဲ ရှိပါတယ် အဘ၊ ဆေးရုံရောက်သွားတယ်ဆိုရင် နံပါတ်(၆) ခေတ္တ

အပန်း ဖြေအနားယူတဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါပါတယ် အဘ၊ သေဆုံးသွား တယ်ဆိုပါတော့ . . . ၊ အဲဒါကတော့ နံပါတ် (၇) အပြီးအပြတ်ရပ် နားသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းအမျိုးအစားထဲမှာ ပါပါတယ် အဘ” ဟု ညာကလိက ပြောလေ၏။

“အောင်မာ . . . မင်းက လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ဒါတွေ လျှောက်ပြီးထွင်ထားတယ်ပေါ့ . . . ၊ လူရယ်စရာကွာ . . .” ဟု ကျွန်ုပ်က ကဲ့ရဲ့လိုက်ရာ ညာကလိက . . .

“အဘတို့လို စနစ်တကျ မတတ်တော့လည်း ဒီလိုလုပ် ထားရတာပေါ့ . . . ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဆက်ပြီး ရေးမှာပဲ . . .” ဟု ရင်ကိုကော့၍ ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ညာကလိရဲ့ . . . ၊ မင်းပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ဝါကျဘယ်လိုစီမံမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

“ဒါက လွယ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်က စာသာ မရေး တတ်တာ စကားတော့ ပြောတတ်သားပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို ပါးစပ်နဲ့အရင်ပြောကြည့်မယ်၊ ပြောကြည့်လို့ အဆင်ပြေတာကို စာနဲ့ကုန်းပြီးရေးလိုက်မယ် . . .” ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“ဝိဘတ်တွေ၊ သမ္မန္တတွေ ဘယ်လိုထားသိုရမယ်ဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ ရေးလို့ရသလားကွာ . . .” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်

www.burmeseclassic.com

ရာ...

“အဲဒါတွေမသိလို့ကို နေပြစ်တာ၊ နေရဲတာ အဘရေ၊ အဲဒါတွေများသိရင် တစ်ကြောင်းနေလိုက် အမှားအမှန်သမ္ဘာနဲ့ စစ်လိုက်နဲ့ ဝတ္ထုကိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး အဘရေ...။ ဖျတ်ရာ တွေချည်း ဖြစ်နေမှာ...” ဟု ပြောလေ၏။

“လုပ်ပေါ့ကွာ...။ တားလို့မှမရဘဲ နေပါ ကိုညာ တလိရယ်...။ နေပါ...” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ညာကလိက ပြုံးလေ၏။

“အဘက ကျွန်တော့်ကို အားပေးတယ် ဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

“အားပေးတာမဟုတ်ဘူးဟေ့...။ ငါ့ပြီးပြောတာ” ဟု ကျွန်ုပ်က အော်လိုက်ရလေ၏။

“ကျွန်တော် နေမှာကလည်း တခြားဟာမဟုတ်ပါဘူး။ အဘဆီကို လက္ခဏာလာမေးတဲ့အခါ အဘဟောလိုက် တာတွေ၊ အဟောခံရတဲ့လူတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဝတ္ထုလိုလုပ်ပြီး နေမှာပါ...” ဟု ညာကလိက ပြောပြန် လေ၏။

“ကောင်းကွာ...။ ငါတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်လည်း ညည်းညူလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ညာကလိသည် ညစဉ်ညတိုင်း

မအိပ်မနေ ဝတ္ထုများရေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

နှစ်အတန်ကြာလာသောအခါ မိန်းကလေး တစ် ယောက်ကို ဇော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်သော လူနှစ်ယောက်နှင့် ညာကလိသည် ရန်ဖြစ်လေတော့၏။ ညာကလိက မိန်းကလေး တို့ ကာကွယ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုရန်ပွဲ၌ ညာကလိ၏ လက်ချက်ဖြင့် တစ်ယောက်သောသူ သေဆုံးသွား၏။ ညာက လိလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း ဝရမ်းပြေးဘဝသို့ ရောက်သွားလေ တော့၏။

ညာကလိမရှိတော့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် တပည့် ဖြစ်သူ ပေတလူနှင့်အတူ ညာကလိ၏ ကျွန်းသေတ္တာကြီးမှ သော့ကိုဖျက်၍ ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ ကျွန်းသေတ္တာကြီး တစ်လုံးအပြည့် ဖိုင်တွဲများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုဖိုင်တွဲများကို ဖတ်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်ကို ဇာတ်လိုက်အရာထား၍ ညာကလိ ရေးထားသော ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရလေတော့၏။

ရေးပုံရေးဟန် ရှင်းလင်းခြင်း၊ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း ပီရိ သေသပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ညာကလိရေးခဲ့သော ဝတ္ထုလက် ရေးမှုများသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်လတိတိ ဖမ်းစားထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှမလုပ်ဘဲ ထိုလ တစ်လလုံး ညာကလိ၏ဝတ္ထုများကို ဖတ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝတ္ထုများအား တစ်လုံး

www.burmeseclassic.com

တစ်ပါး ပြင်ဆင်ခြင်း မပြု၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုဘဲ ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေရန် စာအုပ်ထုတ်ဝေသူအား ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ယခုဖတ်ရမည့်

'ဆရာသခင်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ' ဆိုသော လက္ခဏာဝတ္ထုများမှာ ကျွန်ုပ်ရေးသားသည် မဟုတ်ဘဲ ဟင်းချက် အလွန်ကောင်းသော ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက်ညာကလိ၏ လက်ရာများသာ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပေသတည်း။ ။

(စာရေးသူ)

...၀၀၀...

(၅)

ကျွန်ုပ်တို့၏ အဘအကြောင်း

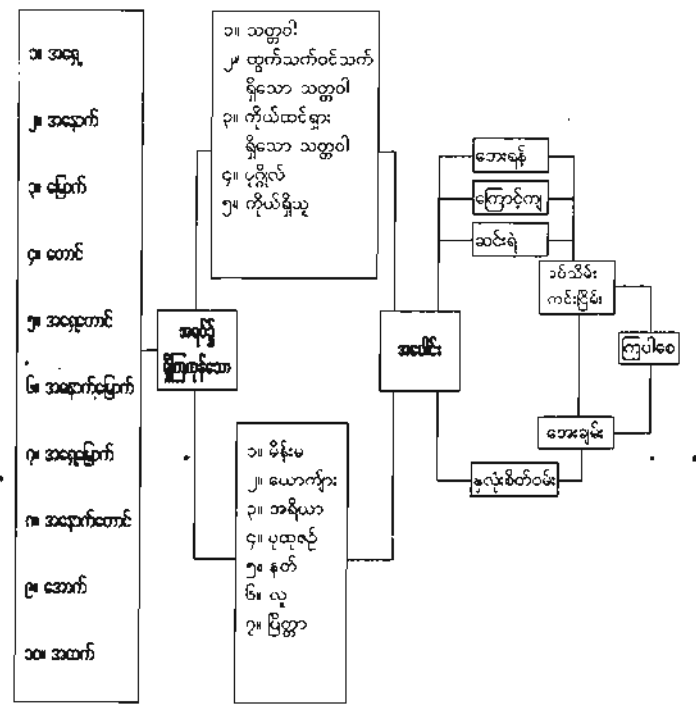
ကျွန်ုပ်သည် အဘ၏အိမ်သို့ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ အဘ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်ခွင့် ရလေတော့၏။ သို့မဟုတ် လေ့လာခွင့် ရလေတော့၏။ အဘသည် အိပ်ရာမှ ည (၂)ချက်ထိုးတွင် ထတတ်၏။ အိပ်ရာမှထ၍ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို လေးလေးနက်နက် ရွတ်လေ၏။ အဘရွတ်သော မန္တန်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်ကို မေးရာ အဘက...

"တစ်ဖက်တစ်ဖက်တို့ တူးမြောက်တုန်ကြပြီ၊ တူးမြောက်တုန်ကြပြီ...၊ ငါသည်လည်း လိုက်၍တူးမြောက်ပေအံ့"

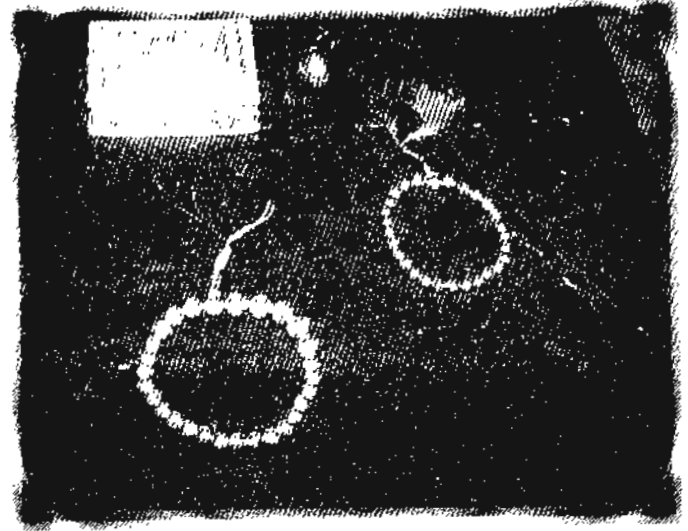
ဟုသာ အကြမ်းဖျဉ်းပြောပြလေ၏။ ထို့နောက်တွင် ကား အဘသည် တရားမှတ်သည်လည်းမဟုတ်၊ မန္တန်ရွတ်သည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ရုံသက်သက်ဖြင့် ထိုင်နေတတ်၏။ ထိုသို့ မိနစ်၉၀ခန့် ထိုင်ပြီးနောက်မှ မေတ္တာပို့လေတော့၏။ အဘပို့သလေ့ ရှိသော မေတ္တာပို့မှာ တစ်ဖက်ပါ ယေးအတိုင်း ဖြစ်၏။

အဘသည် ပုတီးစိပ်လေ့ရှိ၏။ ပုတီးတစ်ကုံးမှာ သစ်ကနက်သားဖြင့် ပြုလုပ်၍ အလုံးရေ (၁၀၈) လုံး ရှိ၏။ (၎င်းပုတီးကို တစ်ခုသော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်မင်းသားကျော်သူအား အမှတ်ဟရ လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် သစ်ကနက်ပုတီးတစ်ကုံး ထပ်မံပြုလုပ်လားရ၏။)

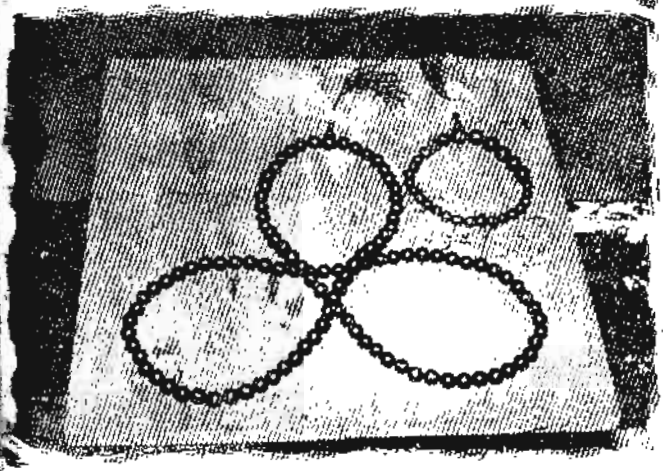
www.burmeseclassic.com

အခြားပုတီးတစ်ကုံးမှာ (၂၇)လုံးပုတီးဖြစ်၏။ ထိုပုတီးမှာ ပုတီးခေါင်းနှင့် ကပ်လျက်အစတွင် ပုတီး ၅ လုံးကို အကြီးလုပ်ထား၏။ ထိုပုတီး ၅ လုံးမှာ အနန္တောအနန္တငါးပါးကို စိပ်ရန်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသေး ၁၉ လုံး ပြုလုပ်ထား၏။ ထို ၁၉ လုံးမှာ အရဟံတစ်မျိုးတည်း စိပ်ရန်ဖြစ်၏။ အဆုံးတွင် အလတ် ၃ လုံး ထည့်ထား၏။ ထို ၃ လုံးမှာ 'ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ' စိပ်ရန် ဖြစ်၏။ ထို ၂၇ လုံးပုတီးကို သုံးမျိုးသုံးစား ပြုလုပ်ထား၏။

အာမင်းသိင်္ခ၏ရွှေပုတီးစိပ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့်
၂၇လုံးပုတီးနှင့်ပုတီး

အာမင်းမြင်စာပေ

အာမင်းသိင်္ခ၏ရွှေပုတီးဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသည့်ပုတီး

တစ်မျိုးမှာ သစ်ကနက်သားဖြင့်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်မျိုးမှာ နွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အခြားတစ်မျိုးမှာ ရွှေအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုတီးဖြစ်၏။ အရေးကြီး၍ သစ္စာပြုတိုင်တည် အနီးတွင် လက်ကို စင်ကြယ်စွာဆေး၍ အမွှေးနံ့သာများ ဆွတ် နှိမ်းပြီးလျှင် ရွှေပုတီးကို စိပ်၍ တိုင်တည်တတ်လေ၏။

အခက်အခဲရှိသောကိစ္စများအတွက် ယကြာဆောင် နှစ်ပေးခါနီးတွင် အထက်ပါအတိုင်း လက်ကို စင်ကြယ်စွာ

အာမင်းမြင်စာပေ

ဆေး၍ ငွေ ပုတီးဖြင့် ပုတီးစိပ်ပြီးမှ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ ရှိ၏။

ခရီးသွားသောအခါ သစ်ကနက်ပုတီးကို ဆောင်၍ သွားလေ၏။ ခရီးတွင် ထိုပုတီးငယ်ကိုပင် စိပ်၏။ ထို့ပြင် အဘ သည် ၎င်းထံသို့ ဝင်လာသောငွေများကို ကျွန်းသေတ္တာကလေး တွင် ထည့်၍ သိမ်းတတ်၏။ ထိုကျွန်းသေတ္တာကလေး၏ အဖုံးတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို (၇)ခေါက်ရွတ် လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ သေတ္တာကို ဖွင့်လေ့ရှိ၏။ ငွေထည့်ပြီးသောအခါ၌ သေတ္တာကို ပြန်၍ပိတ်လျှင်လည်း ထိုဂါထာကို (၇)ခေါက် ရွတ်သေး၏။ ထိုဂါထာမှာ အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်၏။

Money, money,
come to me,
and send me on
a spending, spree

ကျွန်ုပ်သည် အဘအား ထိုမန္တန်အကြောင်း မေးကြည့် ရာ အဘက...

“ငွေတွေ ငွေတွေ တွန့်ဝယ်တို လာခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ . . . လွတ်လွတ်လပ်လပ် အထိမ်းအကွပ်မရှိဘဲ

သုံးလို့ရတဲ့နေရာ ပို့ပေးပါ. . . လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ် တွာ။ ဒီမန္တန်က ‘ဝီကာ’ဆိုတဲ့ လောကီပညာအဖွဲ့ကြီးက လာဘ် ရှင်တဲ့ မန္တန်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားတာ . . . ၊ တကယ်ရွတ် ရမှာက (၂၇) ခေါက်ကွ . . . ” ဟု ရှင်းပြဖူးလေ၏။

အဘသည် ထိုငွေသေတ္တာလေးအား ၎င်း၏အိပ်ရာ ဘေးတွင် အစဉ်သဖြင့် ထားတတ်၏။

ထိုသေတ္တာလေး၏ဘေးတွင် အနက်ရောင်သစ်သား ခိုပုံကလေးတစ်လုံးလည်း ရှိသေး၏။

၎င်းခိုပုံကလေး၏ အပေါ်တွင်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ် ရေးထားလေ၏။

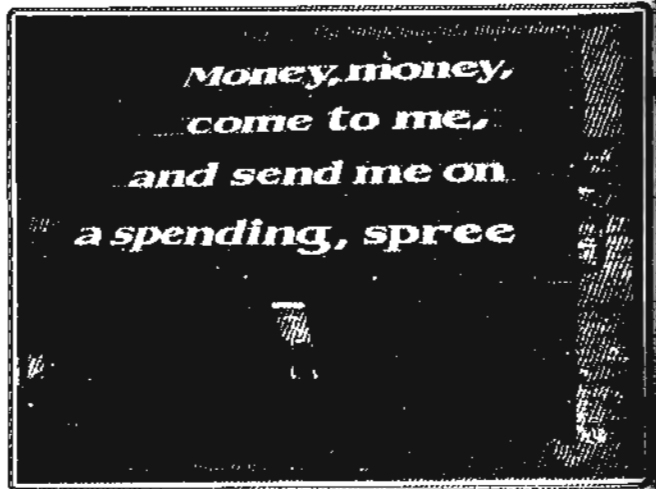
ထိုဂါထာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

With in me and
around me is the
fullness of power
love and wisdom

ကျွန်ုပ်သည် အဘအား ထိုဂါထာအကြောင်း မေးကြည့်ရာ အဘက...

"ကျွန်ုပ်၏ တိုယ်တွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ လည်းကောင်း၊ မေတ္တာတရား၊ အသိဉာဏ်တရားနှင့် သိဒ္ဓိဓာတ်များ ပြည့်စုံစွာ ရှိပေသည်တကား... လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်ကွ..." ဟု ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြဖူးတော်၏။

အဘမင်းသိင်္ခ၏ ငွေသေတ္တာ

ထိုဗီရိုလေးထဲတွင် ၎င်းဝတ်လှေဝတ်ထရှိသော အဖြူရောင် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ အဖြူရောင်ပလေကပ် ဆံ့ချည်များ ထည့်ထားတတ်၏။

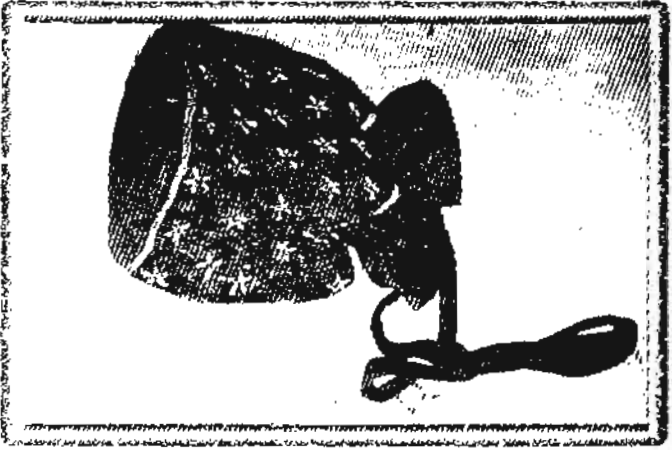
အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်များထည့်သည့် ဗီရို

၎င်းစိပ်သော ပုတီးများကိုမူ မည်သည့်အခါမျှ ပစ်စလက်ခတ်မထားပေ။ ရွှေရောင်အပွင့်ကလေးများ ထိုးထားသည့် စက္ကီပါ အိတ်အနက်လေးထဲတွင် ထည့်၍ ထားတတ်လေ၏။ ဗီရိုပြင် အဘသည် သက်သတ်လွတ်ကို သီးသန့်စားသည်အတိုင်း အများစုစားဖြစ်သည်မှာ သက်သတ်လွတ်သာ ဖြစ်နေတတ်၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ၌လည်း ကုလားပဲဟင်းချက်၌

www.burmeseclassic.com

ထိုပဲဟင်းကို ထမင်းပူပူပေါ်တွင် ဆမ်းပြီးလျှင် ထိုပဲဟင်းပေါ် မှ ဝဲပြာရည်ချက်ကို ထပ်၍ ဆမ်းကာ နယ်ဖတ်၍ စားတတ် လေ၏။

အဘမင်းသိင်္ခ ပုဂံများ ထည်ထားသည့်ရွှေဆောင်အပွင့် ဂေးများနှင့် ကတ္တီပိအိတ်

အဘတွင် ဝဲပြာရည်ချက်ထည့်ထားသော ပုလင်းကြီး ပုလင်းငယ်များ ရှိနေတတ်၏။ တရုတ်ပြည်ဘက်မှလာသော ရွှေမုက်မှန်တံဆိပ် ပဲငါးပိဗူးများလည်း ရှိတတ်၏။ ထို့ပြင် ဆီတို့ဟူး ဗူးများလည်း ရှိနေတတ်၏။ ထိုဗူးများကို ကုလားပဲ ဟင်းပူပူနှင့် ရောနှော၍ စားသုံးတတ်၏။ အဘကြိုက်သော တို့စရာမှာ ဆလပ်ရွက်နှင့် ရုံးပတီသီးဖြစ်၏။ ၎င်းနှင့်အတူ

ကျွန်ုပ် နေခဲ့စဉ်အတွင်း တညင်းသီးတို့စရာကို တို့သည်ဟူ၍ တွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

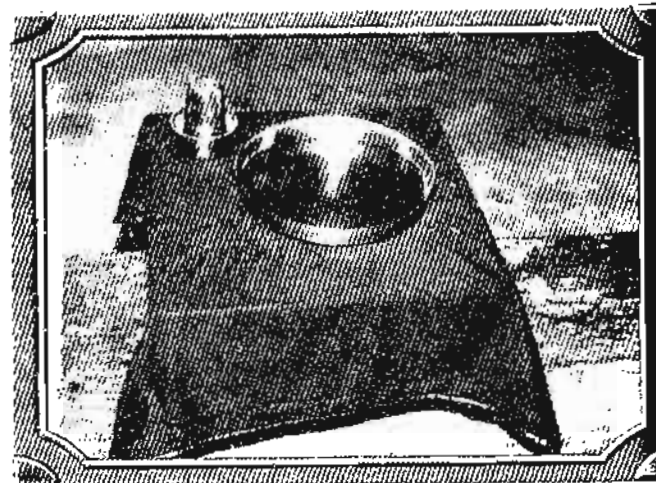
အဘနှစ်သက်သော ဟင်းလျာတစ်မျိုးမှာ ငါးခြောက်ရိုး ဖြင့်ချက်သော သီးစုံကုလားဟင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ချက်ရန် အတွက် ကျောက်တန်းသို့ လူ့လွှတ်ကာ ကန့်ကွယ်ခြောက်များ ဝယ်ထားလေ့ ရှိ၏။ ထိုသို့ သီးစုံကုလားဟင်းချက်သောအခါ၌ ဆေးလားကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး သုံးတတ်၏။ အဘသုံး သော မဆေးလားစပ်နည်း မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

- ဇီယာ - ၃ ကျပ်သား
- နံနံစေ့ - ၅ ကျပ်သား
- နန္ဒင်း - ၂၅ ကျပ်သား
- သစ်ကြံပိုး - ၅ ကျပ်သား
- ပဲနံ့သာ - ၅ ကျပ်သား
- မုန်ညင်း - ၆ ကျပ်သား
- ဖာလာ - ၃ ကျပ်သား
- ငရုတ်သီးမှုန့် - ၅ ကျပ်သား
- ကြက်သွန်ဖြူခြောက် - ၅ ကျပ်သား
- ငရုတ်ကောင်း - ၂ ကျပ်ခွဲသား
- လေးညှင်း - ၂ ကျပ်ခွဲသား

အဘသည် အထက်ပါအချိုးအတိုင်း မဆလာပစ္စည်း များကို ဝယ်၍ သံဆုံတွင်ထောင်းကာ ပုလင်းများဖြင့် ထည့်ထားတတ်လေ၏။ ထို့ပြင် အဘသည် ထမင်းစားသောအခါ၌ ဟိန္ဒူကုလားများ စားသကဲ့သို့ စတီးလင်ဗန်းကလေးဖြင့်ထည့်၍ စားတတ်၏။ သောက်ရေခွက်မှာလည်း စတီးရေခွက်ဖြစ်၏။ ထိုရေခွက်ကို ဖုံးထားရန်အတွက် ဒန်အိုးပုံစံစတီးခွက်ကလေးတစ်လုံးလည်းရှိ၏။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ စသည်တို့ကို သောက်သောအခါ၌ ထိုခွက်လေးဖြင့်ပင် သောက်လေ့

အဘမင်းသိမ် ထမင်းစားသည့် စတီးလင်ဗန်းနှင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီသောက်သည့် စတီးခွက်နှင့် ဒန်အိုးပုံစံစတီးခွက်အဖုံး

ရှိ၏။ ထိုခွက်ကလေး၊ ထိုလင်ဗန်းကလေးကို အစဉ်သဖြင့် ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်ထားတတ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ငွေကြေးလှူသောအခါ၌လည်း လက်ဖြင့် လှမ်းယူသည်ဟု မရှိဘဲ ထိုစတီးလင်ဗန်းကလေးဖြင့် ခံယူလေ့ရှိ၏။ ပြီးလျှင် ထိုသူအား မေတ္တာပို့၍ ဆုပေးတတ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့သော်လည်း အဘသည် ထမင်းစားသောအခါ၌ ကြော့ပန်းကန်ဖြင့် စားသည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မမြင်ဖူးပေ။ အဘသည် ရေခဲရေကို လွန်စွာ ကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးလင်းသည်နှင့် ရေခဲတုံးဝယ်ပြီးလျှင် ရေခဲပုံး၌ ထည့်ထားတတ်၏။

တစ်ခါတွင် ကျွန်ုပ်က . . .

“အဘ ရေခဲရေသောက်တာ ဆီးမပူဘူးလား” ဟု မေးဖူး၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“နည်းနည်းသောက်ရင် ပူတယ်ကွ။ များများသောက်ရင် ပူချိန်မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရေခဲရေသောက်တဲ့အခါ မစို့မပို့ မသောက်ရဘူးကွ။ သောက်ရင် တဝတပြဲသောက်ပစ်ရတယ်” ဟု ဖြေဖူးလေ၏။

အဘသည် ရေနွေးကြမ်းကိုလည်း သောက်လေ့ရှိ၏။ ၎င်းသောက်သော ရေနွေးခရားမှာ လွန်စွာသေး၏။ ရေနွေး

www.burmeseclassic.com

ကြမ်းပန်းကန်မှာလည်း ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် သေးလေ၏။

ရေခွေးကြမ်းကိုလည်း ဖြစ်သလို မည်သည့်အခါမျှ မသောက်ပေ။ ရေခွေးကို ကိုယ်တိုင်ကျီ၏။ ကျီသောအခါ၌ လက်ဖက်အစိမ်း ကွမ်းသီးလုံးခန့်ထည့်၍ ကျီ၏။ ရေခွေးဆူလာသော အခါ၌ အကောင်းစားလက်ဖက်ခြောက်နှင့် လက်ဖက်မွှေးရွက်များ ခတ်ပြီးမှ ရေခွေးကို ထည့်တတ်၏။ ၎င်း၏ ရေခွေးကြမ်းသည် အစဉ်သဖြင့် သောက်ချင်စဖွယ် ဖြစ်နေတတ်၏။ တစ်ခွက်တလေ သောက်ခွင့်ရ၍ သောက်ကြည့်သော အခါ၌လည်း လျှာရင်းတိုင်အောင် စွဲ၍သွားလေ၏။

အဘအား မနီးစပ်သည့်လူများက စီးကရက်ကြိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ အမှန်စင်စစ် အဘသည် ဆေးတံသမားဖြစ်၏။ ဆေးတံသောက်ရာ၌လည်း အကောင်းဆုံးဆေးတံဆေးကို ဝယ်၍ သောက်တတ်၏။ အဘကြိုက်သော ဆေးတံဆေးမှာ 'အင်္ဂလိပ်မယ် သီလရင် ၃ ပါး တံဆိပ်' ဆေးတံသောက်ဆေးပင် ဖြစ်၏။ အဘသည် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလှေဆောင်းထဲ မရှိပေ။ မဆောင်းမဖြစ်၍ ဆောင်းရသော အခါ၌လည်း ဘယ်ရီကက်ခေါ် သတ္တလတ်ဦးထုပ် အပြားလေးကိုသာ ဆောင်းလေ့ရှိ၏။ လုံချည်ကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်၏။ ဘောင်းဘီဝတ်သည်ဟူ၍ မရှိလှပေ။

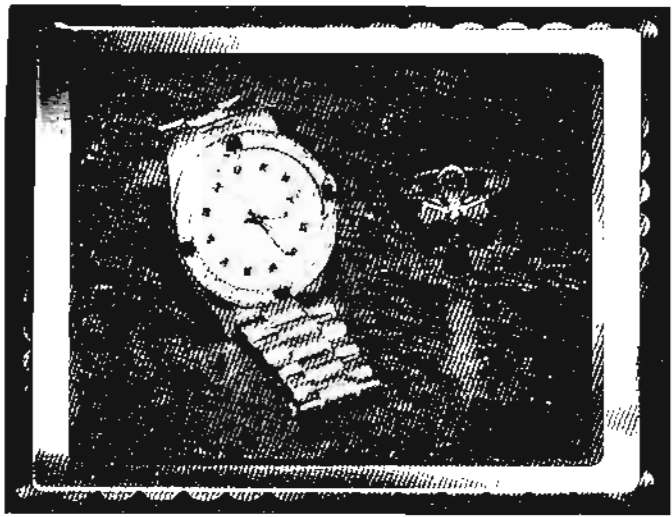
တစ်ခါတွင် အဘသည် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီတစ်ထည် ဝတ်၏။ ထိုအခါ၌ ကုတ်အကျီအနက်ကိုပါ ဝတ်၏။ နက်ကတိုင်ခေါ် လည်စည်းကို စည်း၏။ ရှုဖိနပ်အနက်ကိုလည်း စီး၏။ ဘောင်းဘီဝတ်လျှင်လည်း ဤသို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စတိုင်ကျကျ ဝတ်ပြန်၏။ မြန်မာစကားပြောသောအခါ၌ မည်သည့်အခါမျှ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ညွှပ်၍ ပြောသည်ဟူ၍ မကြားဖူးပေ။ သို့ရာတွင် မလွဲသာ မရှောင်သာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောရပြီဆိုလျှင်လည်း စိကာပတ်ကုံး ဌာန်ကရိုက်ကျကျ ပြောတတ်ကြောင်းကိုမူ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရလေ၏။

ဆံပင်မှာလည်း အလယ်မှခွဲ၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြိုးထားလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းသည်ဆံပင်ကို အရှည်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ထား၏။ မုတ်ဆိတ်မွှေးလည်း ထား၏။ လက်ပတ်နာရီပတ်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ စားပွဲတင်နာရီကိုသာ ကြည့်တတ်၏။ မပတ်မဖြစ်၍ ပတ်ရသောအခါများ၌လည်း ဒိုင်ခွက်တွင် စိန်များစိ၍ နံပါတ်နေရာတွင် ပတ္တမြားများ မြှုပ်ထားသော အေဗရီကုမ္ပဏီလုပ် ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီကို ပတ်လေ့ရှိ၏။

အီဂျစ်တို့၏ အသက်ဓာတ်ဟု ယုံကြည်သော 'အင့်ခ်' တံဆိပ်ကို ရွှေပြင်ပြုလုပ်၍ လက်စွပ်အဖြစ် ဝတ်ဆင်၏။ ပန်ချာပီလူမျိုးများ ဝတ်လေ့ရှိသော ငွေရောင်ဟမ်းချိန်းခေါ် လက်ကောက်ကို သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်တွင် အစဉ်သဖြင့် နှစ်ထား

www.burmeseclassic.com

တတ်၏။ အင်္ကျီမှာမူ လက်တိုအင်္ကျီကို ချိုင်းမှဖြတ်၍ အစဉ် သဖြင့် ဝတ်ဆင်ထား၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာသည့်ကာလ အတွင်း အဘအနေနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်သည်ဟူ၍ မတွေ့ဖူးပါ။ ဝန်ပုံနပ်ခေါ် ရော်ဘာဖိနပ်ကို အလွန်နှစ်သက်၏။

အာမင်းသိင်္ဂ၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်သက်ခဲ့သည့် အင်္ကျီကွပ်ကွပ်ရွှေရောင်ပန်းပန်းနီ နှင့်အသက်မတ်အဆောင် "အင်္ကျီ" တံဆိပ်ရွှေပန်းစွယ်

အဘသည် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရေးသော ဝတ္ထုများ၊ ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေများရေးသော ဝတ္ထုများကို နှစ်နှစ်သက်သက် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ရှု၏။ ဖတ်ပြီးသောအခါ၌လည်း စာအုပ်ကို

ပိတ်၍ ထိုဆရာကြီးများကို ရည်မှန်းကာ ထိုင်၍ကန်တော့ သေး၏။

အဘသည် ငယ်စဉ်အခါက ဗန်တိုဗန်ရှည်ပညာကို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အသက်ကြီးလာသောအခါ၌ ကစားသည်ဟူ၍ မတွေ့ဖူးပေ။ ကျန်းမာရေးအတွက် အလုပ် များသော ဝမ်းယု ဆိုသည့် လေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ထိုလေ့ကျင့်ခန်းမှာ အချက် (၁၄) ချက် ရှိ၏။

၁။ ရှေးဦးစွာ လက်ကိုလွှဲ၍ လမ်းလျှောက်ဟန်ပြုရ၏။ နှစ်ခေါက် ပြုလုပ်ရ၏။ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

၂။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တံခါးကို ဖွင့်ရ၏။ မိုး ချုပ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် လသာနေပြီဖြစ်၏။ လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အိပ်ခန်းတွင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျနေ၏။ ဝမ်းယုသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွား၏။

၃။ သူ၏ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အိမ်တွင်းသို့ရောက်နေရ ပါမည်လားဟုဆိုကာ လရောင်ကို လွှင့်ဝစ်၏။

၄။ ထိုအချိန်၌ သူခိုးရောက်လာသဖြင့် သူခိုး၏မျက်နှာ ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုတ်ချလိုက်၏။ သူခိုး ထွက်ပြေးသွား၏။

၅။ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူခိုးမဟုတ်ဘဲ ကျား ဖြစ်နေကြောင်း သိရ၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းယုသည် လေးနှင့် မြားတို့ ယူကာ ကျားကို လှမ်း၍ ပစ်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

၆။ ရွာလူကြီးရောက်လာပြီးလျှင် ဝမ်းယုအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ဝမ်းယုသည် ရွာလူကြီးအား တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။

၇။ ထို့နောက်မှ ရွာလူကြီးကို တောင်းပန်ရန် ၎င်းအိမ်သို့ သွား၏။ ရွာလူကြီး၏အိမ်ရှေ့တွင် စပါးပုံကြီးရှိနေသောကြောင့် ရွာလူကြီးကို မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းယုသည် စပါးပုံကို လက်ဖြင့် ရိုက်၍ ခွဲချလိုက်၏။

၈။ ထိုအခါ အောက်မှ ဆူဆူညည်ညည်အသံများကြားသောကြောင့် သိကြားမင်း၏မယားငယ်သည် မလွယ်ပေါက်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်၏။ ၎င်းမကျေနပ်လျှင် သိကြားမင်းကို တိုင်လိုက်မည် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ တိုင်လိုက်ပါက သိကြားမင်းသည် မိုးခေါင်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်လိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်လိုက်လျှင် အားလုံး ငတ်မွတ် ကုန်မည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသိကြားမင်း၏မယားငယ် ကျေနပ်စေရန် မက်မန်းသီး လာဘ်ထိုး၏။

၉။ ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ အိမ်ရောက်သောအခါ နဖူးပေါ် လက်တင်၍ အိပ်မည်ပြု၏။

၁၀။ သို့ရာတွင် ထုပ်တန်းပေါ်မှ မြွေဟောက်ဆင်းလာသဖြင့် မြွေဟောက်ကို ဖမ်းကာ ဝှေ့ရမ်းပစ်လိုက်၏။

၁၁။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကြောင်ကာ အိပ်၍ မရတော့

ပေ။ ဝမ်းယုသည် အိပ်၍ မရသောကြောင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်၍ တံမြက် စည်းလှည်း၏။

၁၂။ လှဲရင်းနှင့်ပင် ဖုန်များထပ်၍ ရောက်လာသောကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဝါမေတောင်ကုန်းမှ ဖုန်များလွင့်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ထိုတောင်ကုန်းကို ယစ်စီမြစ်အတွင်းသို့ တွန်းချ လိုက်၏။

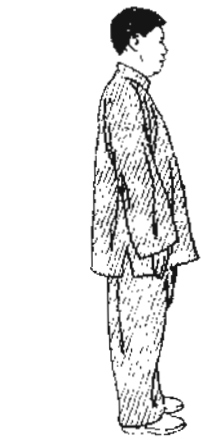
၁၃။ မြစ်အတွင်းမှ ရေများ၊ ရွှံ့များ စင်မည်စိုးသဖြင့် ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဆွဲ၍ ကာလိုက်၏။

၁၄။ ထို့ကြောင့် ၎င်းကို ရေများ၊ ရွှံ့များ မစိုတော့ပေ။ သို့ရာတွင် မိုးမျက်နှာကျက်ကို ပေကျံကုန်၏။ သိကြားမင်း စိတ်ဆိုး မည်စိုးသဖြင့် ပြန်၍ ဆေးသုတ်ပေးရ၏။

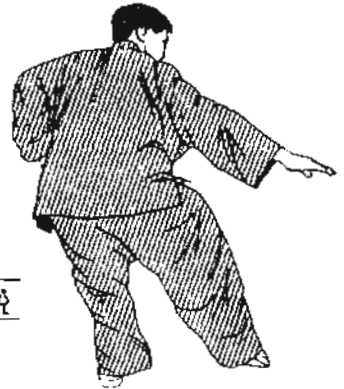
ဤသို့လျှင် အဆင့်ပေါင်း (၁၄) ဆင့် လှေကျင့်ခန်း ပြုလုပ် ရလေ၏။ ထိုလှေကျင့်ခန်းကို အလုပ်များသော ဝမ်းယု လှေကျင့်ခန်းဟု ခေါ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဝမ်ယု အလုပ်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပုံ

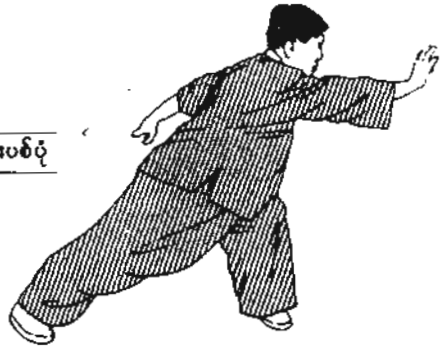

ဝမ်ယု မြွေဟောက်ကို လွှင့်ပစ်ပုံ

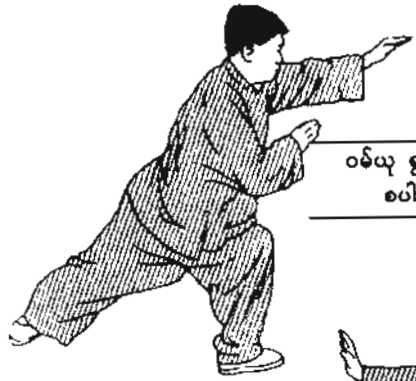

ဝမ်ယု သူခိုးမျက်နှာကို ကုတ်ချပုံ

ဝမ်ယု ကျားကိုလေးဖြင့် လှမ်းပစ်ပုံ

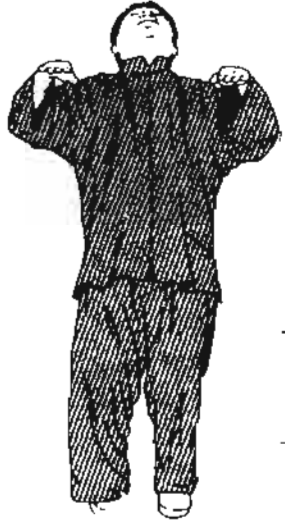

ဝမ်ယု ရွာလူကြီးအိမ်ရှေ့မှ စပေးပုံကို ရိုက်ခွဲပုံ

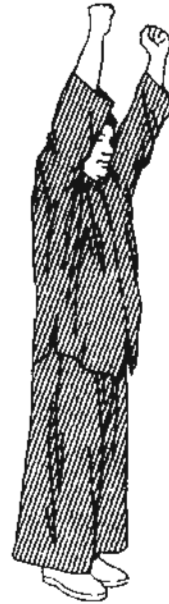
ဝမ်ယု ဝါမေတောင်ကြီးကို တွန်းချပုံ

ယန်စိမြစ်မှ ရွှံ့များ၊ ရေများ
မစင်ရန်
ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် ဆွဲကာပုံ

ဝမ်ယု သိကြားမင်း
မယားဝယ်ကို မက်မန်းသီး
ဆက်သ၍ လက်ဆောင်ပေး
လာဘ်ထိုးပုံ

ဝမ်ယု မိုးမျက်နှာကျက်ကို
ဆေးပြန်သုတ်ပေးပုံ

အဘသည် ထိုလေ့ကျင့်ခန်းကို မှန်မှန်ပြုလုပ်လေ့ ရှိ၏။
အဘသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကုလားဟင်းကောင်းကောင်း၊ ငါးပိ
ဆောင်းစပ်စပ်၊ ဗူးသီးဟင်းခါးပူပူတို့ကို ကိုယ်တိုင်ချက်၏။
ပြီးလျှင် ရန်ကုန်တွင်ရှိသော ၎င်း၏တပည့်များကို ဖိတ်ကာ
စားမွေးလေ၏။ ထိုသို့ကျွေးမွေးပြီးလျှင် ၎င်းတပည့်များကို
ပြောပြလေ့ရှိ၏။ အဘသည် ပုံပြောခြင်းကိုလည်း လွန်စွာ

ဝါသနာပါလေ၏။

အဘသည် ငယ်စဉ်အခါက လွန်စွာစွန့်စားရသော လုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းအရာများကိုလည်း စကားစပ်မိတိုင်း ပြောပြလေ့ရှိ၏။

အဘတွင် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက လူငယ်ဘာဝ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မေတ္တာရှိခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သိခွင့်ရခဲ့လေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ (၁၇) မိုင် ခန့်ဝေးသော မီးရထားဘူတာရုံလေးရှိသည့် လေးထောင့်ကန်ဆိုသော ရွာမှ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိခွင့်ရခဲ့ပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဘနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ပြီး အဘအကြောင်းကို သိသမျှဆိုလျှင်မူ ဤမျှသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဘလက္ခဏာဟောခဲ့သော ဟောချက်များ၊ အကြောင်းအရာများ၊ အဟောခံရသော လူပုဂ္ဂိုလ်များကိုမူ စာရေး၍ မှတ်တမ်းတင်ကာ ဖိုင်တွဲများတွဲပြီးလျှင် ထိုဖိုင်တွဲများကိုလည်း ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ် လုံးတွင် ထည့်၍ သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့နေ့တွင် စာဖတ်သူများလက်သို့ အရောက်တင်ပြမည်ဟုလည်း အားခဲထားလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖော်ပြလတ္တံ့သော လက္ခဏာဝတ္ထုတို့မှာ ကျွန်ုပ်အဇ္ဈညာကလိနှင့် လုံးဝသက်

ဆိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ အဘမင်းသိင်္ခ၏ ဟောပြောချက်အတွေ့အကြုံများသာဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

အနိယာ ဟောနွဲ့
ဘုဉ္ဇာကလိ
(အဘ၏ ထမင်းချက်)

...အဆုံး...

ဒေါ်ဦးစာမယ်

(၆)

အဘနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး ၃ ဦးအကြောင်း

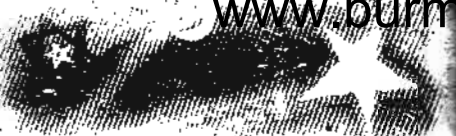
တစ်နေ့သ၌ အဘထံတွင် လက္ခဏာမေးရန်အတွက် ဥပဓိရုပ်သန်ပြန်သော ဖိုးသူတော်ကြီး ၃ ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ၎င်းတို့သည် အဘနှင့်တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း...။

“မောနင်း...” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။ အဘကလည်း ပြန်လည်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို့နောက် အဘလည်း နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ ၎င်းတို့သည် နေရာထိုင်ခင်း ရသောအခါ၌ တစ်ယောက်သောသူက...

“ဆရာဆီမှာ လက္ခဏာမေးမြန်းချင်လို့ပါ...။ ကျုပ်

ဒေါ်ဦးစာမယ်

www.burmeseclassic.com

တို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို သိချင်လို့ လက္ခဏာမေးမြန်းချင်လို့ ကျုပ်နာမည်က 'မိုက်ကယ်'တဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ ညာဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က 'အင်ဒရူး' တဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က 'ပေါလ်'တဲ့ . . . ဟု ပြောလေ၏။

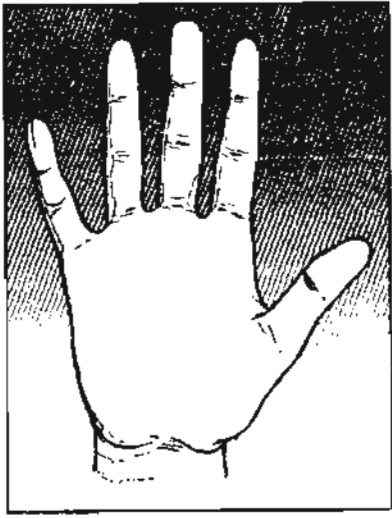
“ဖိုးသူတော်ကြီးတို့နာမည်တွေက အင်္ဂလိပ်နာမည်ပဲ။ ဗမာလို မရှိဘူးလား . . .” ဟု အဘက မေးလိုက်မိုက်ကယ် ဆိုသကဲ့သို့ . . .

“ဗမာဖိုးသူတော်ပဲဗျာ . . . ဗမာနာမည် ရှိတာက ကျုပ် မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့လူရဲ့ ဗမာနာမည်က 'မိခေလ'တဲ့၊ ယေပေါလ်ရဲ့ နာမည်က 'ပေါလ်'တဲ့၊ အင်ဒရူးရဲ့နာမည်က 'အိန္ဒြေ . . .’ ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘက . . .

“ဒါတွေက အင်္ဂလိပ်အသံထွက်ကို မြန်မာမှုပြုတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော် မိခေလက . . .

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့လုပ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ 'ယုဒသန်'လုပ်သွားတာပါ . . .” ဟု ဖြေလေ့ထိုနောက်တွင်ကား အဘသည် ကိုင်နေကျ မှန်ဘီလူးကေကို ယူ၍ ၎င်းတို့၏လက်ဖဝါးမှ အရေးအကြောင်းများ စစ်ဆေးလေ၏။ ပထမဆုံး စစ်ဆေးခံရသူမှာ ဖိုးသူတော် အိန္ဒြေပင် ဖြစ်၏။

အဘသည် ၎င်း၏ လက် ဝဲဘက်လက်သန်းထိပ်မှ အနီရောင်သမ်းနေသော လမ်းကြောင်းကလေးကို ထောက်ပြရင်း . . .

“အဲဒီအမှတ်အသားလေးရဲ့ နာမည်က 'ရောဟိတ်'တဲ့၊ အဲဒီတော့ ဘိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းဟာ သိပ်ပြီးမကောင်းလှဘူး။ သွေးအန်ပြီး သေချင်သေ၊ မသေရင် မီးလောင်ပြီး သေလိမ့်မယ် . . .” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော် ကြီးအိန္ဒြေက . . .

“ဘဲရီးဂွတ်ဒ် . . .” ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် အဘက . . .

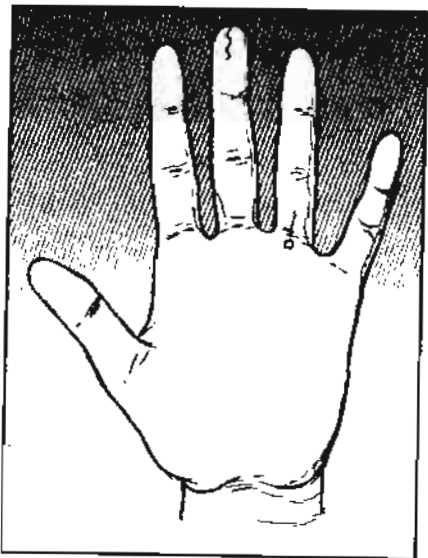

“သေမယ်လို့ ဟောတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဘဲရိုးဝှက်မိလို့ ပြော ရတာတုံး . . .” ဟု ပြန်၍မေးရာ ဖိုးသူတော် အိန္ဒြေ တ. . .

“အိပ်ရာထဲမှာ နာတာရှည်ဘဝနဲ့ လဲနေရတာထက်စာ ရင် မီးလောင်ပြီး မြန်မြန်သေသွားရတာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဒုတိယအလှည့်ကျသူမှာ ဖိုးသူတော် ပေါလုပင် ဖြစ်၏။ ဖိုးသူတော်ပေါလုသည် လက်ဝါးကို မြန်မြန်ပြရင်း. . .

“အမယ်လေး . . . ကျုပ်တ ဘယ်လိုသေမယ် မပြော

အောင်မြင်စာပေ

နိုင်ဘူး . . .” ဟု ပြောလေ၏။ အဘသည် ပေါလု၏လက္ခဏာကို သေချာစွာစစ်ဆေးလေ၏။

ထို့နောက် အဘက. . .

“ပေါလုရေ . . . ၊ ဟောဒီလက်ခလယ်ထိပ်က အမှတ် အသားလေးဟာ အတော်ထူးခြားတယ်ကွဲ့ . . . ၊ တို့ရဲ့ပညာ မှာ ‘ဂျလ’လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီအမှတ်အသားပိုင်ရှင်ဟာ အဖိုး တန်ပုလဲရတနာတွေ မြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ဖော်ပြတယ်ကွဲ့။

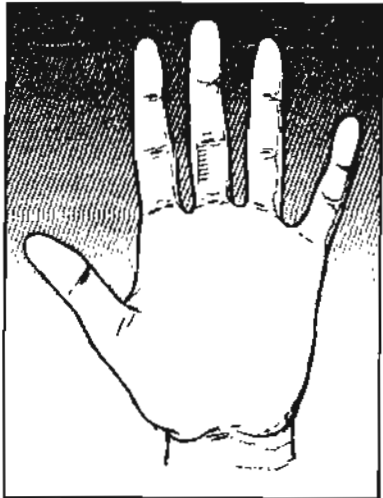
ဟောဒီလက်သူကြွယ်မှာရှိတဲ့ အမှတ်အသားလေးဟာ လည်း အတော်ကို ထူးခြားပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ပညာမှာ ‘ဒေဝိက’ လို့ခေါ်တဲ့ အမှတ်အသားပါပဲ။ အကျဉ်းအကြပ်တွေ့တဲ့အခါ ဝိဇ္ဇာ မ, လိမ့်မယ်လို့ဆိုတယ်။ နောက်အမှတ်အသားလေး တစ်ခုကတော့ ‘ပရိမီ’လို့ခေါ်တဲ့ အမှတ်အသားပါပဲ။ ကိုယ် တိုင် ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီး ထွက်ရပ်ပေါက်သွားမယ်လို့ ဖော်ပြနေပါ တယ် . . .” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော် ပေါလုက. . .

“ဝရိတ် . . .” ဟု အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်လေ၏။ နောက်ဆုံး လက္ခဏာအစစ်ဆေးခံရသူမှာ ဖိုးသူတော် မိခေလ ပင်ဖြစ်၏။ အဘသည် မိခေလ၏လက္ခဏာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် လက်ဝါးပြင်၏ ညာဘက်လက်ခလယ်၏ အောက်ဆုံးအ ဆစ်တွင် မတ်တပ်အစင်းကြောင်းကိုလေး

အောင်မြင်စာပေ

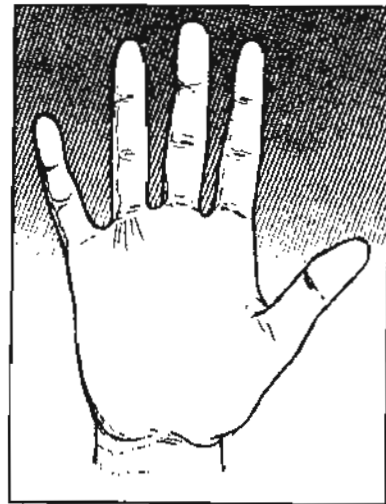
www.burmeseclassic.com

နှင့်အတူ ကပ်လျက် အစက်အပြောက်ကလေးများကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ အဘက...

“ဟာ မိခေလ နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဗျားဟာ လက္ခဏာဘက်မှာ ပါရဂူမြောက် တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာကြီး ဖြစ်သွားမှာကိုး၊ ပြီးတော့ လက်ဝဲဘက်မှာလည်း ‘ကောပရ’ ဆိုတဲ့ လက်ကြောင်းပါတယ်။ အဲဒီလမ်းကြောင်းကတော့ အတတ်ပညာကောင်း ရှိလေတော့ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်ကဖိတ်ထံ လှည့်လည်နေရတဲ့ အမှတ်အသားပါပဲ ...” ဟု ဟောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်သုံးဦးသည် အဘထံမှ လက္ခဏာဟောချက်ရသဖြင့် ဖျော်ရွှင်ဝမ်း မြောက်စွာ ပြန်သွားကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ပြင်ဦးလွင်မြို့ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် မှီတင်းနေထိုင် ကြသူများဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာနေကျ ‘ရပ်ချ်ကူးမား’ ဟု ခေါ်သည့် ဂေါ်ရခါးလှမ်းတစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့သုံးဦးနှင့် ခင်မင်သွားလေ၏။ ‘ရပ်ချ်ကူးမား’ က ဖိုးသူတော်သုံးဦးအား တစ်နေ့တွင်...

“ဦးသူတော်ကြီးသုံးဦးကို အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခု ပြောချင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ညီတစ်ယောက်က ‘ဗဟာဒူး’တဲ့ ...။ ထေမ ကမ္ဘာစစ်မှာ ဂေါ်ရခါးတပ်ရင်းမှာ အမှုထမ်းတယ်။ သူ

www.burmeseclassic.com

သေခါနီးမှာ ကျုပ်ကို စာအိတ်အညိုတစ်လုံး ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာအိတ်အညိုကို ဖောက်ကြည့်တော့ သူနဲ့ သူ့ဆရာ နှစ်ယောက်တစ်ဦး တွေ့ထားတဲ့ ရတနာမြေပုံတစ်ချပ်ပါတယ်။ သူ့ဆရာဒုတိယကြိမ်ကလည်း ကန္တာရထဲမှာ ကျားသစ်ကိုက်လို့ ဆုံးရှုံးပြီ . . .

သူကလည်း တီဘီရောဂါနဲ့ ဆုံးရှုံးပြီ။ အဲဒီအဖိုးတန် မြေပုံက ကျုပ်လက်ထဲမှာ သောင်တင်နေတယ်။ တကယ်ပြောရရင် ကျုပ်က နွားမွေးတဲ့ဂေါ်ရခါးမဟုတ်ဘူး . . . လက္ခဏာဖတ်တဲ့ ဂေါ်ရခါး။ အဲဒီအဖိုးတန်ရတနာသိုက်မြေပုံဟာ ကျုပ်အတွက် အဖိုးမတန်ဘူး။ ကျုပ်လည်း အဲဒီနေရာကို မသွားနိုင်ပါဘူး။

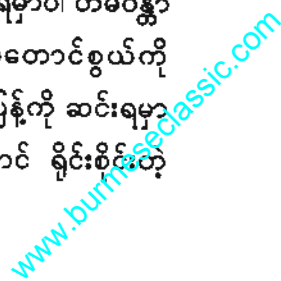
သမီးအပျိုတစ်ယောက်က နီပေါမှာရှိတယ်။ အိမ်လည်း အဲဒီမှာရှိတယ်။ ကျုပ်သေသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူ မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီမြေပုံရှိတဲ့နေရာကို သွားနိုင်တဲ့လူကို ရှာဖွေခဲ့တာ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ စွန့်စားသွားနိုင်ရုံနဲ့တော့ မပေးနိုင်ဘူး။ မရှိဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို လှူချင်တန်းချင်တဲ့လူ။ သီလသမာဓိရှိတဲ့လူ။ သာသနာပြုချင်တဲ့လူကိုပဲ ပေးချင်တာပါ . . .

ဒီကျောင်းကိုလာရင်းနဲ့ ဦးသူတော်ကြီးသုံးယောက်ကို ကျုပ် လေ့လာတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရတနာမြေပုံကို ပေးသင့်တဲ့လူတွေ

ဆိုတာကို ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာပဲ အဲဒီမြေပုံကို ဦးသူတော်ကြီးသုံးယောက်ကို ပေးပို့မယ် . . .” ဟု ဆိုကာ လွန်စွာဟောင်းနွမ်းနေသော စာအိတ်ညို ကြီးတစ်အိတ်ကို ပေးလိုက်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီး သုံးဦးလည်း ထိုစာအိတ်ညိုကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးကို အခြေခံ၍ ဆွဲထားသော ရတနာမြေပုံတစ်ချပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ မြေပုံမှာ ရောင်စုံခြယ်ထား၏။ တောထူထပ်သော နေရာတွင် အစိမ်းရောင်အမျိုးမျိုးခြယ်ထား၏။ နှင်းထူထပ်သောနေရာတွင် အဖြူရောင်နှင့် အပြာနုရောင်များ ခြယ်ထား၏။ ကျောက်တောင်နေရာများတွင် အစိမ်းရောင်နှင့် အနက်ရောင်များ ခြယ်ထား၏။ မြေကြီးသက်သက် ရှိသောနေရာများတွင် နီညိုရောင်များ ခြယ်ထား၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသုံးယောက်သည် ထိုမြေပုံကို ဖတ်ပြီးနောက် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေကြ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး မိခေလက . . .

“ဟိမဝန္တာကိုတက်ဖို့ဆိုတာ နီပေါပြည်ဘက်ကနေ ပူတန်ကိုသွား၊ ပူတန်ကနေ ဟိမဝန္တာကို တက်ရမှာပဲ။ ဟိမဝန္တာရောက်လို့ မပြီးသေးဘူး။ အော်လတီန်တာတောင်စွယ်ကို ရှာရဦးမယ် . . .။ အဲဒီတောင်စွယ်ကနေ မြေပြန့်ကို ဆင်းရမှာ . . .။ မြေပြန့်မှာက လူသားစားလောက်အောင် ရှိုင်းစိမ်းတဲ့

လူနိုင်းတွေ ရှိသတဲ့ . . . ကျားသစ်နဲ့ ခြင်္သေ့အပြင် အလွန်အား
တောင်းပြီး အစွယ်ချွန်တဲ့ ကန္တာရမြေခွေးတွေလည်း ရှိတယ်ဆို
ပဲ . . .

စွန့်စားခန်းက အဲဒီနေရာကျမှရောက်မှာ . . . ရတနာ
ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ထားတဲ့နေရာက အော်လတိန်တာတောင်တန်း
အဆုံး ကျောက်တောင်စုလေးရဲ့ အလယ်မှာရှိသတဲ့၊ အဲဒီ
ကျောက်တောင်စုလေးကို မြေပုံပိုင်ရှင်က 'ပုလဲဒေဝီ' လို့
နာမည်ပေးထားတယ်။ ကျောက်တောင် (၇)လုံး ပတ်ပတ်ရဲ့
နေတဲ့နေရာရဲ့ အလယ်မှာပဲ . . . " ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်
၎င်းတို့သုံးဦးသည် ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပတ်သက်ရာပတ်
သက်ကြောင်း လူများထံတွင် အလှူခံကြကုန်၏။ ထိုသို့
အလှူခံရာ တစ်ယောက်လျှင် ငွေတစ်သိန်းလောက်စီ အလှူခံ
ရကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို သိလိုသော
ကြောင့် လက္ခဏာဆရာမင်းသိင်္ခထံတွင် လက္ခဏာ မေးရန်
ဆုံးဖြတ်၍ သုံးယောက်သား ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။
လက္ခဏာဟောချက်များ ရပြီးသောအခါ ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့
ပြန်သွားကြလေ၏။

ယခင်နေသော ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ပင် ဆက်လက်၍
နေထိုင်ပြီး ခရီးထွက်ရန် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ကြကုန်၏။
ထိုသို့ ပြင်ဆင်ရာတွင် ကျောင်းသို့ မကြာခဏလာရောက်သော

ရဲအရာ ရှိတစ်ဦးထံကပ်၍ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်
လိုင်စင်ဖြင့် ဝယ်ရန် ကြိုးစားကြကုန်၏။ နောက်ဆုံးတွင်
လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်ဆောင်ခွင့်အား ဝယ်ယူရရှိသွားလေ၏။
ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်သုံးဦးတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်
တစ်လက် ရသွားပြီဖြစ်၏။

ပြီးလျှင် အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲဝင်ဓား
မြှောင် တစ်လက်စီ ဝယ်ကြပြန်၏။ ထိုဓားမြှောင်မှာ ဓားအဖြစ်
ထိုး၍ခတ်၍ ရသကဲ့သို့ အနှောင့်တွင်လည်း လွှဲသွားထည့်
ထားသောကြောင့် လွှဲအဖြစ်လည်း အသုံးပြု၍ရလေ၏။
ဓားမြှောင်လက်ကိုင်ထိပ်တွင် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ပါသောကြောင့်
ခရီးလမ်းညွှန်အဖြစ်လည်း အသုံးပြုနိုင်၏။ ဓားမြှောင်အရိုးကို
ချွတ်လိုက်သောအခါတွင် အတွင်း၌ ငါးမျှားရန်အတွက် ငါးမျှား
ချိတ်အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးနှင့် ငါးမျှားတံတွင် တပ်ဆင်ရန်
ကြိုးတစ်ချောင်းလည်း ပါ၏။

ဓားမြှောင်ထည့်သော သားရေအိတ်၏ဘေးတွင် လှမ်း
၍ ပေါက်ရန်အတွက် ဓားမြှောင်အသေးလေးတစ်လက် ပါ၏။
ထို့အတူ ဓားသွေးရန်အတွက် ဓားသွေးကျောက်တုံးကလေးတစ်
တုံးစီလည်း ပါ၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထိုသို့ပြင်ဆင်နေစဉ်
အတွင်း ၎င်းတို့ကို ရတနာသိုက်ညွှန်းမြေပုံပေးခဲ့သော
ရပ်ချ်ကူးမားဆိုသည့် ဂေါ်ရခါးအတိုးကြီးသည် နိပေါပြည်မှ

www.burmeseclassic.com

၎င်း၏သမီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်၍ နီပေါသို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်၏။
 ၎င်းဖိုးသူတော်ကြီးသုံးဦးသည် ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှနေ၍
 'အက်စ်အက်စ်ပါး'ဆိုသော သင်္ဘောကြီးဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါပြီး
 လျှင် ကာလကတ္တားမြို့ ဖောင်ရာ ဆိပ်ကမ်း၌ ဆင်းကြလေ၏။
 ကာလကတ္တားမှ မီးရထားဖြင့် အိန္ဒိယပြည် မြောက်ပိုင်းသို့
 လိုက်ပါပြီးလျှင် ထိုမှတစ်ဆင့် နီပေါပြည်အတွင်းသို့ နိုင်ငံကူး
 လက်မှတ်လုပ်ကာ ဝင်ကြလေ၏။

နီပေါပြည်တွင်းသို့ရောက်လျှင် နီပေါပြည်၏ လမ်းစ
 ကြီးနှင့် လူမို့နီဘက်သို့ ချိုးဝင်သော လမ်းထိပ်သို့ သွားကြလေ၏။
 ထိုလမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်ချ်ကူးမား၏အိမ်ကို
 မေးမြန်းစုံစမ်းရာ ကလေးကအစ သိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်
 ဆိုသော် ထိုရပ်ချ်ကူးမားဆိုသည့် ဂေါ်ရခါးအတိုးကြီးသည်
 ထိုမြို့တွင် လူသိများသော ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာ ဖြစ်သော
 ကြောင့်တည်း။

ဖိုးသူတော် သုံးဦးသည် ရပ်ချ်ကူးမား၏အိမ်သို့
 ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ရပ်ချ်ကူးမား
 ၏အိမ်တွင် ထူးခြားသော လက္ခဏာပုံအမျိုးမျိုးကို မှန်ဘောင်
 သွင်း၍ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ရပ်ချ်ကူးမားအတိုးကြီးသည် ဖိုးသူတော်သုံးဦးအားမြင်
 လျှင် အားရဝမ်းသာ ဆီးကြိုလေ၏။ ထို့အပြင် ၎င်း၏သမီး

မာယာကိုလည်း ဖိုးသူတော်သုံးဦး တည်းခိုမည်ဖြစ်ကြောင်း။
 ခိပ်ရာနေရာ အစားအသောက်မှစ၍ လိုလေသေးမရှိ
 ဆောင်ရွက်ပေးရန် မှာကြားလေ၏။ 'မာယာ'လည်း ဖခင်
 ကိုမှာသည်အတိုင်း အိမ်ဘေးရှိ အဆောင်တွင် ဖိုးသူတော်
 သုံးဦးအတွက် အိပ်ရာသုံးခု ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် သက်သတ်လွတ်စားသည်
 ခိပ်ရာ သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျာများကို ထူးထူးပြားပြား
 တပ်ပြုတ်၍ ဖိုးသူတော်တို့သုံးဦးအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး
 သလေ၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဖုန်းနီနှင့်နှပ်၍ ချက်သော
 မာယာကြော်ဆီပြန်ဟင်းကို အထူးသဖြင့် နှစ်သက်ကြကုန်၏။
 ထိုမီးကင်၍ ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်သုပ်သော မှိုသုပ်ဟင်းလျာကို
 သုံးဦး အထူးခံတွင်းတွေ့ကြကုန်၏။ ကောက်ညှင်းငချိပ်ကို
 နီပြင်ကျိုသော သွားရည်စာကိုလည်း ခံတွင်းတွေ့ကြကုန်

၎င်းဖိုးသူတော်သုံးဦးသည် မြတ်စွာဘုရားမွေးဖွားသည့်
 နေ့နိကာမောအင်ကြင်းတောသို့ပင် သွားရောက်၍ ဖူးမြော်ကြ
 ကုန်၏။ ညနေစာထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ၌လည်း
 ဖိုးသူတော် သုံးဦးမှာ ညစာမစားသောကြောင့် မာယာက သခွား
 နှစ်ဖျော်ရည်၊ နာနတ်သီးဖျော်ရည်၊ သစ်မယ်ဇယ်သီးဖျော်ရည်
 သည်များကို စီမံ၍ တိုက်ကျွေးလေ၏။ ထိုသို့ တိုက်ကျွေးပြီး

www.burmeseclassic.com

လျှင် လွန်စွာနားထောင်ကောင်းသော ရှေးဟောင်းဂေါ်ရက်
ပုံပြင်များကိုလည်း နားထောင်သေး၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်မိခေလက... .

“မာယာဟာ ဗမာစကားကို အကျအန ပြောတတ်တာ
ပဲ” ဟု ချီးမွမ်းရာ မာယာက... .

“ကျွန်မက ဗမာပြည် ပြင်ဦးလွန်မြို့မှာ မွေးတယ်
အဲဒီမှာ ကြီးတာလေ... . အဲဒီမှာ ဆယ်တန်းအောင်တာ
ဆယ်တန်း အောင်ပြီးမှ အဖေက ဒီကိုပို့ထားတာ... .”
ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်သုံးဦးသည် တစ်လခန့် ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်
ပြီးနောက် ‘ဘူတန်’ နိုင်ငံသို့ ကူးကြလေ၏။ ဘူတန်မှတစ်ဆင့်
ဟိမဝန္တာသို့ တက်ကြလေ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် အော်လတိန်တာ
တောင်သို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ခရီးဆက်ကြရလေ၏။ ရက်စွဲ
တန်ကြာ ခရီးဆက်ပြီးနောက် လမ်းပြတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့်
အော်လတိန်တာ တောင်စွယ်ကို တွေ့ကြလေ၏။ ထိုတောင်
စွယ်ကိုမတွေ့မီ၌ အညှိုးအမှတ်ကြီးသော နှာကိုးပေါက်ပါသည့်
တောကြီးမြေဟောက်၏ရန်ကို အကြိတ်အနယ် ကာကွယ်
လေ၏။ ထို့အပြင် လူသားစားဖူး ဟန်ရှိသော ကျားသစ်
တစ်ကောင်၏ ရန်မူခြင်းကိုလည်း ဖိုးသူတော် မိခေလ
ခြောက်လုံးပြုသေနတ်ဖြင့် ဖြေရှင်းရလေ၏။

လှံရှည်ကို လူသားစားလူရိုင်းတစ်ဦး၏ရန်ကိုလည်း
သူတော် ‘အိန္ဒြေ’၏ တိုက်ပွဲဝင်စားမြှောင်ဖြင့် အကြိတ်အနယ်
ဖွဲ့ဖြေရှင်းခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် အော်လတိန်တာ တောင်စွယ်
ရောက်သောအခါ၌ ရတနာပစ္စည်းများထားသော နေရာနှင့်
အစွာမဝေးလှကြောင်း သိရသောအခါ အားများတက်လာကြ
ရန်၏။ ထိုသို့ အားတက်နေစဉ်အတွင်း၌ပင် လူရိုင်းတစ်အုပ်
သည် သစ်ပင်များပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်
ဦးကို မြားများဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ဖမ်းဆီး၍ ကြီးများတုပ်နှောင်
ကျောက်တောင်ငါးလုံးရှိသောနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင်
တောင်တစ်လုံးစီ၌ ခွဲ၍ချုပ်နှောင်ထားလေ၏။

ဖိုးသူတော်မိခေလသည် အစောင့်လူရိုင်းကို ခြောက်
ပြုသေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ပြီးလျှင် ကျောက်တောင်ကို ကျော်
နံ့၍ ပြေးကာ အခြားကျောက်တောင်တစ်လုံးထိပ်ပေါ်မှနေ၍
ပေါ်စီးဖြင့် အောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုသို့
ရှုည့်နေခဲ့ရာ တစ်ရက်တိတိပြည့်မြောက်သောအချိန်တွင်
သူတော်ပေါလုသည် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ထမ်း၍ ရောက်
လာလေ၏။

“ဪ... ပေါလု၊ မင်းလည်း လွတ်လာပြီကိုး” ဟု
ပြောလိုက်ရာ ပေါလုက -

“သိပ်ပြီးအံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဒီလိုနေရာမှာ ဗမာစ

တား ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး။ ကျုပ်က မှန်းချက် အရဆိုရင် မနက်ဆိုရင် ကျုပ်ကို သတ်တော့မှာ . . . အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သက် ၅၀ လောက် ရှိပြီ။ ကျုပ်က သူ့ကို လှမ်းပြီးကြည့်လို တော့ သူက ကျုပ်ကို 'သားတော်ကြီး၊ ဘာမှမပူနဲ့' လို့ ပြောလှုံ့ထမ်းပြီးစောင့်နေတဲ့လူခိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ မသိဘူး။ အဲဒီတုန်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အဲဒီအခါကျတော့မှ ကျုပ်ကိုချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေ ဘာ ဖြည့်ပေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က သူ့ကို 'အဘရ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း အခုလိုပဲ ဖမ်းမိ တယ်။ ကယ်ပါဦး' လို့ ပြောလိုက်တယ် . . . အဲဒီတုန်း အဘိုးကြီးက 'ဒီမှာ သားတော်ကြီး၊ ကယ်ချင်တဲ့လူတို့ ကယ်လို့မရဘူးကွ။ မင်းတို့အထဲက 'အိန္ဒြေ' ဆိုတဲ့အကောင် အလွန်ကို အကုသိုလ်များတဲ့ကောင်ကွ။ ဒီကောင်ဟာ စား အရှင်လတ်လတ်ကို ကောက်ခိုးနဲ့ မီးအုံး ပြီး စားတဲ့အထဲ ကွ. . . စာကလေးတွေ ဘာတွေဆိုရင်လည်း အရှင်ထဲ လတ် အမွှေးနှုတ်ပြီး မီးကင်စားတဲ့ကောင် . . . သူကလေး အဲဒီဝဋ်ကို ခံရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ . . .

ကံတရားဆိုတာ ကိုယ်စိုက်တဲ့အပင်က အသီး ကိုယ်ခူး စားရတာပဲကွ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ။ မင်းရဲ့သူငယ်

ချင်းမိခေလကတော့ အစောင့်လူခိုင်းကို သူ့ရဲ့ခြောက်လုံးပြား သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး လွတ်သွားပြီကွ . . . မင်းတို့ကို စိတ်ပူလို့ ဟောတိုအမြင့် ဆုံးတောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ကြည့်ချင် ကြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာနဲ့ မင်းရှိတဲ့ ကျောက်တောင်ဆီကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ငါ့ကိုကယ်တဲ့ အဘိုးကြီးက ငါ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး . . .

'မပြေးနဲ့ဦးကွ . . . မင်းတို့လာရင်းကိစ္စဟာ ရတနာ ပစ္စည်းရှာဖွေကိစ္စမဟုတ်လား . . . အိပ်ပျော်နေတဲ့လူခိုင်းရဲ့ ခါးကစားကိုဖြုတ်ပြီး ဟောတိုနေရာကို တူးကွ။ ပစ္စည်းတွေ ရလိမ့် မယ်' လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ငါက . . .

'အဘရယ် . . . အဲဒီလိုတူးနေတုန်း ဒီလူခိုင်းနီးသွား ရင် ကျွန်တော် သေမှာပေါ့ . . . ' လို့ ပြောလိုက်တော့ အဘိုး ကြီးက . . .

'အဲဒီလူခိုင်းဟာ နောက်နေ့ ဒီအချိန်ကျမှ အိပ်ရာက နိုးမှာကွ။ စိတ်အေးလက်အေးတူးစမ်းပါကွာ . . . တခြားလူခိုင်း တွေ မလာအောင်တူး။ ငါက စည်းချည်းချည်းတယ်။ စိတ်အေးလက် အေးသာလုပ်စမ်းပါ ပေါ့လရာ . . . ဆိုတာနဲ့ ငါလည်း အိပ်ပျော် နေတဲ့ လူခိုင်းရဲ့ခါးက စားကိုဖြုတ်ပြီး မြေကြီးကို တူးဆွကြည့် တာ စစ်သားများယူနီဖောင်းထည့်တဲ့ သံသေတ္တာကြီးတစ်လုံး ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီသံသေတ္တာပေါ်မှာက ပစ္စည်းကို မြှုပ်ခဲ့တဲ့

www.burmeseclassic.com

ဝေါ်ရခါးစစ်သားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်နဲ့ နာမည်ရေးထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ခတ်ထားတဲ့ သော့ခလောက်ကို ကျောက်တုံးနဲ့ ထုပြီး ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်တော့ ပုလဲတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သေတ္တာထဲက ပတ္တမြားအိတ်ကိုယူပြီး အဲဒီပုလဲတွေကို ထည့်ပြီး ထမ်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အဘိုးကြီးက...

‘ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဟောဟိုကျောက်တောင်ပေါ်ကို ရောက်အောင်တက်ကွ။ အဲဒီမှာ မင်းသူငယ်ချင်း မိခေလကို တွေ့ရလိမ့်မယ်...’ လို့ ပြောတယ်ကွ။ ငါလည်း မင်းဆီကို လာခါနီးမှာ အဘိုးကြီးကို ‘အဘ စည်းချတာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ လူရိုင်းကောင်တွေ တစ်ယောက်တလေတောင် ပေါ်မလာတော့ဘူး။ ဘယ် ဂါထာနဲ့ ချတာလဲ အဘ’ လို့ မေးလိုက်တော့ အဘိုးကြီးက...

‘မင်းကလည်း အတော်စပ်စုတဲ့ကောင်ပဲ။ တခြားဂါထာ ဟုတ်ရိုးလားကွာ...။ ဩောင်း တစ်ရာ့ရှစ်ကွက်ဂါထာ (၉) ခေါက်ရွတ်ပြီး ချထားတာကွ’ လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ငါက အဘိုးကြီးကို ‘နောက်နောင် အဘနဲ့တွေ့ချင်ရင် ဘယ်မှာရှာရမှာလဲ’ လို့ မေးလည်းမေးလိုက်ရော အဘိုးကြီးက...

‘ငါက ဝိဇ္ဇာကွ။ ဝိဇ္ဇာမှာ လိပ်စာမရှိဘူးကွ။ အဲဒီတော့ တွေ့ချင်ရင် အရဟံသိဒ္ဓိကို ပုတီးများများ စိပ်ပေးကွာ...။’

ဘယ်လောက်စိပ်ရမလဲဆိုရင် ပါးစပ်ထဲက အမြှုပ်ထွက်တဲ့အထိ စိပ်ပေါ့ကွာ...’ လို့ ပြောပြီး အဘိုးကြီးလည်း လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ငါလည်း အဘိုးကြီးထွက်သွားတဲ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးကြီးဟာ ငါ့မျက်စိအောက်မှာပဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်။ ငါလည်း အဘိုးကြီးပျောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ပုလဲတွေ ထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို ထမ်းပြီး အခုလို မင်းဆီကို ရောက်လာတော့တာပေါ့...” ဟု သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မိခေလအား ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။

ပေါလုသည် မိခေလနှင့် တွေ့ဆုံသွားပြီးနောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မီးတုတ်များထွန်း၍ လူရိုင်းများ စုရုံးစုရုံးလုပ်နေသော ကျောက်ဆောင်အောက်ခြေဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းတို့၏ သူငယ်ချင်း ‘အိန္ဒြေ’ အား ကားစင်တင်၍ ကြိုးချည်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိခေလသည် စစ်သုံးမှန်ပြောင်း၏ အကူအညီဖြင့် အိန္ဒြေအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ အိန္ဒြေသည် ကားစင်ပေါ်တွင်ပင် အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်၏။

ပေါလုသည် ထိုမှန်ပြောင်းကိုယူ၍ ကြည့်ပြီးလျှင်... “ဟေ့ မိခေလ၊ အိန္ဒြေဆိုတဲ့ကောင် တော်တော်သတ္တိကောင်းတယ်ကွ...။ သေဘေးနဲ့ကျုံ့နေတာတောင် အိပ်နိုင်တယ်ကွာ...” ဟု ပြောရာ မိခေလက -

“ရိုးရိုးအိပ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ လူရိုင်းတွေက

မူးယစ်ဆေးတစ်မျိုးမျိုး တိုက်ထားလိမ့်မယ်ကွ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူရိုင်းအချို့သည် ကိုင်ဆောင်ထားသော မီးတုတ်များဖြင့် အိန္ဒြေ၏ကိုယ်ကို လာ၍မြှိုက်လေ၏။ အိန္ဒြေ မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပေါလုက...။

“မိခေလရေ...။ အိန္ဒြေကို မီးတုတ်နဲ့ မြှိုက်နေပြီကွ၊ ဒီကောင်ကတော့ မနိုးသေးဘူးကွ...။ အခုနေ ငါတို့ ခြောက်လုံးပြန်နဲ့ဝင်ပစ်ပြီးကယ်ရင် ရနိုင်မလား...။” ဟု မေးလေ၏။

“ဆုံထဲမှာက ကျည်ဆန်က ငါးတောင့်ပဲ ရှိတယ်ကွ၊ လူရိုင်းက အထီးရော အမရော တစ်ရာလောက်ရှိတယ်ကွ၊ တို့မနိုင်နိုင်ဘူး၊ လူရိုင်းငါးယောက်သေပြီးရင် တို့အလှည့်ရောက်သွားမယ်” ဟု မိခေလက ပြန်၍ပြောလေ၏။ များမကြာမီ၌ လူရိုင်းမများ သည် ဝါးကျည်တောက်များဖြင့် ရေများသယ်လာပြီးလျှင် အိန္ဒြေ ၏ခေါင်းမှ လောင်းချ၍ ရေချိုးပေးလေ၏။

“မိခေလရေ...။ လူရိုင်းမတွေက အိန္ဒြေကို ရေချိုးပေးနေတယ်ကွ၊ လူရိုင်းမတွေကတော့ စိတ်ကောင်းရှိပုံပါပဲကွာ...။” ဟု ပေါလုက ပြောလေ၏။ ထို့နောက် လူရိုင်းမများသည် ပြာများ ယူ၍ အိန္ဒြေ၏တစ်ကိုယ်လုံး အကျိုအကြားမကျန် ပွတ်တိုက်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ပေါလုက...။

“မိခေလရေ...။ ဆပ်ပြာမရှိလို့ လူရိုင်းမတွေက ပြာတွေနဲ့ ချေး(ဂိုး)ချွတ်ပေးနေတယ်ကွ...။” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိခေလက -

“အကောင်းလုပ်တာမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ငါတို့ ငါးချက်တဲ့ အခါမှာ သန့်ရှင်းအောင် အကြေးထိုးသလို ပြာနဲ့ပွတ်ပြီး ရေဆေးသလိုလုပ်နေတာကွ...။ တို့ကောင်အိန္ဒြေကိုတော့ မီးရှို့ပြီး ဖဲ့စား ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်...။ ငါကတော့ ကယ်လည်းမကယ်နိုင်ဘူး၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ရက်ဘူးကွာ...။ ဒီက အမြန်ဆုံးသွားတာ ကောင်းမယ်...။” ဟု မိခေလက ပြောလေ၏။ ပေါလုကလည်း သဘာတူလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ပုလဲထုပ်ကို ခွဲ၍ ထမ်းပြီးလျှင် အော်လတိန်တာတောင်စွယ်မှ ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘူတန်ပြည်၊ ဘူတန်မှတစ်ဆင့် နီပေါသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။

နီပေါသို့ရောက်လျှင် လူမွဲနီသို့သွားသော လမ်းထိပ်မှ ဂေါ်ရခါးလက္ခဏာပေဒင်ဆရာ ရပ်ချ်ကူးမား၏အိမ်သို့ ဝင်ကြလေ၏။ ထိုအိမ်သို့ရောက်လျှင် ၎င်းတို့၏ဇာတ်လမ်းအစုံကို သားအဖနှစ်ဦးအား ပြောပြလေ၏။

ထိုသို့ပြောပြပြီးလျှင် ရလာသော ပုလဲများကို လေးပုံပုံ၍ ပေါလုက တစ်ပုံ၊ မိခေလက တစ်ပုံ၊ လူရိုင်းများလက်တွင်

www.burmeseclassic.com

အသက် ဆုံးပါးသွားသော အိန္ဒြေအတွက်တစ်ပုံ၊ အဘိုးကြီးရပ်ချ် ကူးမားနှင့် သမီးဖြစ်သူ မာယာတို့အတွက်တစ်ပုံ . . . လေးပုံ ပုံလေ၏။

သို့ရာတွင် မိခေလက ၎င်းရသောအပုံကို မယူဘဲ မာယာအား ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ရပ်ချ်ကူးမားက တစ်ပုံ၊ မာယာကတစ်ပုံ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ပြင် သေဆုံးသွားသော အိန္ဒြေအတွက် တစ်ပုံကိုလည်း ၎င်းတို့ သားအဖကိုပင် အပြီးအပြတ် လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ သားအဖလည်း ရလာသော ပုလဲများအနက် တစ်လုံးတလေ မျှပင် မယူလိုကြောင်း၊ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး ငယ်ကျသည့်တိုင် အောင် ငိုယို၍တောင်းပန်သဖြင့် ပုလဲအားလုံးကို ပေါလု၏ လက်သို့ အပ်လိုက်ကြလေ၏။

ပေါလုသည် ပုလဲ (၁၀၈)လုံးကို ပုတီးပြုလုပ်၍ ထိုအချိန်မှစကာ အရဟံသိဒ္ဓိဟူသော ဂါထာကိုသာ အစဉ်သဖြင့် ပုတီးစိပ် နေလေတော့၏။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပေါလုသည် အိပ်မက် တစ်ခု မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ၎င်း၏အသက်ကို ကယ်ခဲ့သော 'အဘ'ဆိုသည့် အဘိုးကြီးရောက်လာပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ ပေါလု၊ ပုလဲကို ပုတီးလုပ်ပြီး စိပ်တာထက် ဧရ အောက်ကရတဲ့ သန္တာတွေကို ပုတီးလုပ်ပြီးစိပ်တာက ပိုပြီး

ကောင်းတယ်ကွ . . . ၊ အဲဒီပုတီးနဲ့ မင်းအိပ်မက်ပေးချင်တဲ့ လူ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး သေနတ်နဲ့ချိန်သလို ပုတီးကို တန်းတန်း ကိုင်ပြီး 'ဥမ်'ကို အဆက်မပြတ် စိပ်ပေးကွ . . . ၊ အဲဒီလို ပုတီးစိပ်ရင်းက မင်းမက်ချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို စိတ်က လည်းကူး၊ ပါးစပ်ကလည်း ပြောရတယ်ကွ . . . ၊ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီလူဟာ အဲဒီအတိုင်း အိပ်မက်မက်ပါလေရော . . . ၊

ရပ်ဝေးရောက်နေတဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဘာတွေကို မင်းပြောချင်တာတွေ ပြောလို့ရတာပေါ့ကွာ . . . ၊ အဲဒီတော့ ပုလဲကို ရောင်းပြီး နီပေါနဲ့ အိန္ဒိယ စပ်နေတဲ့နေရာမှာ ဈေးတွေ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီဈေးမှာ ချစ်တီးကုလားဖွင့်တဲ့ ငွေပန်းထိမ်ဆိုင် ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ သန္တာပုတီးတစ်ကုံးလုပ်ပြီး မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပေတော့၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ပုတီးစိပ်ကွ . . . ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ လက်ဝဲဘက် လက်သူ ကြွယ်အောက်ဆုံးအဆစ်မှာ 'ဒေဝိက' ဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်းအမှတ် အသားလေးတစ်ခု ပါတယ်ကွ . . . ၊ မင်းဟာ အဲဒီအမှတ် အသားလေးကြောင့် တစ်နေ့မှာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကြိုးစားစမ်းပါ ပေါလုရာ . . . ”ဟု ပြောလေ၏။ ပေါလုလည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွား ပြီးလျှင် မိခေလအား ၎င်း၏အိပ်မက်ကို ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် ပေါလုကပင် မိခေလအား . . .

“အဲဒီတော့ မိခေလရေ . . . ၊ ငါတော့ နောက်မဆုတ်

www.burmeseclassic.com

တော့ဘူးကွာ . . . ၊ ဟောဒီပုလဲတွေ့ရောင်းပြီး သာသနာပြုမယ်
 ကွာ . . . ၊ လှူတန်တာ လှူမယ်ကွာ . . . ၊ သေသွားတဲ့
 တို့ကောင် ကြီးအိန္ဒြေကိုလည်း အမျှပေးမယ်ကွာ . . . ၊
 အဲဒါကြောင့် အခုကတည်းက ဆရာကြီးရပ်ချ်ကူးမားကိုရော၊
 သမီးဖြစ်သူ မာယာကိုရော၊ သူငယ်ချင်းမိခေလကိုရော ငါ
 နှုတ်ဆက်တယ်ကွာ . . . ၊ မနက်ဆိုရင် ငါတော့ ခရီးထွက်ပြီကွာ
 . . . ၊ တောတွေတောင်တွေထဲမှာ ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းကို
 ကျင့်တော့မယ် . . . ” ဟု ဆိုကာ ပုလဲထုပ်အိတ်ကြီးကိုထမ်း၍
 ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

ပေါလုမရှိတော့သောအခါ၌ အတိုးကြီးရပ်ချ်ကူးမားက
 မိခေလအား . . .

“မင်းရော ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ” ဟု မေးလေ၏။
 ထိုအခါ မိခေလက . . .

“ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါဘူး ရပ်ချ်ကူးမားရယ် . . . ” ဟု
 ဖြေလိုက်ရာ ရပ်ချ်ကူးမားက . . .

“ငါ့မှာ သားသမီးဆိုလို့ မာယာတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ကွာ
 ငါ့ရဲ့ပညာအမွေကိုပေးတော့လည်း သူက မယူနိုင်ဘူး။ အဲဒီ
 တော့ မင်းသင်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မသင်ချင်သည်ဖြစ်စေ ငါ့ရဲ့
 ပညာအမွေကို လက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ဗေဒင်လက္ခဏာပညာတို့
 သင်ရမယ်ကွာ။ အဲဒါ ငါ့ကို အကြီးအကျယ် ကူညီလိုက်တာပဲ။

အဲဒီလိုမလုပ်ရင် ငါ့ရဲ့ပညာတွေဟာ ငါသေတဲ့ဆီကို ပါသွား
 လိမ့်မယ်” ဟု ပြောသဖြင့် မိခေလလည်း . . .

“ကြိုးစားပြီး သင်ယူပါမယ်” ဟု ကတိပေးလိုက်ရလေ
 တော့၏။ မိခေလသည် ရပ်ချ်ကူးမား၏အိမ်တွင်နေ၍ ပညာသင်
 ယူခဲ့လေ၏။ ထိုသို့နေထိုင်ရင်း အချိန်ကာလကြာသောအခါ၌
 အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိဆိုသည့်
 စကားအတိုင်း မိခေလနှင့် မာယာတို့သည် ငြိသွားကြလေ
 တော့၏။

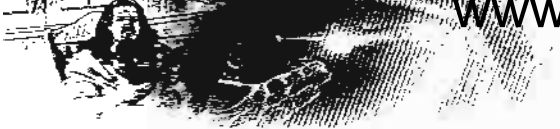
ထိုအခါ မာယာ၏ဖခင် ရပ်ချ်ကူးမားက ကျေကျေ
 နပ်နပ်ပင် သဘောတူကာ သမီးဖြစ်သူမာယာအား ဖိုးသူတော်
 လူထွက် မိခေလနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလိုက်လေတော့၏။

မိခေလသည် နီပေါတွင် နေထိုင်ရင်း လက္ခဏာဗေဒင်
 ဟောပြောလေ၏။ လွန်စွာမှန်ကန်တိကျသောကြောင့် အတိုင်း
 တိုင်း အပြည်ပြည်မှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများသည်
 လက္ခဏာဆရာ မိခေလအား ၎င်းတို့၏တိုင်းပြည်များသို့
 ခေါ်ကြား၍ ၎င်းတို့၏မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများကို လက္ခဏာ
 ဆရာခေါ်စေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မိခေလသည် တမ္ဘာသိလက္ခဏာဆရာ
 ဆစ်ဦး ဖြစ်လာလေတော့၏။

သူသည် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်သို့လှည့်ကာ
 လက္ခဏာ ဟောပြောခြင်းအလုပ်ကို ပြုလုပ်၏။ ယခုနောက်ဆုံး

www.burmeseclassic.com

ရောက်ရှိနေသော တိုင်းပြည်မှာ ယိုးဒယားပြည်ဖြစ်၏။ ထိုပြည် မှ ဆွေတော်မျိုးတော်များကို လက္ခဏာဖတ်ပေးရန် ရောက်ရှိ နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ရောက်ရှိနေချိန်၌ပင် မိခေလသည် ၎င်းတို့ ဖိုးသူ တော်သုံးဦးဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးသား၍ အဘထံသို့ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် ဖိုးသူတော်သုံးဦး လက္ခဏာကြည့်စဉ်က ကျွန်ုပ် ညာကလိသည် အဘထံသို့ မရောက်သေးပေ။ မိခေလ စာပို့ သောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်သည် အဘထံသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

မိခေလသည် ယိုးဒယားမှတစ်ဆင့် တရုတ်ပြည် ယူနန် နယ်သို့ သွားဦးမည်ဟု သိရ၏။ ယူနန်မှတစ်ဆင့် ရှမ်းဂရီလာမြို့ သို့ ခရီးဆက်ဦးမည်ဟုလည်း သိရပြန်၏။ မိခေလထံမှ နောက် ထပ်ရသောစာမှာ ပေါလုနှင့်တွေ့ဆုံသောသူများကို ပေါလုက ပုလဲတစ်လုံးစီ အဆောင်အဖြစ်ပေးခဲ့၏။ ထိုသို့ပေးရာ၌လည်း ပုလဲများကို အရဟံသိဒ္ဓိမန်း၍ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပုလဲများ ရရှိသောသူများမှာ ပေါလုအား 'ပုလဲ ဘာဘာ' သို့မဟုတ် 'ဂျလဘာဘာ' ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ပြောဆိုချက်များ အရဆိုလျှင် ပေါလုသည် သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိ ရသွားသော ထွက်ရပ် ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သွားကြောင်း သေချာသလောက် ရှိလေ၏။ အရဟံသိဒ္ဓိကို ရွတ်စေခြင်းဖြင့် ဘိုးတော်ပေါလုတို့

အိပ်မက်မြင်မက်လေ့ရှိသည်ဟုလည်း မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးပါ သည် ဟူသောအကြောင်းအရာပါသည်စာပင် ဖြစ်ပေတော့ သတည်း။

အနိယာ ဟောနွဲ့
ဘုရားညာကလိ
(အဘ၏ ထမင်းချက်)

...အဆုံး...

Illustration by and art. ru noi

(၇)

ဤလောကတွင် အမှန်တကယ်ပစ္စိသောသူတစ်ဦး လက္ခဏာလာရောက်ပေးပြန်ခြင်း

တစ်ခုသော ဆောင်းတွင်းညတစ်ည (၇)နာရီခန့်တွင် အသည် သူ၏ညှော်ခန်းတွင်း၌ မီးဖိုလေးတစ်လုံးနှင့် မီးလှုံရင်း အုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလေ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ 'ယောမင်းကြီး နေလိုင်' ရေးသားသော 'တစ္ဆတ္တဒီပနီ' ဆိုသည့် တစ္ဆေများအ ခြား ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ အခန်းတံခါးဝသို့ အသက် (၃၀)ကျော် သူ့ လူငယ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီးလျှင် . . .

"ဝင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ . . ." ဟု ခွင့်တောင်းကာ ဝင် ရောက်လာလေ၏။ ထိုလူငယ်၏ လက်ထဲတွင် လက်ဆွဲသေတ္တာ

ငယ်တစ်လုံးလည်း ပါလာလေ၏။ ထိုလူငယ်သည် ဘောင်နှင့် ရှုဖိုနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသူဖြစ်၏။ အခန်းဝတွင် သူ့ရှုဖိုနပ်ကို ချွတ်ခဲ့လေ၏။ အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အဘက သူ၏ရှေ့တည့်တည့်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုရင်း...

“ထိုင်ပါ သူငယ်...” ဟု ပါးစပ်ကပါ ပြောလိုက်လေ၏။ အဘသည် ဖတ်လက်စာအုပ်ကို ပိတ်၍ ရှေ့မှတစ်ဖက်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ တင်လိုက်၏။ ထိုလူငယ်သည် အဘတင်လိုသော စာအုပ်၏ အဖုံးကို လှမ်း၍ ဖတ်ပြီး တစ်ချက်မျှ မှည့်လိုက်သေး၏။ သူသည် ဆွဲကိုင်လာသော သေတ္တာငယ်ကို စာပေါ်သို့ တင်ထားပြီးဖြစ်၏။

အဘက ၎င်းအား...

“ဆိုစမ်းပါဦး...” ဟု စကားစလိုက်ရာ လူငယ်သည် ၎င်း၏လက်ဆွဲသေတ္တာကို သော့ဖွင့်၍ အတွင်းမှ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုကတ်ပြားကို အဘဘက်သို့ လှမ်းပေးလေ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်လှမြင့်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်နီယာအတတ်ကို ဒီပလိုမာလက်မှတ်ရဖို့အထိ သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို ပြတာထု ကျွန်တော်ရခဲ့တဲ့ ဒီပလိုမာလက်မှတ်ပါပဲ” ဟု ဆိုကာ ကတ်ပြား

တစ်ခုကို ထပ်မံထုတ်၍ အဘအား ပေးပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ဆေးရင်း...

“ဒါကတော့ အင်းစိန်စက်ခေါင်းစက်ရုံမှာလုပ်ရင်း စက်ရုံခွဲသင်တန်းကို တက်ရောက်ခဲ့ပြီး အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ လက်မှတ်ပါပဲ။ အဲဒီသင်တန်းကို အင်းစိန်ဘူတာနားမှာရှိတဲ့ မီးရထားရုံမှာတော့ သင်တန်းကျောင်းက ကြီးကြပ်ဖွင့်လှစ်တာဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ သူကပြောနေလေ၏။ ထို့နောက် အိတ်ဆောင်ကတ်ပြားတစ်လုံးကို ထုတ်၍ အဘကို ပေးပြန်၏။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော် အခုလုပ်နေတဲ့ မလ္လာကုန်းစက်ရုံခေါင်းစက်ရုံက ထုတ်ပေးထားတဲ့ အိုင်ဒင်နီကတ်ပါပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုလူငယ်က ပြောပြန်၏။ အဘသည် ထိုလက်မှတ်များကို ကြည့်ရှုနေကာ...

“နေစမ်းပါဦး။ မောင်လှမြင့်က ကျုပ်ကို အောင်လက်စာပေးတဲ့တွေပြပြီး ဘာပြောချင်တာတုံး” ဟု တည့်တိုးပင် မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှမြင့်က -

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးဆီမှာ လက္ခဏာစစ်ချင်လို့ပါ။ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို စစ်ပေးစေချင်တာက အသက်လမ်းကြောင်းပါပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဟာ အသက်ရှည်မယ့်လူလား၊ အသက်မယ့်လူလားဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မှာ

www.burmeseclassic.com

ဥပစ္စေ ဒကကံ ပါမပါဆိုတာလည်း ဟောပေးစေချင်ပါတယ် ဟု ပြောလေ၏။

အဘလည်း စားပွဲတင်မီးကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး စုတီလူးကိုယူကာ မောင်လှမြင့်၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်နှံ့ပြီးလျှင် လမ်းကြောင်းများကို စစ်ဆေးလေ၏။ ထို့နောက် အနောက်က...

“အသက်လမ်းကြောင်းက အတော့်ကို အားကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် လက္ခဏာဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသက်ရှည်မယ်လို့ပဲ ဟောရမှာပါပဲ။ ပြီးတော့ အသက်လမ်းကြောင်းက အတွင်းဘက်မှာလည်း အသက်ကုလမ်းကြောင်းက ပါလေတော့ ဥပစ္စေဒကကံ မရှိဘူးလို့ပဲဟောရမှာပေါ့... ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်လှမြင့်ဆိုသူက...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်... ” ဟု ပြောကာ အဘ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီးလျှင် ပြုံးရယ်နေလေ၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းပြီးနောက် မောင်လှမြင့်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ ဖွားနေလေ၏။ ထိုသို့ဖွားရင်း...

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ စုတီတစ္ဆေ၊ သရဲ စတဲ့ ပရလောကနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ဝင်စားပါသလားခင်ဗျာ... ” ဟု မေးလိုက်ရာ

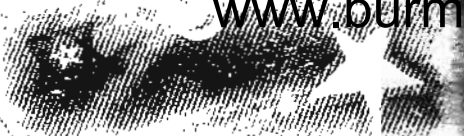
ရာ အဘက...

“ဒီလို မောင်လှမြင့်ရဲ့ အဲဒါက ဉာဏ်လမ်းကြောင်းရဲ့ တည်နေပုံနဲ့ ဆိုင်တယ်ကွ။ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကွေးပြီးဆင်းရင် အဲဒီလက္ခဏာရှင်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ကွာ။ ပရလောကတွေ ဘာတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ။ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း ပြောင့်တန်းရင်တော့ စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူး။ လက်တွေ့ဆန်တယ်။ ပရ လောကဖြစ်တဲ့ စုန်းတွေ၊ သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေ အကြောင်းအရာကို ဝါသနာပါဖို့မပြောနဲ့။ စိတ်ကိုမဝင်စားတတ်ဘူးကွ။ မောင်လှမြင့်က ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်ဂျင်နီယာ ပညာသင်ထားတဲ့လူ၊ ပြီးတော့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကလည်း ပြောင့်တန်းနေတယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် သရဲတစ္ဆေဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားဖို့မပြောနဲ့ အဲဒါတွေ ရှိတယ်ဆိုတာတောင် ယုံမယုံလူမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ... ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်လှမြင့်က -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ အခုလို ကျွန်တော့်ကို အချိန်မတော်ကြီး လက္ခဏာကြည့်ပေးတာ... ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အခု မလွှဲတုန်းစက်ရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒီဘက်ကိုရောက်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီကို ဝင်ခဲ့ပါ ဆရာကြီး။ တတိယတန်းအင်ဂျင်နီယာ ဦးလှမြင့်လို့ မေးရင် ရပါတယ်ခင်ဗျာ... ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဉာဏ်ပူနေ

www.burmeseclassic.com

ခန္ဓာကိုယ်ကို မေး၍ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ အဘလက်သို့ ရိုသေစွာလှမ်း၍ ပေးပြီးလျှင် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

မောင်လှမြင့်ပြန်သွားပြီး အတန်ကြာမှ ၎င်းပေးခဲ့သော ငွေစက္ကူကို မီးရောင်အောက်တွင် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အဘသည် လွန်စွာအံ့ဩ၍ သွားလေ၏။ ၎င်းပေးခဲ့သော ငွေစက္ကူမှာ တွေ့မြင်နေကျ မြန်မာနိုင်ငံမှ ငွေစက္ကူမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်လာစက္ကူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူလေ၏။ ငွေစက္ကူကို အစိမ်းရောင်၊ အနက်ရောင်တို့ဖြင့် အချိုးကျကျရိုက်နှိပ်ထား၏။ ငွေစက္ကူ၏ အလယ်ခေါင်တည့် တည့်တွင် အရိုးခေါင်းပုံကြီးတစ်ခု ပါလေ၏။ ထိုအရိုးခေါင်း၏ အထက်တွင် 'THE KINGDOM OF DEATH' ဟူသော စာတမ်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာတမ်း၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ 'သေမင်းနိုင်ငံ' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရလေသတည်း။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ပြစ်ပွားပြီး တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ အဘသည် မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးကို ရှာဖွေရန်အတွက် စက်ဆန်းဆိုသော အရပ်ဒေသဘက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။ စက်ဆန်းသည် မလ္လကုန်းစက်ခေါင်းစက်ရုံနှင့် များစွာမဝေးလှပေ။ အဘသည် ၎င်းရှာဖွေသောမိတ်ဆွေကို မတွေ့သည့်အဆုံး၌ ၎င်းထံတွင် ညကြီးမိုးချုပ် လကွဏာ လာ၍ မေးသွားပြီး ထူးဆန်းသော ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ပေးသွားသည့် အင်ဂျင်နီယာမောင်လှမြင့်အား တွေ့ရန် မီးရထားစက်ခေါင်းစက်ရုံသို့ သွားခဲ့လေ၏။ ထိုစက်ရုံ၏ ဝင်းတံခါးသည် အစဉ်သဖြင့် ပိတ်ထားတတ်၏။ ပြင်ပမှ လူများကို အကျိုးအကြောင်း မခိုင်လုံဘဲ စက်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပြုပေ။

အဘသည် ဝင်းတံခါးစောင့်အား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီးလျှင် ဝင်ခွင့်တောင်း၍ ရခဲ့လေ၏။ အတွင်းသို့ရောက်လျှင် စက်ရုံမှူးနှင့်တွေ့ဆုံကာ တတိယတန်းအင်ဂျင်နီယာ မောင်လှမြင့်နှင့် တွေ့လိုကြောင်းပြောရာ ၎င်းစက်ရုံမှူးက . . .

“ဆရာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီစက်ရုံရောက်တာ (၅)နှစ် ရှိပါပြီ ခင်ဗျာ။ ဆရာပြောတဲ့ မောင်လှမြင့်ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ အင်ဂျင်နီယာထဲမှာလည်း မရှိပါဘူး။ စက်ရုံလုပ်သားတွေထဲမှာလည်း မရှိပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“ဒီလိုပါ စက်ရုံမှူးရယ် . . . ၊ မောင်လှမြင့်ပြောသွားတာက သူဟာ ဒီမှာ တာဝန်ကျတယ်တဲ့၊ တတိယတန်း အင်ဂျင်နီယာ ဦးလှမြင့်လို့မေးရင် ရပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဝင်ခဲ့တာပါ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် စက်ရုံမှူးက . . .

“ဒီလိုလုပ်မယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့စက်ရုံမှာက ရှိခိုးလဲလို့ခေါ်တဲ့ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာက ဒီစက်ရုံမှာလုပ်တဲ့လူတွေရဲ့နာမည်တွေရော ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အကြောင်းတွေရော အပြည့်အစုံပါတယ်၊ အလုပ်ကထွက်သွားပြီ ဆိုရင်လည်း ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဒီစာအုပ်မှာ ဖော်ပြထားတတ်တယ်၊ ပြောင်းသွားပြီ ဆိုရင်လည်း ပြောင်းသွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားလေ့ရှိတယ်” ဟုဆိုကာ ထိုစာအုပ်ကြီးကို ယူလာပြီး စားပွဲအပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှော၍ ရှာဖွေလေ၏။

ထိုစာအုပ်တွင် ကာယကံရှင်တို့၏ဓာတ်ပုံငယ်ကလေးများပင် ကပ်ထား၏။ အရပ်အမောင်း မည်၍မည်မျှရှိသည်ကိုယ်အလေးချိန် မည်၍မည်မျှရှိသည်၊ သွေးအုပ်စု မည်သည့်အုပ်စုတွင် ပါဝင်သည်ကအစ ရေးသွင်းဖော်ပြထားလေ၏။ စက်ရုံမှူးသည် စာရွက်ကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်၍ရှာဖွေနေလေ၏။ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် အဘသည် အားရဝမ်း

သာဖြင့် . . .

“တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ သူပဲ . . . သူပဲ” ဟု ဆိုကာ ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြလေ၏။ စက်ရုံမှူးလည်း ထိုဓာတ်ပုံ၏ဘေး မှစာကိုဖတ်၍ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ နာမည်က ဦးလှမြင့်တဲ့၊ တတိယတန်း အင်ဂျင်နီယာလို့ ဖော်ပြထားပါတယ်၊ အရပ်က ၅ ပေခွဲတဲ့၊ ပေါင်အလေးချိန်က (၁၂၀)တဲ့၊ သွေးအုပ်စုက အိုအုပ်စုတဲ့ . . . ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဆရာရယ် . . . ၊ အင်ဂျင်နီယာ ဦးလှမြင့်ဆိုတာက ဆရာ့ဆီကို ညကြီးမိုးချုပ် လက္ခဏာလာကြည့်ခဲ့တာက ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ အဘက . . .

“ပြီးခဲ့တဲ့ ဒီဇင်ဘာလ (၂၆)ရက်နေ့ညကပါ . . .” ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် စက်ရုံမှူးသည် မျက်လုံးပြန့်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဆရာရယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဒီလူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)နှစ်ကတည်းက မလွှဲကုန်းဘူတာနားမှာ ရထားကြိတ်လို့ သေဆုံးသွားပြီ ဆရာရဲ့ . . .” ဟု ဆိုကာ စာအုပ်တွင် သေဆုံးသွားကြောင်း ဖော်ပြထားသော ကော်လံကို ထောက်ပြလေ၏။ အဘလည်း သေချာစွာဖတ်ရှုလေ၏။ ထို့နောက် ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခလာ၍ ပေးရခြင်းအတွက် တောင်းပန်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

အဘ၏ ဦးခေါင်းအတွင်း၌မူ လွန်ခဲ့သော (၆)နှစ်က သေဆုံးပြီးသော အင်ဂျင်နီယာကလေးတစ်ယောက် မိမိထံသို့ အရောက်လိုက်လာ၍ လက္ခဏာကြည့်သွားသော အကြောင်း အရာနှင့် ၎င်းပေးသွားသော သေမင်းနိုင်ငံသုံး (၁၀၀)တန်ငွေ စက္ကူလေးတစ်ရွက်၏ အကြောင်းအရာတို့သည် ပြည့်နှက်လျက် ရှိပေတော့သည် တကား။

စာကြွင်း။ ။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်ုပ်ညာကလီ အဘထံသို့ မရောက်မီ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အဘက စကားစပ်မိ၍ ပြန်လည်ပြောပြသည်ကို သာ နားထောင်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

အနိယာ ဟောန္တူ
အစူးညာကလီ
(အဘ၏ ထမင်းချက်)

...အဆုံး...

(၈)

ကျားတစ်ကောင်နှင့် ကြားဖူး ၈ ပုဒ်

တစ်နေ့သ၌ အသက် (၃၀)ကျော်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက် သည် အဘထံသို့ လက္ခဏာမေးမြန်းရန်အတွက် ရောက်ရှိလာ လေ၏။ ထိုသူ၏ရုပ်ရည်မှာ ရှေးခေတ်နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင် မင်းသား ခင်မောင်ရင်နှင့် လွန်စွာတူ၏။ ဆံပင်ကိုလည်း အ လယ်ခေါင်မှ ခွဲထားသောကြောင့် ပို၍တူလေ၏။ အပေါ်ပိုင်း တွင် ဘလေဇာ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်၍ မာဖလာအပြောက် ကလေးကို လည်ပင်းပေါ်တွင် တွဲလောင်းချထားသည်ဖြစ်ရာ ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင်ရင် 'ဗိုလ်အောင်ဒင်'ဇာတ်ကားတွင်

ဗိုလ်အောင်ဒင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ထားသည့်ပုံနှင့် တစ်ထေ
ရာတည်း တူနေလေ၏။ ထို့အတူ ဗိုလ်အောင်ဒင်တပ်သော
ရွှေကိုင်းမျက်မှန်တပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဗိုလ်အောင်ဒင်ကိုယ်တိုင်
လက္ခဏာလာရောက်မေးမြန်းသည်ဟုပင် ပြောရမည်ကဲ့သို့
ဖြစ်နေ၏။

အဘသည် ထိုသူအား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက်...
“ဆိုစမ်းပါဦး . . .” ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူက . . .

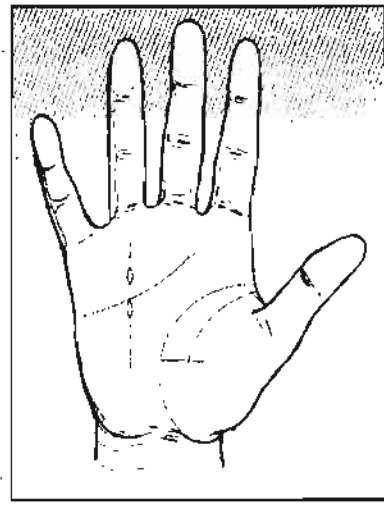
“ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ဒင်ပါ” ဟု ပြောပြီးလျှင်
သူ၏ အင်္ဂလိပ်မွေးသက္ကရာဇ်ကိုပါ ပြောပြလေ၏။ ပြီးလျှင်
၎င်းကိုအောင်ဒင်က . . .

“ကျွန်တော် ဆရာဆီမှာ လက္ခဏာမေးချင်လို့ပါ ဆရာ”
ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘသည် ထိုသူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်
ကို စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ခိုင်းပြီးလျှင် သေချာစွာကြည့်ရှု စစ်ဆေး
လေ၏။ ထိုသို့စစ်ဆေးရာတွင် ပထမဦးစွာ အချက်(၄)ချက်ကို
တွေ့ရလေ၏။

- (၁) အချက်မှာ ဂြိုဟ်ခုံများ ကျယ်ပြန့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။
- (၂) အချက်မှာ လက်သူကြွယ်သည် လက်ညှိုး ထက်
ရှည်နေကြောင်းကို တွေ့ရ၏။
- (၃) အချက်မှာ လက်ဝါးပြင်နူးညံ့၍ လက် ချောင်းများ
လည်း နူးညံ့ သည်ကို တွေ့ရ၏။

(၄) အချက်မှာ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းတွင် ကျွန်း
နှစ်ကျွန်း ခံနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ထိုအချက်(၄)ချက်ပေါ်တွင် မူတည်၍ အဘက . . .

စံသမားအောင်ဒင်၏ လက်ပုံ

“မောင်အောင်ဒင်ရေ . . . ! ဟောဒီမှာတွေ့ရတဲ့ အ
ချက် (၄)ချက်ဟာ မောင်ရင့်ကို ‘လောင်းကစားသမား’ လို့ စွပ်စွဲ
ရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းမောင်အောင်ဒင်က မခိုးမခန့်
တလေးပြုံးပြီးလျှင် . . .

“ဆရာဟောတာ မလွဲပါဘူး ဆရာရယ် . . . ! ကျွန်

တော်က ဖဲသမားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံတိုက်ကစားတဲ့ ဖဲသမားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖဲလိမ်ရိုက်တဲ့ 'ကျား' ဆရာရဲ့ . . . ၊ ကျွန်တော် တို့ ကျားလောကမှာလည်း ကျွန်တော်က နံပါတ်တစ်ပဲ ဆရာ ရဲ့ . . . ၊ ဗိုလ်စွဲတယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ . . . ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့လောကမှာ ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်အောင်ဒင်လို့ ခေါ်ကြတယ် ခင်ဗျ . . . ” ဟုပြောကာ ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားမှ ဗိုလ် အောင်ဒင်ရယ်သကဲ့သို့ ခနဲတဲ့တဲ့ ရယ်သံကလေးဖြင့် ခပ်ညှင်း ညှင်းရယ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အဘသည် ၎င်းအောင်ဒင်၏ လက်ဝါးပြင်ကို ထပ်မံစစ်ဆေးပြန်ရာ အသက်လမ်းကြောင်းအတွင်းဘက်ရှိ အသက်ကူလမ်းကြောင်းကို အခြားလမ်းကောင်းတစ်ခုက ဖြတ်၍ ကြက်ခြေခတ်ဖြစ်နေပုံကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံနှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံကို ကြည့်ရာ မိုးမောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နှလုံးလမ်းကြောင်း၏အဆုံးတွင် ကြာဇူသဏ္ဍာန်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ အဘသည် ထိုအချက်များကို တွေ့ရှိပြီးနောက် . . .

“မောင်အောင်ဒင်က သတ္တိကောင်းပုံပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကွေ့ကောက်ပြီး မဟောတော့ဘူး။ အဖြောင့်ပဲ ဟောလိုက်မယ်။ အသက် ကူလမ်းကြောင်းကို လမ်းကြောင်းတစ်ခုက ဖြတ်ပြီး ကြက်ခြေခတ် ဖြစ်နေတာဟာ သူတစ်ပါးသတ်လို့ သေတတ်

တယ်။ ပြီးတော့ တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံနဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံက ကောင်းပြီး နှလုံးလမ်း ကြောင်းအစွန်းမှာ ကြာဇူသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေတာက သေတဲ့အခါမှာ ဘုရားကျောင်းကန်နားမှာ သေတတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှယ်မောလေ၏။

“သေတာပဲ ဆရာရယ်။ ဘယ်နားမှာပဲသေရသေရ ထူးပါဘူး ခင်ဗျာ . . . ၊ ဆရာ အခုပြောတဲ့ဘုရားကျောင်းကန်နားမှာ သေမယ်ဆိုတာက ကျွန်တော့်လက္ခဏာမှာပါတဲ့ နှလုံးလမ်းကြောင်းထိပ်က ကြာဇူကြောင့်လား ဆရာ” ဟု မေးလေ၏။

“ဒီအချက်တစ်ချက်တည်းတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ ရယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း မောင်ရင့်ရဲ့သေခြင်းတရားဟာ ကြာဇူနဲ့ တော့ မကင်းဘူးပေါ့ . . . ” ဟု အဘက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်အောင်ဒင်လည်း ဉာဏ်ပူဇော်ခငွေကို ကန်ဆာပြီးလျှင် ပြန်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လခန့်ကြာ
သောအခါ၌ တိုက်ကြီးမြို့အနီး မြောင်းတကာဆိုသောအရပ်
ကိုလှဖေဆိုသူတစ်ဦး လက္ခဏာမေးမြန်းရန်အတွက် အဘထံ
ရောက်ရှိလာပြန်၏။

၎င်းကိုလှဖေသည် အဘအား...

“ဆရာ... ကျွန်တော့်နာမည်က လှဖေတဲ့၊ ပဲသေ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခိုးခိုးဖဲသမားတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျား ဆရာရဲ့...
ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အဘက...

“သိပြီ... ပြီးခဲ့တဲ့လက တိုက်ကြီးက ကျားထံ
ကောင် လက္ခဏာလာပြီးမေးသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

၎င်းကိုလှဖေက...

“အဲဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ ဆရာရယ်၊ သူ့နာမည်
အောင်ဒင်တဲ့... လွန်ခဲ့တဲ့ ၈ ရက်လောက်ကပဲ သူများ
ဆတ်လို့ သေသွားပါပြီ၊ အောင်ဒင် ဆရာဆီမှာ လက္ခဏာလာ
အေးတာလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဆရာဟောလိုက်တာတွေ
မို့လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါတယ်၊ ဆရာဆီမှာ
လက္ခဏာမေးပြီး ကတည်းက အောင်ဒင်ဟာ မကြာခဏ
ဆုရားသွားပြီး ကြာပန်းတွေ၊ ကြာဖူးတွေ လှူလှေ့ရှိတယ်
ဆရာရေ...။

ဘာဖြစ်တယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာရယ်
...။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ သူက လိမ်ပြီးရိုက်ယူလိုက်တဲ့ လူလေး
သောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ဟာ မင်္ဂလာဆောင်လုဆဲဆဲလူ
ဖြစ်နေတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရှာထားတဲ့ငွေတွေ အကုန်ပါ
ပျောက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ယောက္ခမလောင်းကို ကတိပေးခဲ့တဲ့
အိမ်မှာ မင်္ဂလာမဆောင်နိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီတော့ မိန်းကလေးရှင်က သူတို့သမီးနဲ့ မပေးစား
တာဘဲ အရှက်တကွဲဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်
လိုက်တယ်၊ မိန်းကလေးကိုလည်း မိတ္တီလာမြို့ကိုပို့ပြီး ဆွေ
ဖြစ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်းတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်
တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဖဲရွံ့သွားတဲ့ အကောင်က ခံစားရတာ

ပေါ့လေ . . . အဲဒီကောင်ရဲ့ နာမည်က သောင်းငွေတဲ့ . . . တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ အောင်ဒင်က သမိုင်းကျိတ်ဝိုင်းဘုရားမှာ ကြာဖူး စ ဖူး သွားပြီးလျှင် ခင်ဗျ . . . အဓိဋ္ဌာန်နဲ့သူပေါ့ခင်ဗျာ . . .

ဘုရားပေါ်တောင်မရောက်သေးဘူး၊ သောင်းငွေပက်ပင်းတိုးတော့တာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ သောင်းငွေထဲ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ 'မင်းကြောင့် ငါ့ချစ်သူနဲ့ ကွဲရတယ်' ဟု ပြီး အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ အောင်ဒင်ရင်ဝကို ထိုးနှိပ်လိုက်တာ အောင်ဒင်ဟာ ကြာဖူးတွေကိုင်လျက်သား ဘုရားတက်တဲ့ လှေကားရင်းမှာ ပွဲချင်းပြီး သေပါလေရော ဆရာရေ . . .

မနေ့ကပဲ ရက်လည်တယ် ခင်ဗျ . . . အသုဘလည်း စည်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ . . . ရက်မလည်မချင်အသုဘ အိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းတွေက ခြိမ်ခြိမ်သဲသဲပဲ၊ ဗမာပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ ကျားတွေ အကုန်လုံးရောက်လာကြပေမယ့် ဟု ကိုလှဖေက ပြောပြလေ၏။ အဘသည် အောင်ဒင်သေခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း လှဖေကို ပြောပြလေ၏။ လှဖေကလည်း . . .

“ကျွန်တော် အခု ဆရာ့ဆီမှာ လက္ခဏာလာတာဟာ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ သေခြင်းတရား

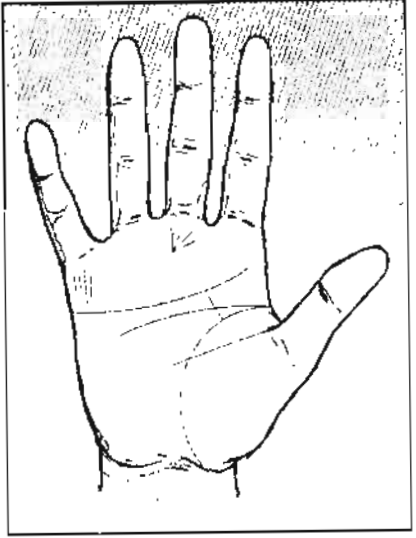

အောင်ဒင်လိုပဲ ကြိုပြီးသိချင်လို့ ဆရာရေ . . .” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘသည် လှဖေ၏လက်ဝါးကို သေချာစွာကြည့်ရှုစစ်ဆေးရပြန်လေ၏။ ထိုသို့စစ်ဆေးရာတွင် အချက်(၄)ချက်ကို တွေ့ရလေ၏။

- (၁) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံတွင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိသော ဒေါင်လိုက်မျှင်းကြောင်းများကိုတွေ့ရလေ၏။
- (၂) စနေဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ဆံပင်လုံးခန့်ရှိသော အစင်းကြောင်းများကို တွေ့ရလေ၏။
- (၃) အသက်လမ်းကြောင်းမှထွက်သော လမ်းကြောင်းတိုများသည် နှလုံးလမ်းကြောင်းနှင့် ဆက်သွယ်နေပြီး ဉာဏ်လမ်း ကြောင်းမှာလည်း အလွန်တိုသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
- (၄) အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံမှ လမ်းကြောင်းတစ်ကြောင်းသည် အသက်လမ်းကြောင်းကို လာ၍ထောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချက်(၄)ချက်ကို ပေါင်းရုံး၍ အဘက . . . “ဒီလို မောင်လှဖေရဲ့ မင်းဟာ မတော်တဆ ထိမိခိုက်မိပြီး သေတတ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် အသက် ၄၀ လောက်မှာ အစစ အရာရာ သတိထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဖေက . . .

www.burmeseclassic.com

ဇယား
လှစေ
လက်စုံ

လူအများ အံ့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုနေရာသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုရာ စောစောကမှ လက္ခဏာမေး၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသော မောင်လှဖေတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲ၍ အသက်ပျောက်နေသည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့သတည်း။

အနိယာ ဟောန္တ
ဘုရားညွှန်ကလီ
(အဘ၏ ထမင်းချက်)

... ဇနီးအဖေ...

“မတော်တဆ ထိခိုက်မိဖို့ကလည်း သေလော့စီ အောင်ဆိုတာ ကားတိုက်ခံရမှပဲဖြစ်မယ် ဆရာရေ... ” ဟု ပြန်၍ ပြောသွားသေး၏။ ထို့နောက် ၎င်းမောင်လှဖေလည်း ညက်ပူ ဇော်ခငွေကို ပူဇော်ပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့၏။ ၎င်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး များမကြာမီ၌ လူကို ကားထိုးမိသောအသံ ကြားရပြီး လူအများ ဆူညံဆူညံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရ

idea minico and art ru nori

(၉)

အဘနှင့် ဟူကူးခေါင်းပြတ်သမီး

တစ်နေ့တွင် အဘထံသို့ လက္ခဏာကြည့်ရန်အတွက် အသက် (၃၀)ခန့်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူ၏မျက်နှာသည် ချောသည်လှသည်ဟုဆိုရန်ထက် မဟာဆန်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ အဝတ်အစားဝတ်ရာ၌ လည်း သပ်ရပ်လှ၏။ လက်ပတ်နာရီကို ညာဘက်တွင် ပတ်ထား၏။ အဘကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ၎င်းက -

“လက္ခဏာကြည့်ချင်လို့ပါ ဆရာ” ဟု သာယာသော အသံကလေးဖြင့် ပြော၏။ အဘက ၎င်းထိုင်ရန်အတွက် နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။ ၎င်းလည်း အဘ၏ရှေ့တည်

တည့်ခုံတွင် ဝင်၍ ထိုင်၏။ အဘသည် ထိုမိန်းမအား စူးရှသော မျက်လုံးဖြင့် တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက်...

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမက...

“မာယုသာလို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘက...

“ဒီနာမည်ကတော့ တစ်ခါကြားရုံနဲ့ မှတ်မိသွားနိုင်တဲ့ နာမည်မျိုးပဲ။ မေတ္တာသုတ်ထဲက စာလုံးကိုယူပြီး မှည့်ထားတာကိုး” ဟု ဆိုကာ အဘသည် မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေးမြန်း၏။

မာယုသာလည်း အင်္ဂလိပ်မွေးသက္ကရာဇ်ကို ပြောလေ၏။ ထို့နောက် အဘက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ရန် ပြောလိုက်လေ၏။ မာယုသာလည်း ဖြူဖွေးသေးသွယ်လှပသော သူ၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပက်လက်လှန်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ၏။

အဘသည် မာယုသူ၏ လက်ဝါးကို မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာ စွာကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ကာ မာယုသာ၏ လက်ဝါးတွင် -

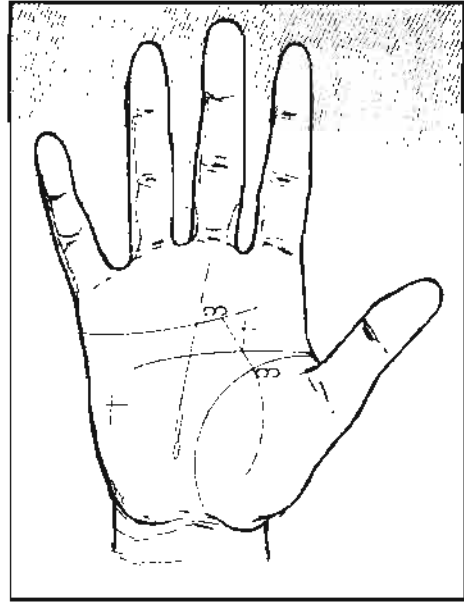
- (၁) ကံလမ်းကြောင်းသည် အစတွင် ကျွန်းပါ၍ ပြတ်နေ၏။
- (၂) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ လမ်းကြောင်းတစ်ကြောင်း

သည် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံကို ဖြတ်သန်းကာ အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ကံလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်ထား၏။

(၃) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့်တူသော ကြက်ခြေတစ်ခု၊ အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ဉာဏ်လမ်းကြောင်းအစတွင် ၎င်းကြက်ခြေမျိုးတစ်ခု ပါရှိ နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် အဘက...

မာယုသာ၏ လက်ဝါးပုံ

“မာယုသာရေ . . . ၊ တွေ့တဲ့အတိုင်းဟောမယ်နော်၊ မင်းဟာ မိဘမဲ့ကလေးအဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မာယုသာသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီးလျှင် . . .

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ မာယုဟာ မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပါပဲ။ မာယုရဲ့ အဖေနဲ့အမေဟာ မာယုကိုမွေးပြီး မာယုအခါလည် သမီး အရွယ်မှာပဲ ကွဲသွားကြပါတယ်။ မာယုက မိခင်နဲ့ ပါသွားပါတယ်။ မာယုရဲ့မိခင်ကြီးဟာ ကျောင်းဆရာမအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးပါတယ်။ အဖေနဲ့ကွဲပြီး တစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာ ဘုရားဖူးသွားရင်း ကားမှောက်လို့ ဆုံးသွားပါတယ်။ သူ့နဲ့အတူ ကားမှောက်ရာပါပြီး ထိမိခိုက်မိခြင်းမရှိတဲ့ ဒေါ်စိန်အုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က မာယုကို မွေးစားလိုက်ပါတယ်။ အစပထမတော့ မာယုရဲ့မိဘတွေ ရှိရာကို စုံစမ်းပါသေးတယ်။ မာယုမှာ ဆွေမျိုးလည်း မရှိ၊ အဖေကိုလည်း မတွေ့တာကြောင့် မစုံစမ်းတော့ဘဲ ဒေါ်စိန်အုပ်ကပဲ သမီးအမှတ်နဲ့ မွေးစားခဲ့ပါတယ်။

မာယုလည်း သူ့ကို အမေအမှတ်နဲ့ ချစ်ခင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်စိန်အုပ်ကို မာယုက ‘အမေအုပ်’လို့ ခေါ်တယ်။ အမေအုပ်ကလည်း မာယုကို သမီးအရင်ပမာချစ်ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှာ ကျောင်းထားပေးခဲ့ပါတယ် . . . ၊ မာယုကို အမေအုပ်မွေးစားပြီး တစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာ

အမေအုပ်ဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ဦးလုံဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ မာယုလည်း သူ့ဌေးဦးလုံရဲ့ မယားပါသမီးဖြစ်သွားပါတယ်။

သမီးရဲ့ပထွေး ဦးလုံဟာ သမီးရဲ့အမေ အမေအုပ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် မှန်း မသိဘူး။ သမီးကိုတော့ ချစ်လည်းမချစ်ဘူး။ မချစ်ရုံမဟုတ်ပါဘူးလေ . . . ၊ မုန်းတောင်မုန်းသေးတယ်။ သမီးနဲ့လည်း ရောရောနှောနှော မနေပါဘူး။ သမီးကိုလည်း သမီးလို့ တစ်ခါမှ မခေါ်ပါဘူး။ မာယုသာလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီပထွေးဟာ မိန်းမနဲ့ကွဲသွားပြီး သမီးလေးတစ်ယောက် ပါသွားတယ်လို့တော့ သိရပါတယ်။ သူ့ဟာ အဲဒီသမီးလေးရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းပြီး မကြာခဏ လိုက်ရှာလေ့ရှိ ပါတယ်။ သမီးရဲ့ပထွေးမှာ အပေါင်းအသင်း တော်တော်နည်းပါတယ်။ ရှိတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း သူ့ဆီကို မလာကြပါဘူး။ သူကပဲ သွားတာပါ . . .

ပထွေးဟာ အခုဆိုရင် အသက် (၆၀)ကျော်ပြီး (၇၀) နား ကပ်နေပါပြီ။ သူ့ဟာ လောင်းကစား၊ အရက်၊ မိန်းမကိစ္စကင်းတဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားကို ကျကျနန ရှိခိုးတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ဟာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် မိန်းမကိုလည်း မတိုင်ပင်ပါဘူး။ ပေးစရာရှိတာတော့ ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လူပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်တော့မသိဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က

www.burmeseclassic.com

ဆေးရုံနှစ်ခါ တက်ရတယ်။ ဆေးရုံကလည်း ဆင်းလာရော ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဆရာတွေ အိမ်ကိုဖိတ်ပြီး ရှေ့နေရှေ့ရပ် ရှေ့မှာပဲ ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဘာသာပြောင်းပေမဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ဘာတွေလည်း သေချာမသွားပါဘူး။ ဘာသာပြောင်းရုံ သက်သက် ပြောင်းလိုက်တာပါ။ အဲဒီဘာသာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက်လည်း ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဘာ့အတွက် ဘာသာ ပြောင်းလိုက်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ . . .” ဟု မာယုသာ က ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လျှင် အဘသည် အထက်နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အဘက . . .

“ဒီလို မာယုသာရဲ့ . . . ငါတို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဥပဒေအရ သေတမ်းစာရေးခွင့်မရှိဘူးကွဲ့ . . . မင်းပထွေး ဦးလုံက သေတမ်းစာရေးချင်လို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲ ဝင် လိုက်တာကွဲ့ ပြီးတော့ မင်းရဲ့လက္ခဏာမှာလည်း အသက်လမ်း ကြောင်းနဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကိုဖြတ်နေတဲ့ လမ်းကြောင်း တစ်ကြောင်းပါတယ်။ အဲဒီအဖြတ်လမ်းကြောင်းဟာ မင်းအနေနဲ့ အမွေမရနိုင်ဘူးလို့ ဖော်ပြတဲ့လမ်းကြောင်းပဲကွဲ့။ မင်းပထွေးဟာ မင်းကို အမွေမပေးချင်လို့ ဘာသာပြောင်းပြီး သေတမ်းစာရေး ခဲ့ဖို့ ကြံတာကွဲ့ . . .” ဟု ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်မှာပါ ဆရာရယ် . . . တစ်ခုထူးဆန်းတာ ပြော ရဦးမယ်။ ပထွေးရဲ့အဝတ်အစားတွေကိုလျှော်ဖို့ ဘောင်းဘီ ဟောင်း တစ်ထည်ရဲ့အိတ်ထဲကို နှိုက်ကြည့်တော့ မျက်လုံးနှစ် လုံးသာ ဖောက်ထားတဲ့ ခေါင်းစွပ်မည်းမည်းချွန်ချွန်ကြီး ထွက် လာတယ်။ အဲဒါ ဆရာ့ကို ပြဖို့ မာယု ယူခဲ့တယ်” ဟု ဆိုကာ ခေါင်းစွပ်မည်းကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ကာ ဖြန့်ပြလိုက်လေ၏။ အဘသည် ထိုခေါင်းစွပ်ကြီး ကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် . . .

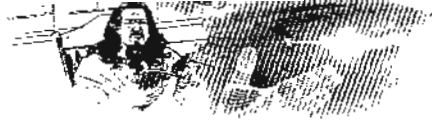
“ဒီလိုပါ မာယုသာ၊ မင်းရဲ့ပထွေးဟာ ဖရီးမေဆင်လို့ ခေါ်တဲ့ ပသျှူးခေါင်းဖြတ်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မယ်ကွဲ့ . . . သူတို့တွေပဲ ဒီလိုခေါင်းစွပ်မျိုးစွပ်ပြီး အစည်းအဝေးလုပ်တတ် တယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မာယုသာက . . .

“အဲဒီခေါင်းဖြတ်တွေဟာ တကယ်ပဲခေါင်းဖြတ်ကြသ လား” ဟု အထိတ်တလန့် မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ မာယုသာရယ် . . . ဗမာပြည်မှာ ပသျှူးခေါင်း ဖြတ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဒီအသင်းဟာ နာမည်ပျက်နေတာပါ။ အမှန် ကတော့ ဘုရင်ဆော်မွန် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်ကျော်က တည်ထောင်သွားတဲ့ ‘လွတ်လပ်သော ပန်းရံဆရာများအဖွဲ့’ လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတဲ့ မိတ်ဆွေအသင်းတစ်ခုပါကွယ် . . . ဒီအသင်း ဟာ တို့ဗမာပြည်မှာ အသင်းခွဲ (၁၇)ခု ရှိတယ်ကွဲ့ . . . သူတို့ခဲ ဌာနချုပ်ဟာ ဝုတ္တလစ်ရပ်ကွက်နားက တိုက်ကလေးတွေမှာ

ရောက်ရှိတဲ့ အဆောက်အဦပါပဲ . . . " ဟု အဘက ပြောလိုက်လေ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ထိုအသင်းသည် ယခု မြန်မာပြည်၌ လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ထိုအသင်းအဆောက်အဦလေးမှာလည်း အစိုးရရုံးဖြစ်၍ သွားပါပြီ။

စာရေးသူ)

မာယုသာသည် သူသိချင်သော အချက်အလက်များကို ထပ်မံမေးမြန်းပြီးနောက် အဘကို ဉာဏ်ပူဇော်ခငွေ ကန်တော့ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး (၃)လခန့်ကြာသောအခါ အဘထံသို့ မာယုသာရောက်လာပြန်၏။ ထိုသို့ ရောက်လာပြီးနောက် မာယုသာက -

“ဆရာရေ . . . ။ မာယုသာရဲ့ပထွေးတော့ အသည်းကင်ဆာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားရှာပြီ။ သူဆုံးပြီးတော့ ပဿူခေါင်းဖြတ်အဖွဲ့က မာယုရဲ့မွေးစားအမေ ဒေါ်စိန်အုပ်ကို လာပြီး ဆက်သွယ်ပါသေးတယ်။ မာယုအမေက စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုပြီး အဲဒီအသင်းကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“နောက်ထပ် ဘာတွေထူးသေးသလဲ မာယုသာရဲ့” ဟု အဘက မေးလေ၏။

“ဆရာရေ . . . ။ မာယုရဲ့ပထွေးဟာ သူ့ရဲ့ကင်ဆာရောဂါ သည်းလာတော့ အတော့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူဟာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျပြီး ငိုပါလေရော။ သမီးရဲ့အမေက သူ့ကို ချော့တယ်။ အဲဒီ

တော့ သူက 'အုပ်ရေ ငါကတော့ ဒီတောင်ကို ကျော်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဝမ်းနည်းတာက ငါမိန်းမ မာလာနဲ့ငါနဲ့ ကွဲတုန်းက သူ့လက်ထဲပါသွားတဲ့ သမီးကလေးနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့ခွင့်မရတာပဲ။ ဝမ်းနည်းတာပါ'လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခါမှာ သမီးအမေ အမေအုပ်က ဒီမှာ ကိုယ့်ဟောဒီ ကျွန်မသမီးလေးဟာ ကျွန်မသမီးအရင်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အမေ မမာလာ ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွားတော့ ကျွန်မ အပျိုဘဝနဲ့ မွေးစားထားတဲ့ သမီးပါ။ အဲဒီသမီးကလေးက မွေးစားမိတော့ သူ့မိဘကို စုံစမ်းရတာပေါ့။ အဲဒီလိုစုံစမ်းတာက သူ့အမေဟာ ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်မာလာဆိုတာ သိရတာပဲ။ သူ့အမေဟာ သတ္တိ မိုင်းသူဌေးဖြစ်သွားတဲ့ ဦးလုံဆိုတဲ့ ရှင်ဆိုတာ သိရပါတယ်။

တစ်ခုပြောမယ်။ ဒီသမီးကလေးမွေးတုန်းက ဂုတ်ဆစ် အောက်မှာ ကျပ်ပြားဝိုင်းလောက် အမည်းအမှတ်ကလေး တွေ တယ်ဆိုတာ ရှင်မှတ်မိဦးမှာပါ . . . ၊ ဟောဒီမှာကြည့်လို့ဆိုရင် မာယုရဲ့ အကျိုကို လှန်ပြလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကိုသိလျက်နဲ့ ဦးလုံ ပြောဘဲ ထားတာကတော့ သမီးကလေး မာယုသာဟာ ကျွန်မ ပေါ်မှာ အချစ်ပေါ့သွားမှာစိုးလို့ပါပဲလို့ ပြောပြီး အမေလေး မျက်နှာကို လက်ဝါး နဲ့အုပ်ပြီး ချုံးပွဲချင်ပေါ့လေရော . . . ၊

အဲဒီအခါကျမှ သမီးပထွေးက သမီးကို 'အမယ်မေ

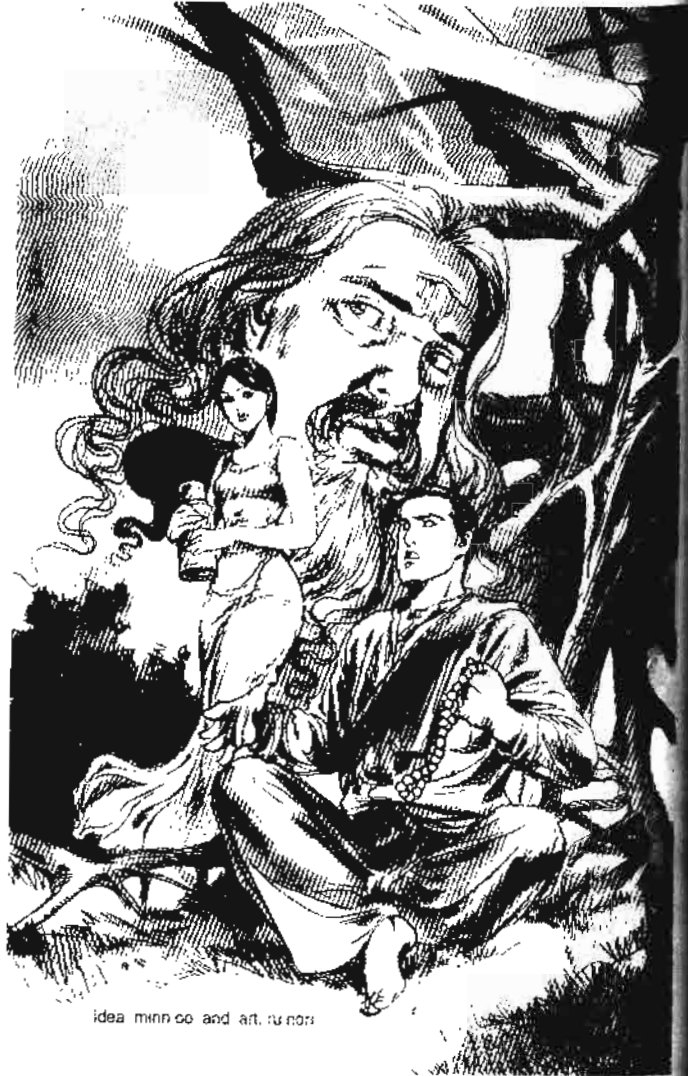
သမီးရယ်၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာရှိရက်နဲ့ ငါ့သမီးလေးကို သမီး မှန်းမသိဘဲ တခြားမှာရှာနေတာကိုး . . . ၊ အုပ်ရယ် လုပ်ရက် တယ်ကွယ် . . . ၊ သူ့အဖေနဲ့ သူ့သမီး တွေ့သွားပါစေလား။ သမီး အနားလာပါဦး' ဆိုပြီး မာယုကို တအားနမ်းတော့တာ ပဲ . . .

အဖေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ဖရီးမေဆင်အသင်းကို အကုန်လှူလိုက်ပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီတိုက်ကိုလည်း အဖေသေ ရင် လာပြီးယူဖို့ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းကို လှူလိုက်ပြီ၊ ငါ့သမီးက လေးကို အဖေ ဘာမှပေးစရာမရှိတော့ဘူး'လို့ ပြောပြီး ငိုတော့ တာပဲ။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မာယုကို သူ့အနားမှာ ခေါ်ထားတယ်။ အသက်ထွက်ခါနီးမှာတော့ သူ အမြဲစိပ်တဲ့ သန္တာနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မွှေးတီးလေးတစ်ကုံး လက်ထဲကိုထည့်ပေးပြီး လက်ကို တအား ခုပ်ပြီး အသက်ထွက်သွားတော့တာပါပဲရှင် . . . " ဟု ပြောကာ မာယုသာလည်း ချုံးပွဲချ၍ ငိုလိုက်လေတော့သတည်း။

အနိဿာ ဟောန္တ
ဘရူးညာကလီ
(အဘဏိ ထမင်းချက်)

...အားလူ...

www.burmeseclassic.com

idea minn co and art. u nora

www.burmeseclassic.com

(၁၀)

ကိုဝဏ္ဏအမောပြေသောက်ဖို့ ကော်ဖီလာပြီး တိုက်တာပါ

တစ်နေ့သ၌ အဘထံသို့ အသက်(၃၀)ကျော်အရွယ်
ခမိရုပ် လွန်စွာသန်ပြန်သော လူငယ်တစ်ယောက်သည် သူ၏
ဖော် တစ်ယောက်နှင့်အတူ လက္ခဏာစစ်ဆေးခံရန် ရောက်ရှိ
ကခဲ့လေ ၏။ အဘသည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား သူ၏ရှေ့မှခုံတွင်
ခံရန် ညွှန်ပြလိုက်ပြီးလျှင် . . .

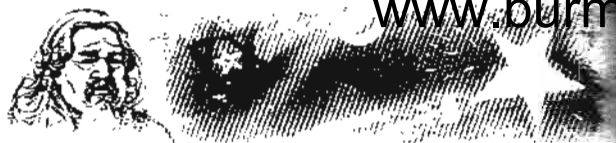
“ဆိုစမ်းပါဦး . . .” ဟု စကားစလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်က . . .

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝဏ္ဏလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆရာအိမှာ
ကျွန်တော့်ရဲ့အနာဂတ်ကို သိရအောင် လက္ခဏာလာပြီး ဖတ်

www.burmeseclassic.com

ဆေး ခံတာပါ။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုလသာတဲ့ သူကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရိပ်ပါပဲ။ အဲဒီလောက်ကို ခင်မင်ကြ တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဟောစရာရှိတာတွေ သူ့ရှေ့မှာထော နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘက...

“ကောင်းပြီလေ၊ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို စာနဲ့ ပေါ်တင်ပြီး လက်ဖဝါးဘက်ကို လှန်ပြထားပါ” ဟု ပြောလိုက် လျှင် ၎င်းမောင်ဝဏ္ဏလည်း သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်၍ လက်ဖဝါးများကို လှန်ပြထား၏။

ထိုအခါ အဘသည် လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်စလုံးကို သေချာ စွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေတော့၏။

ထိုသို့စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာတွင် မောင်ဝဏ္ဏ၏ လက်ဖဝါး ပြင်ပေါ်တွင် အချက် (၅)ချက်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအချက် (၅)ချက်ကို အဘသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရေးချလိုက် လေ၏။

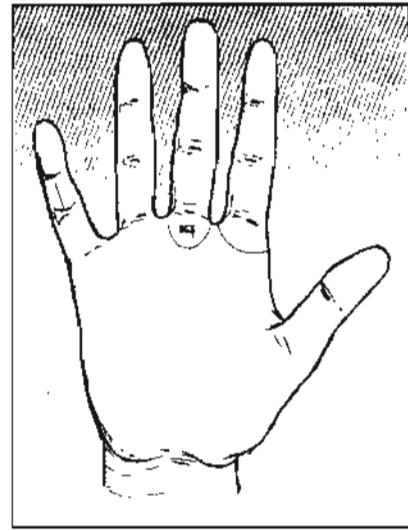
- (၁) စနေဂြိုဟ်ခုံသည် ကျယ်ပြန့်၍ မိုမောက်၏။
- (၂) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံကို ဆက်သွယ်သော သော အကြားအမြင်လမ်းကြောင်းသည်လည်း ထင်ရှား ၏။

လက်ညှိုးအောက်ခြေရှိ ‘ဆော်လမ္မန်’ လက်စွပ်သည် လည်း ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်ရှိ၏။

(၃) လက်ချောင်းများကို ဖြန့်ကားလိုက်သောအခါ၌ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ဖြန့်ကားနိုင်၏။

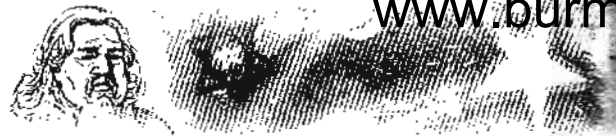
(၄) လက်ညှိုးသည် ချွန်၏။ သောကြာဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်ခုံတို့သည် ကျယ်ပြန့်၏။

လက်သန်း၏ အလယ်စစ်တွင် ထင်ရှားသော ဒေါင် လိုက် အစင်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် အဘက...

မောင်ဝဏ္ဏ ၏ လက်ဖဝါးပုံ

“မောင်ဝဏ္ဏဟာ လောကီပညာကို အကျအနုလိုက် စားတဲ့ ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လက်ဖဝါးက ဖော်ပြ

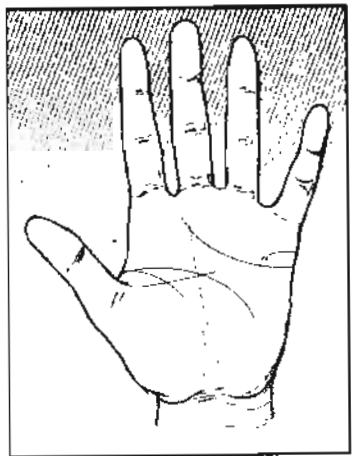
နေပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဝဏ္ဏက . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ပုတီးသမားပါ။
ဝိုဏ်းဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဝန်ခံလိုက်
လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဝဏ္ဏကပင် . . .

“ဆရာအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပေးဖို့က ကျွန်တော်
ဟာ ဒီဘဝမှာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ကျွန်တော်ရဲ့ချစ်သူ မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်
ကျမလား” ဟု တည့်တိုးကြီးမေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဘသည် မောင်ဝဏ္ဏ၏ အိမ်ထောင်ရေး
လမ်းကြောင်းကို စစ်ဆေးရပြန်၏။

မောင်ဝဏ္ဏ
၏
လက္ခဏာ

“ဒီလို မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မယ့်လူ
ရဲ့ လက်မှာက လက်သူကြွယ်ရဲ့အောက်ဆုံးအဆစ်မှာက ဒေါင်
လိုက် အစင်းကြောင်းတစ်ခုပါတယ်၊ အဲဒီအစင်းကြောင်းဘေး
မှာလည်း ပုတီးသီထားသလို စက်ဝိုင်းကလေးတွေ ပါလေ့ရှိ
တယ်။ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့လက်မှာ အဲဒါ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါကြောင့်
ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ကျုပ်ကတော့ ဟော
ရမှာပဲ . . .

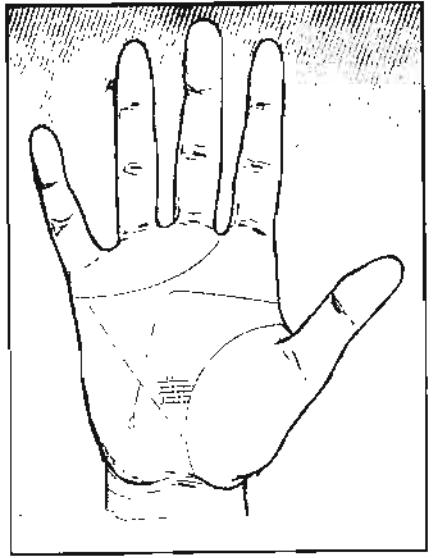
ပြီးတော့ တစ်ခါ မောင်ဝဏ္ဏက ထွက်ရပ်ပေါက်ရင်
လည်း ချစ်သူမျက်ခြယ်နဲ့ ပေါင်းဖက်ရခြင်း ရှိမရှိမေးထားတယ်၊
အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံကနေ ထွက်လာတဲ့ အဖျက်လမ်းဟာ ကံလမ်း
ကြောင်းကို ဖြတ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုမယ့်ကိစ္စမှာ
မိန်းကလေးဘက်က မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေ အနှောင့်အယှက်
ပေးလိမ့်မယ်လို့ ဖော်ပြနေတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ အိမ်
ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းဟာ အဖျားဘက်ကနေ အောက်ကို
ကုပ်ကျပြီး ကျွန်းပါနေတယ်၊ ဒီအချက်ဟာ မင်းရဲ့ချစ်သူ
မျက်ခြယ်နဲ့ မင်းနဲ့ မရဘူးလို့ ဖော်ပြနေတာပဲ . . .

အဲဒီတော့ကွယ် . . . ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်လည်း
မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမလည်း မရဘူး၊ ဘာဖြစ်မှာလဲလို့
မေးစရာရှိတယ်၊ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်း
ခံနေတယ်၊ တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံနဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံဟာ ကျယ်ပြန့်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းဟာ အသက်လမ်းကြောင်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံအထိ ဆင်းနေတယ်။ စနေဂြိုဟ်ခုံမှာ လခြမ်း သင်္ကေတလေးပါတယ်။ လက်သည်းတွေဟာ တိုပြီး အပြာရောင် သမ်းနေတယ်။ အသက်လမ်းကြောင်း၊ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးလမ်းကြောင်း သုံးကြောင်းပေါင်းနေတဲ့ မဟာကြိတ်ကြီးရဲ့အတွင်းပိုင်းမှာ ဇောကွက်တွေ ထနေတယ်။ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းဟာ စနေဂြိုဟ်ခုံ တည့်တည့်အောက်မှာ နှလုံးလမ်းကြောင်းကို ထိလုနီးပါး မောက်ကြွနေတယ် . . . ၊ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းအဆုံးသတ်မှာ ကျွန်းပါနေတယ်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်

ဒီအချက်အလက် တွေကို စုပေါင်းလိုက်ရင် မောင်ဝဏ္ဏဟာ ထွက်ရပ်လည်း မပေါက်ဘူး။ မျက်ခြယ်နဲ့လည်း မညားဘူး။ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားမယ့် အရူးဘဝကို ရောက်သွားမယ်။

အခုလို မောင်ဝဏ္ဏကို ဟောရတာ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဝဏ္ဏက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောသော်လည်း ၎င်း၏အဖော် မောင်လသာက . . .

“ဆရာရယ် . . . ၊ အဲဒီလိုတော့ မဟောသင့်ပါဘူး။ ဆရာ့ ပညာနဲ့တွေ့တယ်ပဲထားဦး။ နည်းနည်းပါးပါးချိုပြီး ဟောသင့်ပါတယ်” ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် အဘက . . .

“ဒီလို မောင်လသာရဲ့ သိက္ခာရှိတဲ့ လက္ခဏာဆရာဆိုတာ တွေ့ရင်တွေ့တဲ့အတိုင်း ဟောရတယ်။ မောင်လသာပြောသလို ချိုပြီးဟောလိုက်ရင် သိက္ခာမဲ့တဲ့လက္ခဏာဆရာဖြစ်သွားတယ်။ ပရိသတ်အကြိုက်လိုက်ပြီးဟောတဲ့လက္ခဏာဆရာမျိုးဖြစ်သွားမယ်။ ထွက်ရပ်လည်း ပေါက်မှာပါ။ မျက်ခြယ်နဲ့လည်း အိမ်ထောင်ကျဦး မှာပါဆိုပြီး မဟုတ်တာတွေကို အဟုတ်လုပ်ပြီး မဟောနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဟောချက် မှန်လို့ လက္ခဏာကြည့်တဲ့လူ လန့်ပြီးလဲသွားရင်လည်း ဆေးရုံကို

ဒေါက်တာမောင်မောင်

ပို့ပေးလိုက်မယ်... . .

လန်ပြီးသေသွားရင်လည်း သင်္ချိုင်းကို ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးမှ ရဲနဲ့ကျုပ်နဲ့ ရှင်းမယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်လသာ ကျုပ်အလုပ်ကို ဝင်ပြီးဆရာမလုပ်ပါနဲ့၊ မောင်လသာတို့အကြိုက် ချိုပြီး ဟောတဲ့ ဆရာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီဆရာမျိုးတွေဆီမှာ သွားပြီးကြည့်ပါ၊ ကျုပ်ကတော့ မြင်တာကို မြင်တဲ့အတိုင်းဟောမယ်” ဟု အသံမာမာ ဖြင့် အဘက ပြောလိုက်ရာ ၎င်းမောင်လသာက... .

“ဆောရီး... .” ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဝဏ္ဏလည်း လက္ခဏာဟောခ ဉာဏ်ပူဇော်ခငွေကို ထုတ်၍ ပေးပြီးနောက် -

“သင့်ခရူ... .” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ မောင်လသာသည် အဘထံသို့ ရောက်လာလေ၏။

အဘသည် ၎င်းကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း... .

“အလို မောင်လသာပါလား... .၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး... .၊ မောင်ရင့်သူငယ်ချင်း မောင်ဝဏ္ဏတစ်ယောက် ထွက်ရပ်ပေါက်သွားပြီလား... .” ဟု ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်လသာက... .

“ထွက်ရပ်မပေါက်ပါဘူး ဆရာ... .” ဟု ပြန်၍ဖြေလျှင် အဘက... .

“ထွက်ရပ်မပေါက်ရင် မောင်ရင့်သူငယ်ချင်း မောင်ဝဏ္ဏဟာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ မျက်ခြယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား”

ဟု ဒုတိယအကြိမ် ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့် မေးပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်လသာက . . .

“မျက်ခြယ်နဲ့လည်း အိမ်ထောင်မကျပါဘူး ဆရာ၊ ကိုဝဏ္ဏဟာ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားပါတယ် ဆရာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘသည် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ချာ သနားစရာကွယ်၊ ဥပမိရုပ်ကလေးက သန့်သန့်ပြန်ပြန်နဲ့၊ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပါဦး မောင်လသာရယ် . . .” ဟု ညည်းတွားသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ဆရာရဲ့ မျက်ခြယ်ကို မောင်ဝဏ္ဏနဲ့ မဆက်သွယ်ဖို့ မျက်ခြယ်ရဲ့အဒေါ် ဒေါ်စန်းမြင့်က အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်တယ်။ မျက်ခြယ်ဟာ ဒေါ်စန်းမြင့်စကားကို မပယ်လှန်နိုင်ရှာဘူး၊ မျက်ခြယ်ကို မျက်ခြယ်အမေ သေသွားကတည်းက ဒေါ်စန်းမြင့်က တာဝန်ယူခဲ့ရတာ . . . ဒေါ်စန်းမြင့်က ရုံးတစ်ရုံးမှာ လက်နှိပ်စက် စာရေးမ လုပ်တယ်။ မျက်ခြယ်ထက် (၇) နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ အဲဒီမိန်းမဟာ အပျိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ ပသ္မာအောက်လမ်းဆရာ တစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းညားဖူးတယ်။ အဲဒီလူကတော့ ကားတိုက်ခံရလို့ သေသွားပါပြီ။ အဲဒီလူဆီက မကောင်းတဲ့ပညာတွေကို ဒေါ်စန်းမြင့်က ရထားလိုက်တယ်။

တစ်နေ့မှာ မျက်ခြယ်ဟာ သူ့လုပ်နေတဲ့ စက်ရုံကအပြန်မှာ အိမ်မပြန်ဘဲ ကိုဝဏ္ဏအိမ်ကို ရောက်လာပါလေရော . . . ၊ ဝဏ္ဏကလည်း ဘာမှအဆင်သင့်မဖြစ်သေးတဲ့အတွက် ယူလို့ မဖြစ်သေးကြောင်း ဖျောင်းဖျပြီး မျက်ခြယ်ကို ပြန်လွှတ်ပါတယ် . . .

မျက်ခြယ်က ချက်ချင်းထမပြန်ဘဲ ပေကပ်ကပ် လုပ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်စန်းမြင့်ကြီးဟာ ကိုဝဏ္ဏအိမ်ရှေ့ကို လေးဘီးကားနဲ့ ရောက်လာပါလေရော၊ ပြီးတော့ မျက်ခြယ်ကို အိမ်ပေါ်က အတင်းဆွဲချပြီး လေးဘီးကားပေါ်ကို တွန်းပြီး တင်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏက ဒီလိုမလုပ်ဖို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်စန်းမြင့်က ကိုဝဏ္ဏကို မကြားဝံ့ မနာသာ ဆဲဆိုပါတယ် . . .

ပြီးတော့ နင့်လို အထက်လမ်းဆရာယောင်ယောင်၊ ဂိုဏ်းဆရာယောင်ယောင်ကောင်နဲ့ ငါတူမနဲ့ တန်သလားတဲ့၊ အဲဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏက ဒေါ်စန်းမြင့်ကို သူ့ကို ကြိုက်သလောက် ပြောပါတဲ့၊ ဂိုဏ်းကိုတော့ မထိခိုက်ပါနဲ့တဲ့၊ အဲဒီလိုတောင်းလည်း တောင်းပန်လိုက်ရော ဒေါ်စန်းမြင့်က နင်တို့ဂိုဏ်းက ဘာဂိုဏ်းလဲ၊ ငါတူမကို ဆေးခတ်ပြီး ယူဖို့ကြတဲ့ ဆရာတု ဆရာယောင် ငဝဏ ကောင်းကောင်း သတိထား . . . ၊ ငါ့အကြောင်း နင် ကောင်းကောင်းသိရမယ်လို့ ကြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီက

www.burmeseclassic.com

တည်းက မျက်ခြယ်နဲ့ ကိုဝဏ္ဏဟာ အဆက် အသွယ်ပြတ်သွား ပါလေရော . . .

သိပ်ပြီးမကြာခင်မှာပဲ ကိုဝဏ္ဏက အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ အိပ်မက် ရတယ်ဆိုပြီး ပုပွါးတောင်ကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ သွား ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဖော်အဖြစ် လိုက်ပြီးသွားပါတယ်။ ပုပွါးတောင်ဆိုပေမဲ့ တောင်မကြီးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တောင် ကလပ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ပုပွါးကိုတက်တဲ့လမ်းက ဆည်ပေါက်ဆိုတဲ့ ရွာမှာတည်းကြတာ။ ကိုဝဏ္ဏအသိ တစ် ယောက်က အဲဒီရွာမှာ ရှိတယ်လေ . . .

ကိုဝဏ္ဏဟာ အဲဒီအိမ်မှာတည်းပြီး ရွာအပြင်က မလွှပ်ပင် ကြီးအောက်မှာ တစ်ညလုံး ပုတီးစိပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တံ တော့ သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းလောက်မှာထိုင်ပြီး သူ့ကို စောင့်ပေးပါ တယ်။ လေးရက်မြောက်တဲ့ညမှာ ကိုဝဏ္ဏဟာ လန့်ပြီးအော်လိုက် တာ ငယ်သံကိုပါရော။ ထပြီးပြေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဖမ်းဆွဲ ထားပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုဝဏ္ဏလို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏက တုန်တုန်ခိုခိုနဲ့ . . .

'ကိုလသာရေ . . . မျက်ခြယ်ရဲ့အဒေါ် ဒေါ်စန်းမြင့် ကြီး အလုပ်ခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က မျက်စေ့ မှိတ်ပြီး ပုတီးစိပ်နေတာ။ အဲဒီမိန်းမကြီးလည်း မြင်ရော အဲဒီ မိန်းမကြီးက အာရုံထဲမှာမြင်တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ရောက်လာ

တာဗျ . . . ဟဲ့ ဝဏ္ဏ နင် ပုတီးစိပ်ပြီးရင် အမောပြေကော်ဖီ တိုက်မလို့ ငါရောက် လာတာတဲ့။ လက်ထဲမှာလည်း ဓာတ်ဖူးကြီး တစ်လုံး ကိုင်လို့ဗျဲ့လို့ ကျွန်တော်ကို ပြောတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်နားကို ရောက်တာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူက ကျုပ်ရှေ့ကို ရောက်လာတာလို့ ပြန်ပြီးဖြေတယ်။ ဘယ်လမ်းက လာတာလဲလို့ ကျွန်တော်က မေး လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏက ဘယ်လမ်းကလာသလဲတော့ ဆိုသိဘူး။ မလွှပ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာပဲလို့ ပြန်ပြီးဖြေတယ်။ ပြီးတော့ ပြေးမယ်လို့ လုပ်ပါလေရော . . .

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖက်ထားရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုဝဏ္ဏက ဒီရွာမှာ မတည်းတော့ဘူး။ နေရာရွေးမယ် ဆိုပြီး ညတွင်းချင်း ပြောင်းတော့တာပဲ။ ဘယ်ကိုပြောင်းသလဲ ဆိုတော့ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်ကိုဆင်းတဲ့ ရေကျော်ကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ရေကျော်လေး ဘေးနားမှာ ရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာမှာ သွားပြီးတည်း ကြတယ်။ အဲဒီရွာရောက်တော့ ကိုဝဏ္ဏဟာ သူ့စိတ်ကို ပြန်ပြီးတည်ဆောက်တယ်။

အဲဒီအိမ်မှာပဲ ကန်တော့ပွဲတွေဘာတွေထိုးပြီး သူတို့ မိန်းကလေးကို တိုင်တည်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြန်စတယ်။ ည ၈ နာရီ လောက်ကျတော့ ရွာလူကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး ရွာအပြင်ဘက် က ဒန့်သလွန်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပုတီးသွားပြီးစိပ်တယ်။ ထုံးစံ

www.burmeseclassic.com

အတိုင်း ကျွန်တော်က မလှမ်းမကမ်းက စောင့်ပေးရတယ်။ ည
 ၁၂ နာရီ သံချောင်း ခေါက်သံလည်းကြားရော ကိုဝဏ္ဏဟာ
 ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ထပြေးလာပြန်လေရော။ ကျွန်တော်
 လည်း သူ့ကို ဖမ်းထားပြီး ဘာလဲ ဘာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။
 အဲဒီအခါမှာ ကိုဝဏ္ဏဟာ မျက်ခြယ်ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်ထ
 မျက်စိမှိတ်ပြီး ပုတီးစိပ်နေတာ။ အာရုံထဲမှာ မြင်တယ် အောက်
 မေ့လို့ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ မျက်ခြယ်က တကယ်
 ရောက်လာတာဗျ။ လက်ထဲမှာလည်း ဓာတ်ဗူးကြီးတစ်လုံး ကိုင်
 လို့၊ ကိုဝဏ္ဏ ပုတီးစိပ်ပြီးရင် အမောပြေကော်ဖီ သောက်စို့
 မျက်ခြယ်ကော်ဖီလာပြီးတိုက်တာလို့ ပြောတယ်။ . . .

နေစမ်းပါဦး ကိုဝဏ္ဏရယ် . . . ၊ မျက်ခြယ်က ဘယ်
 လမ်းက လာတာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏထ
 ဘယ် လမ်းကလာတာလဲတော့မသိဘူး။ ဆင်းလာတာထော
 ဒန်သလွန်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာလို့ ပြောတယ်။ ပြီးထော
 ဆောက်တည်ရာ မရအောင် ကြောက်လန့်နေတယ်။ ဒါ
 ကျွန်တော်လည်း အဲဒီရွာက ရွာလူကြီးရဲ့အကူအညီနဲ့ ထ
 တစ်စီးငှားပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။ ရန်ကု
 လည်းရောက်ရော စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရတယ်။
 ကိုဝဏ္ဏဟာ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားပါပြီ ဆရာ . . . ”
 ကိုလသာက ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ၌ အဘက . . .

“ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်က သူ့ဆီကို တကယ်မလာပါဘူး။
 အချိန်မတော်ကြီးမှာ စိတ်မခိုင်ဘဲ ရွာပြင်မှာထွက်ပြီး ပုတီးစိပ်
 လို့ သူ့စိတ်က သူ့ကိုခြောက်ပြီး အာရုံမှားသွားတာပါ . . . ၊
 ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . သနားစရာကောင်းလိုက်
 တာ မောင်ဝဏ္ဏရယ် . . . ” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သ
 တည်း။

အနိယာ ဟောန္တ
 ဘုရားဉာဏလီ
 (အဘ၏ ထမင်းချက်)

...အားရ...

အောင်မြင်စေ

(၁၁)

မိုးထက်ကဲနှင့် လူ့စွန့်စားမောင်ဘုရား

ဘုရားသည် အသက် (၃၅)နှစ်ခန့်ရှိသော လူငယ်
 တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ၎င်းသည် ငယ်စဉ်အခါကပင် ဗန်တို
 ဝညာကို ကောင်းစွာသင်ယူခဲ့၍ ကောင်းစွာလေ့ကျင့်ထား
 သူလည်း ဖြစ်၏။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ကိုလည်း ဆရာကောင်း
 ထံ နည်းနာခံယူပြီး သင်ယူလေ့ကျင့်ကာ ပွဲပေါင်းများစွာ
 သွန်ပြိုင်ထိုးသတ်ဖူးသူ ဖြစ်၏။ ထိုပွဲများတွင်လည်း အနိုင်ပွဲသာ
 များခဲ့၏။ မနိုင်သောအခါတွင် သရေကျ၍ နှုံးပွဲမှာ လွန်စွာ
 နည်းလေ၏။ ထိုးသတ်သောအခါ၌ ဘုရားသည် ဒူးပျံ့ဖြင့်
 ခုန်၍ တိုက်ခြင်းကို အများစုအသုံးပြုလေ၏။ ၎င်း၏ဒူးပျံ့ဖြင့်

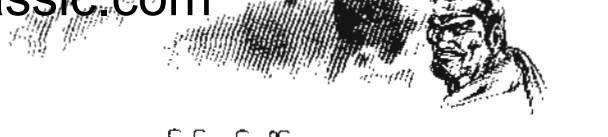
အောင်မြင်စေ

အတိုက်ခံရသူသည် လက်ဝှေ့စင်ပေါ်တွင်ပင် သတိမေ့သွား
တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇူးယုံအတိုက်ကောင်းသော ဘမုန်အား
'ဇူးယုံဘမုန်' ဟု၍ ပရိသတ်က အမည်ပေးခဲ့လေ၏။

နောင်တွင်မူ ၎င်းသည် ကုန်သည်အလုပ်ဖြင့် အသက်
မွေးလေ၏။ ဥပမိရုပ်မှာလည်း ယောက်ျားပီပီသသ ချောမောသူ
ဖြစ်၏။ ကိုယ်ခံပညာတတ်သည့်အပြင် မိဘနှစ်ပါးစလုံး မြန်မာ
စစ်ကြသောကြောင့် သူ့ရသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံလေ၏။ ထို့ပြင်
၎င်းဘမုန်သည် သူ့တစ်ပါးကို အကူအညီပေးတတ်သူဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ၎င်း၏မိတ်ဆွေ မောင်လတ်ဆိုသူက ၎င်း
၏ဇနီး အိမ်မှထွက်သွားကြောင်း လာ၍ပြောသည့်အပြင် ရှာ
ပါရန် အကူအညီတောင်းလေ၏။ ဘမုန်လည်း အကူအညီ
မည်ဟု ကတိပေးပြီးလျှင် မောင်လတ်၏ဇနီးကို စုံစမ်းရာ ပစ္စည်း
ဟောင်းရောင်းသော ကုလားတစ်ဦးက သွေးဆောင်ဖြားယောင်း
၍ ခေါ်သွားကြောင်းကို သတင်းရလေ၏။ ဘမုန်သည် တော
လတ်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကြာကြာ တောင်ကြီးမြို့တွင် ရောက်ရှိ
ကြောင်း သတင်းရသဖြင့် တောင်ကြီးသို့ လိုက်သွားမည်
မောင်လတ်ကို ပြောပြီးလျှင် ၎င်း၏လွှဲစားဖြင့် တောင်ကြီး
သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ တောင်ကြီးမြို့သို့ရောက်လျှင် သတင်း
ခဲ့သော 'ကန်အောက်ရပ်ကွက်'သို့ သွားရောက်စုံစမ်းရာ ကြာကြာ
နှင့် ဂိုဏ်းဆိုသော ကုလားသည် မန္တလေးသို့ မကြာခင်တ

ထွက်သွားကြောင်း သတင်းရသဖြင့် ဘမုန်လည်း လွှဲစားဖြင့်
ဆက်၍လိုက်လေ၏။ အောင်ပန်းသို့ရောက်လျှင် ဘမုန်၏
စိတ်ကူးမှာ လမ်းအဖြောင့်တိုင်းမလိုက်ဘဲ ပင်းတယဘက်သို့
ဝင်ကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ကုမဲသို့ဆင်းသော တောလမ်းအတိုင်း
လိုက်၍ ရှေ့မှဆီးကြိုဖမ်းရန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလမ်းအတိုင်းလိုက်ကာ ကုမဲသို့ ဆင်း
သော ဖြတ်လမ်းမှမောင်းလေ၏။ ထိုလမ်း၏ ရှုခင်းများမှာ
သာယာလှ၏။ သို့ရာတွင် လမ်းသည် အလွန်ကြမ်း၏။
လမ်းတစ်လျှောက် လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးများကို
တွေ့ရသော်လည်း လူနေအိမ်ခြေမှာ လွန်စွာကျဲလေ၏။
ဘမုန်သည် ဤသို့ဖြင့် ကားကို မောင်းနှင်လာခဲ့၏။ ၎င်းသည်
ဂိုဏ်းနှင့် တစ်ယောက်ချင်း ရင်မဆိုင်ရဘဲ ဂိုဏ်းဘက်မှ လူများလျှင်
ခုခံနိုင်ရန်အတွက် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက်ကို ပေါင်
တွင် သားရေကြိုးဖြင့်စည်းကာ ဝှက်၍ယူလာခဲ့လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် တောလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ
မော်တော်ကားသည် ဆီပိတ်သဖြင့် တုံ့ကနဲ တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွား
သည်ကို ဘမုန် သတိပြုမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းတွင်
တွေ့သော အိမ်တစ်အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ ခေတ္တတည်းခိုခွင့်
တောင်းပြီးလျှင် ကားကို ပြင်မည်ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။ ထိုစိတ်
ကူးပေါ်ပြီးများမကြာမီ၌ပင် လွန်စွာကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီး

www.burmeseclassic.com

တစ်ခြံနှင့် ကျွန်းအိမ်မည်းမည်းကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။
ဘမှန်သည် ထိုခြံကြီးကိုကြည့်လိုက်ရာ မြောက်မြားစွာသော
သရက်ပင်များနှင့် မှည့်ဝင်းနေသော သရက်သီးများကို တွေ့ရ
လေ၏။

သရက်ပင်များကြားတွင် ပိန္နဲပင်များကိုလည်း တွေ့ရ
လေ၏။ ဘမှန်သည် ခြံဝင်းတံခါးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ
ခြံဝင်းတံခါး ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် တံခါးအနီး၌
လည်း သစ်ရပ်စွာ ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခုကို
တွေ့ရလေ၏။

ထို ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် . . .

ဦးလောရှည်
ပေါ်ခြံခြံ

ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဘမှန်က . . .

“ဒီအိမ်ရှင်နာမည်က ဦးလောရှည်ဆိုပါလား။
အရပ်ရှည် လို့ မှည့်ထားတဲ့ ‘အန္တတ္တ’ အမည်မျိုးပဲ၊ မိန်းမထ

လည်း ‘ဒေါ်မြင့်မြင့်’ တဲ့၊ အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး လုံးကြီး
ပေါက်လှထဲကနဲ့ တူပါတယ်” ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။ ထို့နောက်
ဘမှန်သည် ခြံတံခါးပေါက် အတွင်းသို့ ကားကို ကွေ့၍ဝင်ကာ
ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ခြံ၏နောက်ဘက်မှ လူပုလေး
တစ်ယောက်ပြေး၍ ရောက်လာပြီးလျှင် . . .

“ဒီမှာ ရောင်းရင်း၊ အနှိုက်စွလဲ” ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဘမှန်က . . .

“ကားက ယှက်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေလို့ ဒီအိမ်မှာ ခေတ္တ
တည်းခိုပြီး ကားပြင်ချင်လို့ပါ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် လူပု
လေးက အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင်
စောစောက တွေ့ခဲ့သော လူပုကလေးထက်ပင်ပူသော အခြား
လူပုကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ ထိုလူပုကလေးမှာ
ထမင်းစား စားပွဲခုံထက်ပင် လက်လေးလုံးခန့်နိမ့်နေသော လူပု
ကလေးမျိုးဖြစ်၏။ အရပ်ပူသော်လည်း ခေါင်းမှာကြီး၏။ ထိုလူပု
ကလေးသည် နက်ပြာရောင်သတ္တလပ်ဘောင်းဘီရှည်၊ နက်
ပြာရောင်သတ္တလပ် ကုတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင်
လည်ပင်း၌လည်း အပြာရောင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်အစက်
အပြောက်များပါသည့် နက်ကတိုင်ခေါ် လည်စည်းကို စည်းထား
လေ၏။

“အို လူကြီးလူကောင်း ဘာကိစ္စပါလဲခင်ဗျာ” ဟု

www.burmeseclassic.com

မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဘမှန်က...။

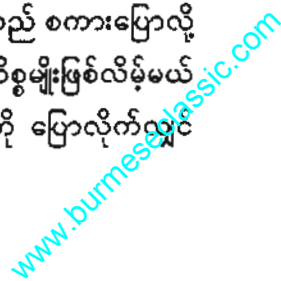
“ကျွန်တော့်ကားက ဆီပိတ်ချင်သလိုဖြစ်နေလို့ ဒီခြံမှာ ခဏနားပြီး ကားပြင်ချင်လို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌မှာပင် အခန်း အတွင်းမှ အခြားသော လူပုဂ္ဂလေးတစ်ယောက် ထွက်လာ ပြန်လေ၏။ ထိုလူပုဂ္ဂလေးမှာ အမျိုးသမီးဖြစ်၏။ ပထမတွေ့ခဲ့ သော လူပုဂ္ဂလေးနှစ်ဦးထက်ပင် အရပ်နိမ့်၏။ သို့ရာတွင် ဆံပင်လွန်စွာ ကောင်း၏။ ဆံပင်ကိုခွဲပြီးလျှင် ကျစ်ဆံမြီးများ ထုံးထား၏။ ထိုအမျိုးသမီးလူပုဂ္ဂလေးက အမျိုးသားလူပု ဂ္ဂလေးအား...။

“မောင် ဘာတဲ့တဲ့...” ဟု မေးလိုက်ရာ အမျိုးသား လူပုဂ္ဂလေးက...။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး မြင့်ရယ်၊ ဒီလူကြီးလူကောင်း ကလေး စီးလာတဲ့ကားက ဆီပိတ်လို့ မောင်တို့ မြင့်တို့ခြံထဲမှာ ခေတ္တနားပြီး အဲဒါကို ပြင်ချင်လို့တဲ့၊ အကူအညီလာပြီးတောင်း တာပါ။ ဘာမှမစိုး ရိမ်ပါနဲ့ကွယ်...။ လူကောင်းတစ်ယောက် ပါ။ ပြီးတော့ လက်ဝှေ့လောကမှာ နာမည်ရခဲ့တဲ့ ဒူးယုံဘမှန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပေါင်တစ်ဖက်က ခပ်ဖောင်းဖောင်းဖြစ်နေတာ ကတော့ ၃၈ ဝိ ခြောက်လုံးပြုမှုကို သားရေကြိုးနဲ့ ပေါင်မှာ ကပ်ချည်ထားလို့ပါ...။

သူကြည့်ရတာ ကူမဲကို ဒီလမ်းကနေဖြတ်မယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ကြည့်ရပုံကတော့ တောင်ကြီးဘက်ကနေ သူ့ရှေ့ကထွက်သွား တဲ့ လူ့ကို ဖြတ်လမ်းကနေ ကူမဲကိုဆင်းပြီး ရှေ့က ဆီးကြိုပိတ် မယ် သဘောပဲရှိတယ် မြင့်ရဲ့...။ ဟောဒီမောင်ဘမှန်ရဲ့ ရုပ်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မြန်မာပီသပြီး ချောမောတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပဲ၊ နှုတ်ခမ်းက စေ့စပ်ပြီး မေးရိုးက ထောင့်ကျ တယ်၊ နှာတံပေါ်တယ်၊ မျက်လုံးက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေတယ်၊ သူ့ရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ရုပ်မျိုးပဲ၊ ဥရောပ တိုက်မှာ ဒီလိုမျက်နှာပိုင်ရှင်မျိုးကို မျက်နှာကဲခတ်တဲ့လူတွေက 'Iron Face' (သံမျက်နှာ)လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတယ် မြင့်ရဲ့...။

မျက်ခုံးနှစ်ခုကြား နဖူးပေါ်မှာ ဒေါင်လိုက်အစင်းလေး တစ်စင်းလည်း ပါတယ်၊ ဒီအစင်းကလေးဟာ သူ့သေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်တိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေမှာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မျက် ကြော ခွံပြီးကြည့်ခဲ့ရလို့ ပေါ်တဲ့အကြောင်းကွဲ့...။ ဒီသူငယ် ဟာ တကယ်ကို ဖိုက်တာပါပဲ၊ ကြည့်ရတာတော့ ကူမဲကနေ ဖြတ်ပြီး စောင့်ရမယ့်ကိစ္စဟာ ပြေပြေလည်လည် စကားပြောလို့ ရချင်ရ၊ မရရင် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ် မြင့်ရဲ့...” ဟု ၎င်း၏မိန်းမကို ပြောလိုက်လျှင် ၎င်း၏မိန်းမက...။

“မောင်ရယ် . . . ၊ မနက်စာကို မြင့်စီစဉ်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘမှန်က . . .

“ကျွန်တော့်အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ခင်ဗျာ . . . ” ဟု ကုမန်းကတန်းပြန်၍ပြောရလေ၏။

ထိုအခါ လူပုကလေးက . . .

“မဟုတ်မှလွဲရော . . . ပင်းတယက ဂေါ်ရခါးဆိုင်မှာ ပလာတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့တယ် ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘမှန်က . . .

“လိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောပြီးလျှင် အိတ်အတွင်းမှ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဗူးကိုထုတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ကာ မီးခြစ်ခြစ်၍ မီးတို့ရှိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။

“အခုသောက်တဲ့ စီးကရက်ဗူးဟာလည်း အဲဒီဆိုင်က ဝယ်လာတာနဲ့တူတယ်၊ ဗူးထဲမှာ သုံးလိပ်လောက်ပဲ လျော့သေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမှန်က . . .

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့်မြင့်ဆိုသော လူပုမက သူ၏ ယောက်ျားအား . . .

“နေပါဦး မောင်ရယ်၊ သူက ကုမဲကို ဘာကြောင့် ဒီလမ်းက ဆင်းရဲမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ လူပုကလေးက . . .

“သူတွေ့ချင်တဲ့လူကို တောင်ကြီးမှာ ရှာဟန်တူတယ်၊

အဲဒီ လူက တောင်ကြီးမှာ မရှိတော့ဘဲ မန္တလေးကို သူ့ရှေ့က ဆင်းသွားပြီလို့ သတင်းရလို့ သူက နောက်ကလိုက်တာ . . . ၊ အောင်ပန်း ရောက်မှ လမ်းရိုးအတိုင်း မလိုက်ဘဲ ဒီလမ်းကနေ ဖြတ်ချပြီး ကုမဲကနေ ကြိုပြီးစောင့်နေမယ်လို့ စိတ်ကူးပေါ်လို့ ဒီကနေဖြတ်တာပေါ့ မြင့်ရဲ့ . . . ၊

ပြီးတော့ ကိစ္စကလည်း ပစ္စည်းကိစ္စ၊ ဒီလိုအရေးကြီးရင် ရဲကို တိုင်ထားမှာပေါ့၊ ရဲကိုမတိုင်တန်းဘဲ ကိုယ်တိုင်ကြမယ်ဆိုပြီး ဆင်းလာပုံထောက်တော့ ပစ္စည်းကိစ္စတော့ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ မိန်းမကိစ္စဖြစ်ဟန်တူတယ် မြင့်ရဲ့ . . . ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်း၏ မိန်းမက . . .

“ဪ . . . သူမိန်းမထွက်သွားလို့ ရှာပုံတော်ထွက်ခဲ့တာပေါ့နော် . . . ” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူပုကလေးက . . .

“မြင့်ကလည်းကွယ် . . . ၊ အတွေးအခေါ် သိပ်ညံ့တာပဲ၊ မိန်းမထွက်သွားတာဆိုရင် ခေါ်ဖို့ပဲလိုတာ . . . ၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ဖို့မှ မလိုပဲ၊ ပေါင်မှာ သားရေကြိုးနဲ့သေနတ်ကို ကပ်ပြီးချည်လာစရာ မလိုပါဘူး၊ အခုလို လုပ်လာပုံထောက်တော့ မိန်းမက တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဆိုးပြီးထွက်သွားပုံ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခြားတစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ သွေးဆောင်မှုနဲ့ ပါသွားပုံရတယ်၊ ပြီးတော့လည်း မောင်ဘမှန်ရဲ့ရုပ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ သူ့ရဲ့ မိန်းမကိစ္စဆိုရင် သူ ဒီလောက်စွန့်စားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီရုပ်မျိုးဟာ

www.burmeseclassic.com

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တိုရေရှားရေပေါင်းမယ့်ရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေ ဝိုင်းနေမယ့် ရုပ်မျိုးကွဲ့၊ မဟုတ်မှလွဲရော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမအတွက် လိုက်လာဟန်တူတယ်ကွဲ့။”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမှန်က...
“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ လူပုကလေးက...

“ထိုင်ပါ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေသူရဲကောင်း... ” ဟု ဆိုကာ ထိုင်ခုံကို ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။ ဘမှန်လည်း မိမိရောက်နေသော နေရာကို တစ်ချက်မျှဝေ၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ လူပုကလေးက...

“ကျုပ်နာမည်က ဦးလောရှည်တဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးက ဒေါ်မြင့်မြင့်တဲ့၊ သူက စိန်ကုန်သည်၊ ကျောက်ပွဲစားပါပဲ၊ သူ ကျက်စားတာက မိတ္ထီလာမှာပါ။ ကျုပ်က ဥပဒေနဲ့ဘွဲ့ရပြီး ရှေ့နေလိုက်ပါတယ်၊ အမှန်က ရဲလုပ်ငန်းကို ဝါသနာပါတာပျ၊ ကျုပ်က အလွန်အရပ်ပုလေတော့ အရပ်ရှည်တဲ့ ရဲတွေကိုအားနာလို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို မဝင်ဘဲ ရှေ့နေလုပ်နေတာပျို့... ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်ကလည်း မိတ္ထီလာမှာပဲ ဆိုပါတော့၊ မိတ္ထီလာမှာ ကျုပ်ရဲ့ ရုံးခန်း ဖွင့်ထားတယ်။

ကျုပ်တို့မှာက ဘီအက်စ်အေမော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်

စီးရှိတယ်၊ မိုးလင်းရင် လင်မယားနှစ်ယောက် အဲဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ မိတ္ထီလာကို သွားကြပြီ၊ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ချိုင့်နဲ့ ထည့်သွားတယ်ပျ၊ အိမ်မှာကတော့ မြင့်ကိုဆိုတဲ့ တပည့်လူပုတစ်ယောက်ကို အိမ်စောင့်အဖြစ် ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ခြံထဲကို မောင်ရင် ဝင်လာတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ လူပုပေါ့... သူက ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတယ်၊ အရပ်မြင့်တဲ့ မင်းသားတွေကို အားနာလို့ မင်းသားမလုပ်တော့ဘဲ ကျုပ်ဆီမှာ အလုပ်လာလုပ်နေတာ...။

ပြီးတော့ ဒီငတ်က အဆိုဝါသနာပါတယ်၊ မိဘဆီက အမွေရတဲ့ငွေကို အခွေထုတ်မလို့ပဲ၊ အဆိုလည်း မတတ်၊ အသံလည်း မကောင်းတာကြောင့် သီချင်းခွေမထုတ်တော့ဘဲ ဟိုဘက်မြေကွက်မှာ ခြင်ဆေးခွေတွေလုပ်ပြီး ထုတ်နေလေရဲ့...။ သူ့ရဲ့ ခြင်ဆေးခွေနာမည်က ‘ခြင်ဆလ်’တဲ့...။ ကျောက်ဆည်အထိ နာမည်ကြီးပါတယ်၊ ခြင်ဆေးခွေဗူးပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ပုံက ခြင်တစ်ကောင်မတ်တပ်ရပ် သတိဆွဲပြီး ဆလ်ပေးနေတဲ့ ပုံခင်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘမှန်သည် တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် ဘမှန် က...

“ဦးလောရှည်ရယ်... ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်များ သိပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ

www.burmeseclassic.com

“လူကြီးလူကောင်းက လက်ဖျံမှာ ဆေးမှင်နဲ့ထိုးထားတဲ့ စာတန်းကို မေ့နေပြီကိုး၊ ဒီစာဟာ ပထမဦးဆုံး ထိုးတဲ့ပွဲမှာ ဒူးဖျံနဲ့တိုက်ပြီး အနိုင်ရလို့ အမှတ်တရထိုးထားတဲ့စာ ဖြစ်ဟန်တူတယ်” ဟု ဦးလောရှည်ခေါ် ဂျပက ပြောလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ဘမုန်လည်း လက်ဖျံမှာထိုးထားသော စာတန်းကို ငဲ့၍ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဦးလောရှည်ဆိုသူက...

“အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက်သာ ရှေ့နေလုပ်ရတာဗျ၊ ကျုပ်တကယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်က ဂမ္ဘီရအလုပ်ဗျ၊ ဂမ္ဘီရအလုပ် ဆိုပေမဲ့ ခင်ဗျားတွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့ မြန်မာဂမ္ဘီရ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နိုင်ငံခြားကနည်းစနစ်တွေနဲ့လုပ်တာ၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ 'Witchcraft' ဝှစ်ကရပ်လို့ခေါ်တဲ့ မှော်အတတ်ဆန်ဆန်ဟာမျိုးပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘမုန်က...

“ဝှစ်ကရပ်ဆိုတာ စုန်းမတွေ့ရဲ့ ပြုစားတဲ့အတတ်ပေါ့၊ ဝှစ်ဆိုတာက စုန်းကို ခေါ်တာမဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂျပဦးလောရှည်က...

“ကျုပ်တို့ မြန်မာမှာက စုန်းထီး၊ စုန်းမ ခွဲပြီးပြောတယ်

ဗျ၊ အင်္ဂလိပ်လိုကတော့ အဲဒီအတတ်ပညာမျိုးကို အသုံးပြုရင် ယောက်ျားပဲသုံးသုံး၊ မိန်းမပဲသုံးသုံး 'ဝှစ်ကရပ်' လို့ပဲ ခေါ်ရတယ်” ဟု ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ဘမုန်က...

“အဲဒီအတတ်ပညာမှာ တိရစ္ဆာန်အရှင်လတ်လတ်ကို သတ်ပြီး သွေးတွေတာတွေနဲ့ စီရင်ရတာမျိုးလည်း ပါသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

“ဒီလိုပါ လူကြီးလူကောင်းရယ် . . . . တိရစ္ဆာန်

သွေးတင် မကဘူး၊ လူသွေးလည်း လိုအပ်ရင်ပါမှာပေါ့၊ အလွန်အပြောကျယ်တဲ့ ပညာရပ်ပဲကွဲ့. . . . ကျုပ်ကိုတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေက ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘူးဗျ . . . . မှော်ဆရာ တစ်ယောက်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်ပြီး ဆေးဖော်ကြောဖက်တောင် မလုပ်ကြဘူးဗျ . . . . နေတဲ့နေရာအလည်း အလွန်ခေါင်လေရော၊ တစ်နှစ်နေလို့ ကျုပ်အိမ်ကို ချဉ်သည်တစ်ယောက် မလာဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားရောက်လာတာကို ပတ်ဝန်းကျင်က အံ့ဩနေကြပုံပဲဗျ” ဟု ဂျပဦးလောရှည်က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်မြင့်မြင့်သည် ထမင်းစားပွဲပြင်၍ မောင်ဘမုန်ကို ကျွေးလေ၏။ မောင်ဘမုန် ထမင်းစားသောအခါ ဦးလောရှည်ကိုယ်တိုင် အနီးတွင်ထိုင်၍ ညှော်ဝတ်ပြုလေ၏။

“ကဲ . . . ကျုပ်ရဲ့ဧည့်သည် လူကြီးလူကောင်း၊ ဟောဒီ အကင်ကလေးကို စားပါဦး၊ လင်းနို့ကို ပျားရည်သုတ်ပြီး တင်ထားတာ . . .” ဟု ဂျပုဦးလောရှည်က ပြောလိုက်လျှင် ဘမုန်က . . .

“ကျွန်တော်တော့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် လင်းနို့ထိုမစားဖူးပေါင်ဗျာ . . .” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျပုဦးလောရှည်က . . .

“လင်းနို့သားများများစားရင် မှောင်ကြီးထဲမှာ မျက်စိထကြည့်လို့ကောင်းကောင်းမြင်တယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ပတ်မှာ လင်းနို့သားကို (၇)နပ်လောက် စားဖြစ်တယ်၊ ဟောဒီဟင်းလေးလည်း စားပါဦး၊ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ချက်ထားတာ . . . အများအခေါ်တော့ ငှက်ဆိုးပေါ့ဗျာ . . . တကယ့်နာမည်က ‘လင်ကောင်ဦးငှက်’ ပါ၊ အကြမ်းဖျင်းပြောရရင်တော့ ငှက်ဆိုးဆီပြန်ဟင်းပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘမုန်က . . .

“ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်သက်လုံး မစားဖူးပေါင်ဗျာ . . .” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဂျပုဦးလောရှည်က . . .

“ကျုပ်ကတော့ တစ်လကို (၃)ခါလောက် ချက်စားဖြစ်တယ်၊ ဟောဒီကတော့ ဖားကြော်ပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးဖားကြော် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မိတ်လိုက်ဖားကို ကြော်ထားတာ . . . မိတ်လိုက်နေတဲ့ဖားနှစ်ကောင်ကို မိတ်လိုက်နေတုန်း ရိုက်သတ်ပြီး ကြော်

ထားတာဗျ . . . ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်းနိုင်နိုင်နဲ့ ကြော်ထားတော့ မွှေးလိုက် တာမပြောပါနဲ့တော့ဗျာ . . . စားစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘမုန်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ပုခုံးကို အသာတွန့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဂျပုဦးလောရှည်က . . .

“ဟောဒီကတော့ ကင်းမြီးကောက်ရဲ့လက်မနဲ့ အသားထုတ်ပြီး ကင်းလိပ်ရှောဆီနဲ့ ကြော်ထားတာဗျို့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမုန်သည် မစားရုံမျှမက ယို၍တက်လာလေတော့၏။

“ဟောဒီအကြော်တွေကတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းကရတဲ့ ဝုရစ် တွေကို မုဆိုးမအိမ်ကတောင်းတဲ့ဆီနဲ့ ကြော်ထားတာဗျို့ . . .” ဟု ဂျပုဦးလောရှည်က ပြောပြန်လေ၏။ ဘမုန်သည် ဂျပုဦးလော ရှည်ပြောသောဟင်းများကို စားသောက်ခြင်းမပြုဘဲ ငရုတ်သီးစိမ်းကို ဆားဖြင့်တို့၍သာ ထမင်းနှင့်နယ်ကာ စားလေတော့၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ဂျပုဦးလောရှည်က ရေနွေးကြမ်းတိုက်ပြန်လေ၏။

“လက်ဖက်ခြောက်ကလေးက မွှေးလို့ဗျာ . . . လူကြီးလူကောင်း သောက်စမ်းပါဦး၊ ဒီလက်ဖက်ခြောက်ကလည်း ရိုးရိုးလက်ဖက်ခြောက်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မသာအိမ်မှာကျွေးတဲ့ လက်ဖက်ဆီတောင်းပြီး နေပူလှန်းထားတာ . . .” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမုန် သည် ရေနွေးကြမ်းကိုပင် မသောက်တော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် ဘမုန်က...
 “ကားပြင်ရဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ တော်ကားဆီသို့ သွားပြီးလျှင် ကားခေါင်း၏အဖုံးကို ဖွင့်လေ၏။ ထိုအခါ ဂျပုဦးလော့ရှည်က...

“ဒီမှာ လူကြီးလူကောင်းလေး၊ ကားက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လမ်းမှာကြုံသလိုဝယ်ပြီးထည့်ခဲ့တဲ့ဆီတွေက ရေပါတဲ့ပါ... ဆီတိုင်ကီကို ဖောက်ချပြီး ကျုပ်ဆီက ဆီတစ်ဖုံထည့်သွားရင် ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမုန်လည်း ၎င်းပြောသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏အနီးသို့ မြင့်ကိုကိုဆိုသော ဂျပုတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်၏။

ထိုအခါ၌ ဂျပုဦးလော့ ရှည်က...

“မြင့်ကိုကိုရေ... ‘လှဖေ’ မြမေကို ကြိုးတန်းလိုက်ပြီးတော့ အဲဒီကြိုးတန်းပေါ်မှာ သေသွားတဲ့ လှမောင်ခြံခဲ့တဲ့ စောင်ကို လှန်းလိုက်၊ ငါ့ရဲ့ဧည့်သည်လူကြီးလူကောင်း နေပြီကွ” ဟု ပြောသဖြင့် ထိုဂျပုလည်း သရက်ပင်နှစ်ပင်ထိ ကြိုးတန်းလေ၏။ ပြီးလျှင် စောင်တစ်ထည်ကို ထိုကြိုးတန်းပေါ်တွင် လှန်းလိုက်သဖြင့် ဘမုန်ပေါ်သို့ ကျရောက်နေသော နေရောင်သည် အရိပ်ကျ သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ဂျပုလော့ရှည်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဘမုန်က

ဂျပုမြင့်ကိုကိုအား...

“ဒီမှာ ကိုမြင့်ကိုကို၊ သရက်ပင်နှစ်ပင်ကို ခင်ဗျား ဆရာက လှဖေနဲ့ မြမေလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဂျပုမြင့်ကိုကိုက -

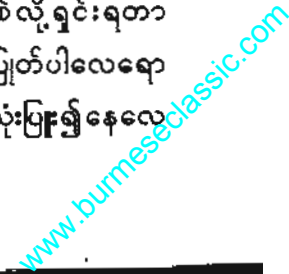
“ဟိုသစ်ပင်ကိုစိုက်တဲ့အခါမှာ လှဖေရဲ့အလောင်းကို တွင်းတူးမြှုပ်ပြီး အပေါ်က စိုက်ထားတာဗျ၊ ဒီဘက်ကသရက်ပင်က မြမေရဲ့အလောင်းကို တွင်းတူးမြှုပ်ပြီး အပေါ်က စိုက်ထားတာဗျ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမုန်လည်း မျက်လုံးပြု၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက်မှ...

“အဲဒီလှဖေနဲ့ မြမေက ဘယ်မှာသေတာတဲ့” ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဂျပုမြင့်ကိုကိုက...

“အဲဒါ သမီးရည်းစားစုံတွဲဗျ... ဒီအိမ်ကို ခိုးလာကြတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးစီက သွေးတွေဖောက်ပြီး ဦးလော့ရှည်က ဆေးစီရင်တယ်ဗျ... အဲဒီမှာ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ဆုံးပါးသွားတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ အမှုဖြစ်လို့ရှင်းရတာပေါ့မြင့်မြင့်ကြီးရှာထားတဲ့ စီးပွားတစ်ဝက် ပြုတ်ပါလေရော...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမုန်လည်း မျက်လုံးပြု၍ နေလေတော့၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလူကြီးက အောက်လမ်းဆရာကြီးပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်ကိုကိုက...

“ခင်ဗျားပြောသလို အောက်လမ်းဆရာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူက ဝစ်ဇတ် မှော်ဆရာကြီးပါဗျာ...” ဟု ပြောထေ၏။ ဘမုန်လည်း မော်တော်ကားကောင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ခရီးဆက်ရန် ဦးလောရှည်နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးလောရှည်က...

“ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေသူရဲကောင်းနဲ့တွေ့တုန်း အကူအညီတောင်းရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ နာမည်က မိုးထက်ကဲတဲ့ ဒါပေမဲ့ သူလည်း လူပုမကလေးပါပဲဗျာ။ အဲဒီကလေးဟာ သူ့အမေရဲ့စိန်တွေကိုခိုးပြီး ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတယ်။ လိုက်သွားတဲ့ယောက်ျားကလည်း ဗမာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပထန်ကုလားဗျ... ကျုပ်လည်း အစကတော့ လိုက်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်တွေလူစုဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ခြင်ကောင်တစ်ကောင်လောက်တောင် တန်ဖိုးမထားဘူးဗျ၊ တကယ် သတ်ရဲဖြတ်ရဲတဲ့ကောင်တွေ။

သူတို့နဲ့လည်း ကျုပ်က မယှဉ်ဝံ့ပါဘူးဗျာ... ကျုပ်က လူပု၊ သူတို့က လူတိုင်းလိုလို အရပ် (၆)ပေလောက်မြင့်ပြီး ကာယဗလလည်း ကောင်းကြတယ်ဗျ၊ ကျုပ်သမီးကို ခိုးသွားတဲ့ ပထန်က ‘ဆိတ်ဖလူးခဲ’ တဲ့... သူ့နယ်မှတော့ သူဟာ

လူမိုက်ပဲဗျ... ကျုပ်သမီးလေးတော့ ရေတိမ်နစ်ပါပြီဗျာ... အခုလို အရံသင့် ကျုပ်အိမ်ကို သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ရောက်လာလေတော့ အလွန်ပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ မိသားစုဘဝကို ကယ်ပါဗျာ” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဘမုန်က...

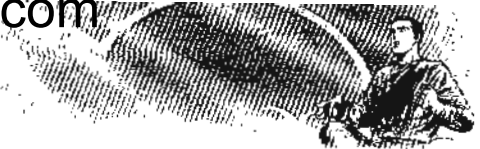
“လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းရဲ့မိန်းမကြာကြာ နောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်၊ အဲဒီကိစ္စပြီးလို့ ကျုပ်ဟာ အသက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲသေးရင်တော့ ဦးလောရှည်ဆီကို ပြန်လာပြီး ဦးလော ရှည်ရဲ့ဒုက္ခကို ကယ်ဆယ်ပါမယ်ဗျာ... ပထန်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ယောက်နဲ့လည်း ကျုပ်တိုက်ခိုက်ဝံ့ပါတယ်။ ကျုပ် နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး ဒူးယုံဘမုန်တဲ့...” ဟု ပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာလေတော့၏။ ကုမဲသို့ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားကိုရပ်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စောင့်နေရာ ကြာကြာနှင့် ဂိုဏ်းဆိုသည့် ကုလားလိုက်ပါလာသော ဘတ်စ်ကားသည် ထိုဆိုင်ရှေ့ လာ၍ရပ်လေ၏။ ဘမုန်သည် ကြာ ကြာကို အတင်းဝင်၍ ဆွဲကာ ဂျစ်ကားပေါ်သို့ အတင်းတွန်း၍ တင်လေ၏။ ဂိုဏ်းသည် အနီးရှိတုတ်ဖြင့် ဘမုန်အား တအားလွှဲ၍ ရိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ဘမုန်ကရှောင်ပေးပြီးလျှင် ဂိုဏ်း၏ ချက်နှာကို ဒူးဖြင့် မိမိရချန်၍ တိုက်လိုက်ရာ ‘ခွပ်’ကနဲ မြည်၍

www.burmeseclassic.com

မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲကျကာ မေ့မြောသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဘမုန်က ခရီးသည်များအား အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို ရှင်းပြလိုက်ရာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော ခရီးသည် တစ်ဦးက ဝိုဏ်းကို အနီးရှိ အခြားကားတစ်စီးပေါ်သို့ ပွေ့တင်ပြီး လျှင် ရဲစခန်းသို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။ ဘမုန်လည်း ကားတို့ မောင်း၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ကြူးကြူးအား ၎င်း၏မိတ်ဆွေ မောင်လတ်လတ်သို့ အပ်လိုက်လေတော့သတည်း။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး များမကြာမီ၌ အသက် (၃၅)နှစ်ခန့်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးသည် အဘထံသို့ လက္ခဏာမေးမြန်းရန် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုလူငယ်က အဘကို. . .

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘမုန်လို့ခေါ်ပါတယ်။ လက္ခဏာ ကြည့်ချင်လို့ပါခင်ဗျာ . . .” ဟု ပြောသဖြင့် အဘလည်း ၎င်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေးရာ မောင်ဘမုန်သည် သူ၏ခရစ်နှစ် မွေးသက္ကရာဇ်ကို ခု၊ လ၊ ရက်နှင့်တကွ အတိအကျ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ အဘသည် မောင်ဘမုန်၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ရန် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အချက်(၆)ချက်ကို စာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးမှတ်လိုက်လေ၏။

၁။ လက်ချောင်းများ ချွန်ထက်၏။

၂။ လက်သူကြွယ်လက်ချောင်းသည် လက်ခလယ်နီးပါး ရှည်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

၃။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံလည်း ကျယ်ပြန့်သည်ကို တွေ့ရ၏။
 ၄။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံမှာ မှီမောက်လှ၏။

၅။ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းသည် ဆင်ခြေလျှောဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

၆။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံအဖိုမှာ ကျယ်ပြန့်၍ မှီမောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထိုဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ထင်ရှားသော ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် အဘက...

“မောင်ဘမုန်ဟာ စွန့်စားတဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာပါတဲ့ လူစွန့်စားတစ်ယောက်ပေပဲ။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံပေါ်က ကြယ်ဟာ တိုက်စွမ်း ရည်ကောင်းတယ်လို့ ဖော်ပြနေတယ်” ဟု ဟောလိုက်လျှင် ၎င်းမောင်ဘမုန်က...

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဗန်တိုသမားတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ မြန်မာလက်ဝှေ့လည်း ထိုးပါတယ်။ ဒူးပုံဘမုန်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ထိုးပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘက...

“ကျုပ် ကြည့်ဖူးတယ်၊ သိမ်ဖြူကွင်းမှာ ပညာလက်ဝှေ့သမားကို ဒူးပုံနဲ့ ခုန်တိုက်ပြီး အနိုင်ရသွားတာ ကျုပ်မှတ်မိသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဘမုန်သည် ပြုံး၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဘမုန်သည် သူ့ဘဝတွင် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ခဲ့သည့် စွန့်စားခန်းများကို အဘအား ပြောပြလေ၏။ ထိုသို့ပြောပြရာတွင် အထက်ကဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာလည်း တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းက သူ၏သေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုကြောင်းပြောရာ အဘသည် သူ၏အသက်လမ်းကြောင်းကို စစ်ဆေးရာ အချက်(၇)ချက်ကို တွေ့ရလေ၏။

၁။ အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အနက်စက်များ ရှိ၏။

၂။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံအဖိုတွင် သံဇကာကွက်များ တွေ့ရ၏။

၃။ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းအလယ်တွင် ကြက်ခြေခတ်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။

၄။ အသက်လမ်းကြောင်း၊ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း၊ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် အစတွင် ပူးနေ၏။

၅။ အသက်လမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်နေသော အမာရွတ်ကဲ့သို့ အမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

၆။ တစ်နေရာတွင် အသက်လမ်းကြောင်းသည် ကျိုးပြတ်နေ၏။

၇။ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းတွင် စနေဂြိုဟ်ခုံတည်ရာ၌ အောက်၌ နှလုံးလမ်းကြောင်းနှင့် ဆက်သွယ်နေသော

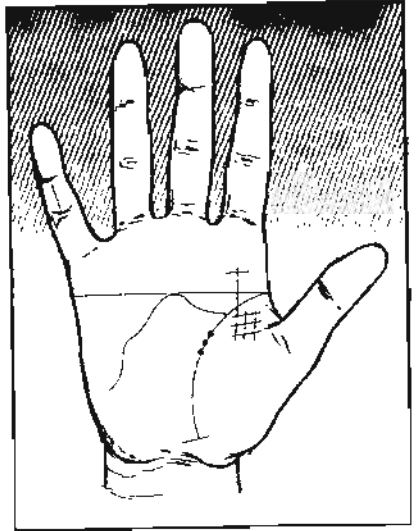
မျဉ်းကြောင်း လေးတစ်ခု ပေါ်နေ၏။

၈။ လက်ချောင်း၏အဆစ်တိုင်းတွင် လမ်းကြောင်းတို့ များ ဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

၉။ အသက်လမ်းကြောင်းမှထွက်သော လမ်းကြောင်း တစ်ကြောင်း၏အဆုံးတွင် ကြက်ခြေခတ်တစ်ခု ပိတ် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

၁၀။ အသက်လမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ကန့်လန့်မျဉ်း ကြောင်းတစ်ခု ပိတ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထိုအချက်များကိုကြည့်ပြီးလျှင် အဘက မောင်ဘမုန် အား...

ဘမုန်၏ လက်ဝါးပုံ

www.burmeseclassic.com

“မောင်ဘမုန်ရေ...။ မင်းက သူ့ရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံလေ တော့ ဒဲ့ဒိုးပဲဟောမယ်ကွာ...။ မင်းရဲ့သေချင်းဟာ ခေါင်းကို ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရပြီး ရုတ်တရက်သေခြင်းမျိုး ဖြစ်လိမ့် မယ်ကွဲ့...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းမောင်ဘမုန်က နှုတ်ခမ်း ကလေးတွန့်ရုံမျှ ပြုံး၍...

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်းသေလိမ့်မယ်လို့ မျှော် လင့်ထားပါတယ်” ဟု ဆိုကာ မောင်ဘမုန်သည် အဘကို ဉာဏ် ပူဇော်ခငွေ ကန်တော့ပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နှစ် တွင် မောင်ဘမုန်၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လက်ဝှေ့သမားတစ်ဦး အဘထံသို့ ရောက်လာကာ လက္ခဏာမေးမြန်းလေ၏။ အဘ သည် ထိုသူထံမှ မောင်ဘမုန်၏အကြောင်းကို စုံစမ်းရာ ၎င်း လက်ဝှေ့သမားက -

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ဘမုန်တစ်ယောက် သေပါပြီ။ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို ပထန်ကုလားတစ်ယောက်က သွေး ဆောင်ဖြားယောင်းပြီး ကော့သောင်နားက ကျွန်းတစ်ခုကို ခိုး သွားတာ မိန်းကလေးရဲ့မိဘက အတူအညီတောင်းလို့ ဘမုန်က လိုက်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေးကို ပြန်ပြီးခိုးတာခင်ဗျ။ လှေနဲ့တင် ပြီးလှော်လာတာ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ပထန်ကုလားတွေက ကမ်းပေါ် ကနေ သေနတ်နဲ့လှမ်းပြီးပစ်တာ ဘမုန်ရဲ့ခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး

www.burmeseclassic.com

ပင်လယ်ထဲကို ပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးသွားတယ်ခင်ဗျ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရေတပ်က သင်္ဘောရောက်လာပြီး မိန်းကလေးကိုလည်း ကယ်လိုက်တယ်၊ ဘမုန်ရဲ့အလောင်းကိုလည်း ဆယ်ယူလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကမ်းပေါ်တက်ပြီး သေနတ်သမားလူရမ်းကား ပထန်တွေကိုလည်း ဖမ်းဆီးပြီး ခေါ်သွားတယ် ခင်ဗျ . . . ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဘလည်း စိတ်မ ကောင်းဖြစ်၍ . . .

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . လူစွန့်စားဘမုန် ဆုံးရှာပြီကိုး . . . ” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

အနိယာ ဟောန္တ
ဘုရားညာကလီ
(အဘ၏ ထမင်းချက်)

...၀၀၀၀၀...

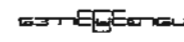
(၁၂)

ငှက်ဆိုးကင်နှင့် လင်းနို့တောင်ပံဟင်ချို

ကျွန်ုပ်ညာကလီသည် အဘနှင့်အတူနေပြီး အဘစားရန် ထမင်းချက်ရသော ထမင်းချက်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အဘခရီး သွားသောအခါ၌လည်း အဘ၏ကားကို မောင်းသော ဒရိုင်ဘာလည်း ဖြစ်လေ၏။ အဘ၏ကားသည် ဟိုင်းအော်စ် အမျိုးအစားဖြစ်၏။ အဘသည် ကားပေါ်မှထိုင်ခုံများကို ပြုတ်ချပြီးလျှင် ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ကိုးထပ်သားခင်း၍ ထိုကိုးထပ်သားပေါ်တွင် ကျားကွက် ပုံသဏ္ဍာန် ဖယောင်းပုဆိုးကို ထပ်၍ခင်းထားလေ၏။

ကားမှာ အဲယားကွန်းကောင်းသော်လည်း အဘက

မကျေနပ်သေးဘဲ ရေခဲထည့်၍ မောင်းရသော အဲယားကွန်း အသေးတစ်လုံးကို ကားပေါ်တင်ကာ ထိုအဲယားကွန်းကလေးကို မောင်းရန်အတွက် ဆီမထည့်ရသော မီးစက်ကလေးတစ်လုံးကိုလည်း တင်ထားလေ၏။

ထို့ပြင် ခေါက်၍ ရသော ထမင်းစားပွဲငယ်တစ်လုံးကိုလည်း တင်ထားလေ၏။ ကားကို ရပ်နားထားသည့်အခါ၌ ဘေးသို့ ဖြန့်ထုတ်လိုက်လျှင် အမိုးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားနိုင်သည့် အရုပ်ပါသည့် ရွက်ဖျင်ကြီးနှစ်ခုကိုလည်း တပ်ထားလေ၏။ ကားအတွင်း၌လည်း မီးချောင်းများ ထွန်းထား၏။ ရောင်စုံပန်းအတုများ တပ်ဆင်ထား၏။ ပလပ်စတစ်ရေပုံးကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တင်ထား၏။ ကားတွင် အသုံးပြုသော ရေခဲသေတ္တာငယ်ကိုလည်း တပ်ဆင်ထား၏။

ခရီးဝေးသွားသောအခါ၌ ထမင်းဆိုင်များရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်က ထမင်းမှာပေးရ၏။ အဘကမူ ကားပေါ်မှမဆင်းဘဲ သူ၏ စားပွဲခုံကိုဖြန့်ကာ ကားပေါ်၌မှာပင် ထမင်းစားလေ့ရှိ၏။

လက်ဖက် ညှင်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ၌လည်း အဘသည် အောက်သို့မဆင်းဘဲ ကျွန်ုပ်က ကားပေါ်သို့ လက်ဖက်ရည် မှာပေးရ၏။ ထို့ပြင် ကားပေါ်တွင် ခေါက်သုံး၍ ရသော အိမ်သာခွက်တစ်ခွက်လည်း ပါသည်ဖြစ်ရာ ကား၏နောက်

ရိုင်းကို လိုက်ကာများကာ၍ ဘေးမှရွက်ဖျင်များကို ချလိုက်သောအခါ အိမ်သာကဲ့သို့ အသုံးပြု၍ ရလေ၏။ ခရီးဝေးသွားသောအခါ၌ ကားမောင်းသော ကျွန်ုပ်အပြင် လွန်စွာထုံထိုင်းသော သူ၏တပည့်တစ်ဦးကိုလည်း ခေါ်လာတတ်သေး၏။ အစ်လမ်းလုံး ထိုတပည့်အား ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာများ မေးခြင်း၊ ဟေဠိဂှက်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာလေ့ရှိ၏။

မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်လျှင် ထိုတပည့်အား သုံးချင်ရာ ခုံးနိုင်ရန်အတွက် မုန့်ဖိုးပေးလေ၏။ ထိုမြို့အကြောင်းကို ရှင်းပြလေ၏။ အဘနှင့် ခရီးသွားရသည်မှာ လွန်စွာဗဟုသုတရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မသိသောအကြောင်းအရာများကို အဘက တိကျစွာရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြတတ်၏။ ခရီးဝေးသွားသောအခါ၌ အဘသည် အိပ်ရာလိပ် ကိုဖြန့်၍ခင်းကာ အိပ်၍လိုက်လာတတ်၏။ သူ၏တပည့် ငယ်က သူ့အား နှိပ်ပေးလာတတ်လေ၏။

တစ်ခါတွင် အဘသည် ရှမ်းပြည်တောင်ကြီးမြို့ရှိ ၎င်း၏ ခရီးဦးကျော်စိန်ထွန်းကို တွေ့လိုသောကြောင့် သွားရောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကားကိုမောင်းရ၏။ ငှက်ရိုးဆိုသော ၎င်း၏ တပည့်က ၎င်းနှင့်အတူ စီးနင်းလိုက်ပါလာ၏။ တောင်ကြီးသို့ ရောက်လျှင် ဦးကျော်စိန်ထွန်းနှင့်တွေ့ပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ရာ ဗျူးအနီးသို့ရောက် သောအခါ၌ အဘ၏မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးနှင့် တွေ့လေ၏။ ထိုမိတ်ဆွေက အဘထံတွင် အကူအညီ

www.burmeseclassic.com

တောင်းလေ၏။ သူ၏သားသည် အသက်မပြည့်သေးသော မိန်းကလေးအား ခိုးယူ၍ ထွက်ပြေးသွားသည်ဟု ဆို၏။ အချိန်မီလိုက်သိမ်းပြီး မိန်းကလေးကို ပြန်အပ်မှ သူ၏သား သက်သာပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ဥပဒေအရ အရေးယူလျှင် ၎င်းသူငယ် ထောင်ကျသွားဖွယ်ရာရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အဘက အကူအညီပေးမည်ဟု ပြောကာ တောင်ကြီးမှကားဖြင့် ဆင်းလာလေ၏။ ရွှေညောင်သို့ ရောက်လျှင် မိတ္ထီလာမှ ၎င်း၏မိတ်ဆွေ စခန်းမှူးထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ မိတ်ဆွေ၏သားနှင့် ခိုးလာသော မိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးထားရန် အကူအညီတောင်းလေ၏။ အဘကမူ အောင်ပန်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ပင်းတယဘက်သို့ ချိုး၍ဝင်ခိုင်း၏။ ထိုဘက်မှ ကူမဲသို့ဖြတ်၍ ဆင်းကာ မိန်းမခိုးလာသော ၎င်း၏ မိတ်ဆွေသားကို ဆီးကြို၍ဖမ်းမည် ဟုပြော၏။

ပင်းတယသို့ရောက်သောအခါ၌ ကုလားလက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်၍ ပဲပလာတာနှင့် လက်ဖက်ရည်တို့ မှာစေပြီးလျှင် ကားပေါ်၌ပင် သောက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ခရီးဆက်ကြလေ၏။

ကူမဲသို့ဆင်းသောလမ်းမှာ လွန်စွာသာယာ၏။ တောင်ကုန်းများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ တောတန်းများ၊ လောအုပ်များကို တွေ့ရ၏။ ကားလမ်းတစ်လျှောက် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် လူနေအိမ်ခြေမှာ သိပ်သည်းမှုမရှိလှပေ။ ဤသို့နှင့် ကားကို မောင်းလာခဲ့ရာ ခြံကြီးတစ်ခြံရှေ့သို့ရောက်လျှင် ကားသည် စက်ပျက်ကာ ထိုး၍ရပ်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုခြံဝင်းအတွင်းမှ လွန်စွာပူသော လူပုတစ်ယောက် ထွက်၍လာလေ၏။ ထိုလူပုသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ . . .

“မိတ်ဆွေတို့ မိတ်ဆွေတို့ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ကားပျက်သွားလို့ပါဗျာ။ ဆီလည်း လိုချင်ပါတယ်။ ကားပြင်တတ်တဲ့ မက္ကင်းနစ်တစ်ယောက်လည်း လိုချင်ပါတယ်” ဟု ပြော လိုက်ချိန်၌မှာပင် ၎င်းထက်ပူသော လူပုတစ်ယောက် ရောက်လာ ပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ခြံ၏အဝတွင် ချိတ်ထား သော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ်ပြုံးမိ၏။ ပထမထွက်လာသော လူပုက ကျွန်ုပ်အား -

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ဟောဒါက ဟောဒီခြံရဲ့ပိုင်ရှင် ကျွန်တော့် ဆရာ ဦးလောရှည်ပါပဲ” ဟု မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ဂျပူ ဦးလောရှည်က ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်၏။ ထို့နောက် မော်တော်ကားကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အဘကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရှု၏။

ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက်...

“ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်ဗျာ . . . ၊ လက်စသတ်တော့ ဆရာမင်းသိမ်ဖြစ်နေတာကိုး . . . ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘက . . .

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သိတယ်လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သိတာက ဒီလိုပါ။ ဆရာရဲ့ပုံတွေကို မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ မကြာခဏ မြင်ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ ဆရာရဲ့ လက်ဆွဲ သေတ္တာလေးကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့မှ ဆရာနာမည်ကို သွားပြီးတွေ့ရတယ်။ ဆရာတို့က ဒီဖြတ်လမ်းကို အသုံးပြုပုံထောက်တော့ မန္တလေးဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူကို ဖမ်းဖို့နဲ့တူပါရဲ့ . . . ” ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘက -

“လိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ . . . ၊ မှန်ပါတယ်” ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂျပူဦးလောရှည်က . . .

“ကားမောင်းတဲ့သူငယ်ကတော့ ဆရာစာတွေထဲမှာ မကြာခဏတွေ့ရတဲ့ အရူးညာကလီမှတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘ က . .

“လိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ၊ မှန်ပါတယ်”

ဟု ဝန်ခံလိုက်ပြန်လေ၏။

ထို့နောက် ဂျပူဦးလောရှည်က . . .

“ဆရာဘေးက ကလေးကလည်း တပည့်ပဲလား” ဟု မေး လေ၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“မှန်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ သူက ဘယ်ကိုမှမရောက်ဖူးလို့ ခေါ်လာတာပါ။ သူ့နာမည် ငှက်နီလို့ ခေါ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဂျပူဦးလောရှည်က . . .

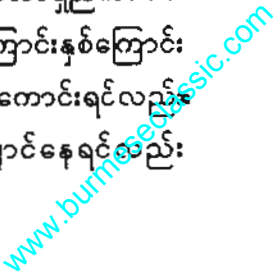
“နေပါဦး၊ ကားက ဘာဖြစ်သွားတာတုံး” ဟု ကျွန်ုပ်အား

လှမ်း၍မေးပြန်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဟိတွေတက်ပြီး တုန့်ကနဲ တုန့်ကနဲဖြစ်ရာက ထိုးပြီး ရပ်သွားတာပဲ” ဟု ဖြေလိုက်လျှင် ၎င်းဂျပူဦးလောရှည်က . . .

“မော်တော်ကား ဟိတက်တာ အကြောင်းနှစ်ကြောင်း ဟာ အဓိကဖြစ်နေတတ်တယ်။ ရေလည်အုံမကောင်းရင်လည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ပန်ကာကြိုးနည်းနည်းချောင်နေရင်လည်း

ဖြစ်တတ်တယ်။ ပန်ကာကြိုးက ချောင်နေတော့ မော်တာက ပိုအလုပ်လုပ်ပြီး လည်ပေးနေရတယ်။ အဲဒီအခါမှာဟိတွေ တက်လာတော့တာပဲ။

လူဆိုရင်တော့ ကိုယ်ပူမိပြီး ဖျားပြီပေါ့။ အိပ်ရာထဲ လဲပြီ ပေါ့ . . . မော်တော်ကားလည်းပဲ ဟိတွေတက်ပြီး ရပ်သွားတာ၊ ကားစက်နှိုးပြစမ်းပါဦး . . .” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားစက် ကို နှိုးပြလေ၏။

ထိုအခါ ဂျပဦးလော့ရှည်က . . .

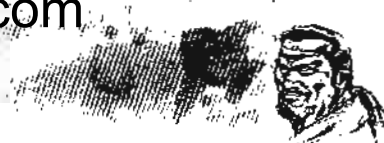
“ဖြစ်တာ အခု ကျုပ်ပြောတဲ့အချက်နှစ်ချက်အနက် ဒုတိယအချက်က ဖြစ်နေတာ . . . ကျုပ်မှာ ပန်ကာကြိုးတွေ ဆိုက် အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ လဲပေးလိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ မော်တော်ကားပန်ကာကြိုးကို လဲ၍ပေးလေ၏။

ထို့နောက် ဂျပဦးလော့ရှည်က . . .

“မော်တော်ကားကတော့ နေကောင်းသွားပြီ . . . ဆရာမင်းသိင်္ခတို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက်ကို မနက်စာကျွေးချင် လို့ပါ . . .” ဟု ပြောရာ အဘက -

“နေပါစေဗျာ . . .” ဟု ပြန်၍ပြောလျှင် ၎င်းဂျပဦးလော့ရှည်က . . .

“မဟုတ်မှလွဲရော . . . ပင်းတယဘုရားနား အရောက်မှာတွေ့တဲ့ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပဲပလာတာနဲ့

လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီ ကြိတ်ခဲ့ကြပြီထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“မှန်ပါပေတယ်ဗျာ . . . လိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ” ဟု ဝန်ခံရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂျပဦးလော့ရှည်က နံနက်စာမရမက ကျွေးသဖြင့် အဘလည်း အားနာပါးနာနှင့် စားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း အဘနှင့်အတူဝင်၍ စားခွင့်ရလေ၏။ မင်းစားသောအခါ၌ ဂျပဦးလော့ရှည်သည် ခုံတစ်လုံးတွင် ဝိုင်ကာ ဧည့်ဝတ်ပြုလေ၏။

“ဆရာမင်းသိင်္ခ ဟောဒီအကြော်ကို စားစမ်းပါဗျ။ လင်တာင်ပိုးငှက်၊ အများအခေါ် ငှက်ဆိုးပေါ့ဗျာ . . . အဲဒီငှက်ကို ဓားနဲ့မွမ်း၊ မဆလာနဲ့ ထောပတ်သုတ်ပြီး ကြော်ထားပါဗျ။ ဟောဒီဟင်းချိုလည်း သောက်ပါဦး၊ သချိုင်းကုန်းက ဂျပဦးကိုယ် တိုင်ဖမ်းခဲ့တဲ့ လင်းနို့တောင်ပံတွေကို စွန်တန်နဲ့ ဟင်းသည့်ချက် ထားတာဗျ။ ဟောဒီပုရစ်တွေကလည်း သချိုင်းနန်းမြေကြီးမှာ အောင်းနေတဲ့ ပုရစ်တွေဗျ။ မနေညက ကျုပ် သျှောက်တူးပြီး ဖင်ထဲ ကို ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ချင်းသိပ်ပြီး ကြော်ထားတာ၊ ဟောဒီငါးပိရည်လေးလည်း စားစမ်းပါဦး၊ စိရ္ဗာလုံးက စုန်းမလို့ ယိုးစွပ်ထားတဲ့ အနှုမ သိပ်တဲ့ငါးပိပါဗျာ . . .” ဟု ပြောလေ၏။ အဘလည်း ဆက်၍ မစားတော့ဘဲ

www.burmeseclassic.com

ရပ်၍ပစ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့တပည့်နှစ်ဦးလည်း အဘနည်းတူ ရပ်၍ပစ်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဂျပူ ဦးလောရှည်က...

“ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေ... ကျုပ်ညွှန်ခံတာ နည်းနည်းလွန်သွားလို့ မစားနိုင်ကြဘဲကီး...” ဟု ပြောလေ၏။ အဘသည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောဘဲ ကြွေရေခွေးခရားအတွင်းမှ ရေခွေးကို ငှဲနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ရေခွေးကို တစ်ကျိုက်စပါးစပ်အတွင်းမှာ ငှဲမိနေပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ ဂျပူဦးလောရှည်က...

“သောက်စမ်းပါဗျာ... မသာအိမ် ခုနစ်အိမ်ထဲ လက်ဖက်ကို စုပြီး နေလှမ်းထားတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ဗျာ... ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်မှာ မျိုမချဝံ့ဘဲ ငှဲ၍ထားမြဲထားလေ၏။ ထို့နောက်မှ ထွေးခံအတွင်းသို့ ထွေးချလိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဦးလောရှည်သည် အဘနှင့် ဂမ္ဘီရပညာများ ဆွေးနွေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အစက အဘကို ပြိုင်ဘက်မရှိလော့အောင်တော်သော ဂမ္ဘီရဆရာကြီးဟု ထင်မှတ်ခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ဂျပူဦးလောရှည်နှင့်တွေ့သောအခါ အဘသည် ဂမ္ဘီရပညာတွင် မူလတန်းကလေးလောက် ဖြစ်သွား၍ ဂျပူဦးလောရှည်မှာ တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခအဆင့်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် အဘက...

“ဒီမှာ ဦးလောရှည်၊ ကျုပ်ကတော့ ဂမ္ဘီရနဲ့ပတ်သက်လာရင် နိုင်ငံခြားနည်းတွေကို သိပ်ပြီးမကြိုက်လှဘူးဗျာ...။ ဗမာနည်းကိုပဲ သဘောကျတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးလောရှည်က ဗိုလ်အောင်ဒင်ဖာတ်ကားမှ ဗိုလ်အောင်ဒင်ရယ်သကဲ့သို့ ခနိုးခနွဲလေး ရယ်ပြီးနောက်...

“ဒီလိုဆိုလည်း ဆရာမင်းသိင်္ခအနေနဲ့ ပုတီးလမ်းပဲ လိုက်ပေါ့ဗျာ...။ လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ပထမကြီးစိပ်သွားတဲ့ အတိုင်း စိပ်ပေါ့ဗျာ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘက...

“ဘိုးဘိုးအောင်ကို ပြောတာလား” ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

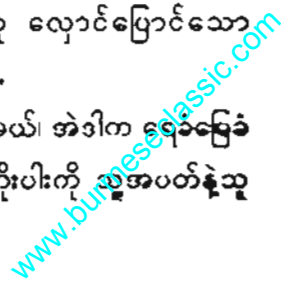
ထိုအခါ ဦးလောရှည်က...

“ပထမဆိုကတည်းက ဘယ်သူ့ရှိရမလဲဗျာ...။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ ရှိတာပေါ့...” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ပထမဘိုးဘိုးအောင်က ဘယ်လိုစိပ်တာတုံး” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးလောရှည်က...

“ဒါတောင်မသိဘူးလား” ဟု လှောင်ပြောင်သောလေသံ ဖြင့် ရယ်ပြန်လေ၏။ ပြီးမှ...

“ရတနာသုံးပါးကို အရင်စိပ်ရမယ်၊ အဲဒါက ရေခဲမြေခဲပေါ့ဗျာ...။ ပြီးတော့မှ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို သူ့အပတ်နဲ့သူ

စိပ်ရမယ် . . . .

- ၁။ အရဟံ ၄ ပတ်
- ၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ၆ ပတ်
- ၃။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ဗန္ဓော ၈ ပတ်
- ၄။ သုဂတော ၁၀ ပတ်
- ၅။ လောကဝိဒ္ဓ ၁၂ ပတ်
- ၆။ အနုတ္တရောပုရိသ ဓမ္မဿရတိ ၁၄ ပတ်
- ၇။ သတ္တာဒေဝ မနုဿနံ ၁၆ ပတ်
- ၈။ ဗုဒ္ဓေါ ၁၈ ပတ်
- ၉။ ဘဂဝါ ၂၀ ပတ်

အဲဒီအတိုင်း စိပ်တာပဲ ဆရာမင်းသိမ်ရေ . . . . ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားရင် စမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ . . . .” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“အမေရိကန်မှာတော့ ဂမ္ဘီရအဖွဲ့တွေ အများကြီးပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဂျပဦးလော့ရှည်က . . .

“မှန်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ အမေရိကန်မှာရော၊ အင်္ဂလန်မှာရော အများကြီးပါပဲ၊ နယူးဆက်ဘက်တို့၊ ရိစီခရူစီယမ်တို့ ဆိုတာ ဂမ္ဘီရအသင်းတွေပဲပေါ့ . . . . ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ထိပ်တန်း ပြေးနေတာတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံက ဝီကာအဖွဲ့ဗျ၊ ဒီအဖွဲ့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်လောက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာ

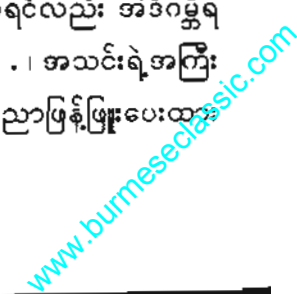
. . . . ကြားမှာတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ငုပ်သွားသေးတယ်၊ အခုတော့ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်လာပြီပေါ့ဗျာ . . . .

အခုအသင်းရဲ့အကြီးအကဲက (GAVIN FROST) ဂါဗင် ဖရိုစ်တဲ . . . . ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ပီအိမ်ချီဒီဘွဲ့တွေဘာတွေ တက္ကသိုလ်က ရပြီးသားဗျ၊ ပညာတတ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူက ဒီအသင်းကို ပြန်ပြီးဦးမော့လာအောင်လုပ်တာ . . . . ဒီအသင်းနာမည်က ဝီကာ တဲ့၊ အသင်းဝင်တွေကို ဝီကင်လို့ခေါ်တယ်၊ ဂမ္ဘီရအသင်း သက်သက်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း အစကတော့ စာအုပ်တွေ ဘာတွေ မှာပြီးဖတ်သေးတယ်၊ နောက်ကျတော့လည်း ဝီကာ အဖွဲ့ဝင်ပြီး ဝီကင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ” ဟု ရှည်လျားစွာပြောလေ၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“နေစမ်းပါဦး ဦးလော့ရှည်ရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂမ္ဘီရအဖွဲ့ကြီးက ဘာတွေလုပ်တာလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးလော့ရှည်က . . .

“လူတွေမှာ အခက်အခဲတွေရင် ဂမ္ဘီရအတတ်နဲ့ ကူညီတယ်ဗျာ . . . . ကိုယ့်ကိုလာပြီးတိုက်ခိုက်ရင်လည်း အဲဒီဂမ္ဘီရအတတ်နဲ့ပဲ အကာအကွယ်ပြုတယ်ဗျာ . . . . အသင်းရဲ့အကြီးအကဲတွေက အသင်းဝင်တိုင်းကို အဲဒီပညာဖြန့်ဖြူးပေးထားတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ဦးလောရှည်ရယ် . . . ၊ ခင်ဗျားတို့
ဝိကာဆိုတဲ့ ဂမ္ဘီရအသင်းရဲ့သော့ချက်ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြ
စမ်းပါ” ဟု အဘက မေးလိုက်ရာ ဂျပဦးလောရှည်က . . .

“ဒီအသင်းရဲ့ ဂမ္ဘီရပညာမှာ သော့ချက်နှစ်ခုရှိတယ်ဗျာ
တစ်ခုကတော့ ရွတ်ရတဲ့ မန္တန်ပဲ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ အသင်း
သားတိုင်းမှာ ဂမ္ဘီရပညာနဲ့ ဝတ်ပြုဖို့ အနက်ရောင်စားပွဲတစ်လုံးစီ
ရှိကြတယ်ဗျာ၊ အဲဒီစားပွဲကိုတော့ သူတို့က (TEMPLE) တန်ပယ်
လို့ ခေါ်တယ်ဗျာ . . .” ဟု ပြောလျှင် အဘက . . .

“သူတို့ရွတ်တဲ့ မန္တန်အကြောင်း ပြောပါဦး . . .” ဟု
ဆိုလိုက်ရာ ဂျပဦးလောရှည်က -

“အခု ကျုပ်ရွတ်တဲ့အသံကို အသံတို အသံရှည်မှတ်ဗျာ၊
အသံတိုကတော့ နိုးနိုးပဲ ရွတ်ရတယ်၊ အသံရှည်ကတော့ ကျုပ်တို့
မြန်မာမှာ ကလေးချော့သဖြန်ရွတ်သလို ခပ်ဆွဲဆွဲလေးပေါ့ဗျာ၊
ခင်ဗျားရွတ်တတ်အောင် ပြောပြဦးမယ်၊ ပထမဆုံးအောင်း နား
ထောင်ရမှာကတော့ . . .

အဲဒါကိုနားထောင်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ကြည့်ရမယ်၊ ‘မီး’
ဆိုတဲ့နေရာမှာ အသံကို ၂ မတ်ကြာအထိ ဆွဲရမယ်၊ ‘တွေ’ဆိုတဲ့

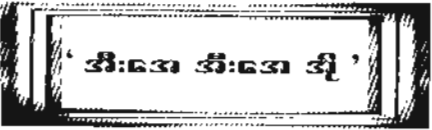
နေရာမှာ ၁ မတ်ကြာပဲ ဆွဲရမယ်၊ နောက်ဆုံး ‘ဖို’ဆိုတဲ့ နေရာမှာ
၃ မတ်ကြာနဲ့ အထက်ကို ဆွဲရမယ် . . . ၊

ဆရာမင်းသိမ် ဆိုကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် အဘ
လည်း (၁၀)ကြိမ်မက ဆိုပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးလောရှည်က သဘောကျပြီးလျှင် . . .

“တကယ်ဆိုရမှာက မီးတွေ မီးတွေ ဖိုလို့ ဆိုရမှာမဟုတ်
ဘူးဗျာ၊ တကယ်ဆိုရမှာက . . .

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါက ဘယ်လိုသုံးတာလဲ” ဟု အဘက မေးပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဂျပဦးလောရှည်က . . .

“ဂမ္ဘီရအစီအရင်တွေလုပ်တဲ့အခါ ဒီမန္တန်ကို (၂၇)
ခေါက် ရွတ်ရတယ်ဗျာ၊ အမှန်က ဒီအသံဟာ ဥရောပတိုက်နဲ့
အမေရိက တစ်တိုက်လုံးမှာရှိတဲ့ ယာသမားတွေဆိုတဲ့ ယာ

www.burmeseclassic.com

တောသီချင်းသံစဉ်ပါဗျာ . . . ၊ ဒါကို သူတို့က မက်(ဂ)ဒေါနယ်
ရဲ့ ယာတောသီချင်း (Medonal Farm Song) လို့ ခေါ်တယ်ဗျာ
ဒါကို ဝိကာတွေက မန္တန်အဖြစ် ယူပြီးသုံးထားတာဗျာ . . . ”
ဟု ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“ဝိကာတွေရဲ့ ဝတ်ပြုစင်ငယ်လို့ခေါ်တဲ့ တန်ပယ်စားပွဲ
လေးအကြောင်း ရှင်းပြပါဦး . . . ” ဟု မေးပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဂျပဦးလော့ရှည်က . . .

“နှစ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ စားပွဲလေးပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်
အိမ်ရဲ့ သန်ပြန်တဲ့တစ်နေရာမှာ ထားရတယ်၊ စားပွဲခုံတစ်ခုလုံးကို
အနက်ရောင်သုတ်ထားရတယ်၊ ပြီးတော့ စားပွဲရဲ့မျက်နှာပြင်
တစ်ဝက်လောက်ကို မှန်ခင်းထားရတယ်၊ ပြီးတော့ ဖယောင်း
တိုင် ထွန်းဖို့ ဖယောင်းတိုင်အစွပ်တွေ၊ ရှေးဟောင်းအရုပ်တွေ
တင်ထားရတယ်၊ အဲဒါအပြင် အစိမ်းရောင်ပုလင်းထဲမှာ နှင်းဆီ
ပန်းအနီ ရောင်တစ်ပွင့် စိုက်ထားရတယ်။

မှန်အောက်မှာတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာသုံးတဲ့ အကြီး
ဆုံး ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထည့်ထားရတယ်၊ အဲဒီအပေါ်က
အလွန်အားကောင်းတဲ့ သံလိုက်တုံးတစ်တုံး တင်ထားရတယ်၊
ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဝတ္တိရအလုပ်တွေလုပ်ချင်ရင် အဲဒီစားပွဲခုံ
လေးမှာပဲလုပ်ရမယ်၊ တခြားမှာ လုပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ကောင်းတာကို

ပဲလုပ်လုပ်၊ ဆိုးတာကို ပဲလုပ်လုပ် အဲဒီမှာပဲလုပ်ရမယ် . . . ”
ဟု ရှင်းပြလေ၏။

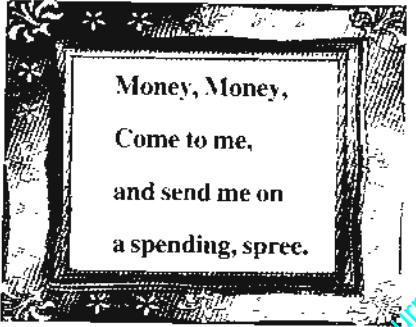
ထိုအခါ အဘက -

“တစ်ခါတလေ လက်ထဲမှာ ငွေက ပြတ်သွားတယ်၊ အဲဒီ
အခါမှာ ဦးလော့ရှည်တို့ရဲ့ပညာအတတ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆို
တာ ရှင်းပြစမ်းပါ” ဟု ပြောလျှင် ဂျပဦးလော့ရှည်က . . .

“တန်ပယ်မှာထားတဲ့ ငွေစက္ကူပေါ်ကို သံလိုက်တုံးတင်
လိုက်တယ်ဗျာ . . . ၊ မတင်ခင်မှာ သံလိုက်တုံးကို လက်နှစ်ဖက်
နဲ့ ကိုင်ပြီး ဟော့ဒီမန္တန်ကို (၂၇)ခေါက် ရွတ်တယ်ဗျာ . . .

အဲဒီလို ရွတ်ပြီးတော့မှ ဖြောင်းကနဲ လက်ခုပ်တစ်ချက်
တီးတယ်၊ ပြီးတော့ ဟော့ဒီမန္တန်ကို ရွတ်ပြန်တယ်။

www.burmeseclassic.com

“ငွေတွေ ငွေတွေ လာခဲ့လေ
 ပြီးတော့လေ ကျုပ်ကို ပို့စမ်းလေ
 အချုပ်အချယ်မဲ့ သုံးလို့ရတဲ့နေရာတွေ” လို့ အဓိပ္ပါယ်
 ရတယ်မဟုတ်လား ဆရာရယ် . . . ” ဟု ပြောလေ၏။

အဘလည်း ဦးလောရှည်ပြောသမျှကို မှတ်စုစာအုပ်
 တွင် ရေးမှတ်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ဦးလောရှည်သည် ဝိဇ္ဇိရ
 နည်းပေါင်း (၁၀၀) ခန့်ကို ပြောပြခဲ့လေ၏။

အဘလည်း ရေးမှတ်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက်မှ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ထိုထူးဆန်း
 သော မိတ်ဆွေကြီးအိမ်မှ ကုမဲမြို့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ
 တော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ၊ ယခုဖော်ပြခဲ့သော ဝိကာအသင်း
 နှင့် ပတ်သက်၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်သိလိုသော စာဖတ်သူများ
 သည် အင်တာနက်တွင် [http:// www. wicca.org](http://www.wicca.org) ကို ဆက်သွယ်
 ၍ ဖမ်းယူ ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

စာရေးသူ

အဘသည် ဂျပူဦးလောရှည်နှင့် တွေ့ဆုံကာ ပြန်လာပြီး
 နောက် ယခင်အသုံးပြုခဲ့သော ယတြာနည်းများကို ရပ်ဆိုင်းကာ
 ဝိဇ္ဇိရနည်းများကိုသာ အသုံးပြုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေတော့
 သတည်း။

အနိယာ ဟောဋ္ဌ
 ဘုရားဉာဏာ
 (အဘ၏ ထမင်းချက်)

...ဇာမာဇာ...

idea. minn oo aryd art. ru nori

(၃)

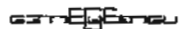
တစ်ကျွန်းပြန်ဖိုးသီးနှင့် သူငွေလူယုတ်မာ ဦးပိုင်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ညာကလီသည် အဘ၏ခရီးဆောင်အိတ် ပြနေသဖြင့် ချုပ်ပေးနေ၏။ အဘသည် သတင်းကတစ်စောင်ကို ဖတ်နေ၏။

ထိုသို့ဖတ်နေရင်း ကျွန်ုပ်ကို . . .

“ညာကလီရေ . . . ၊ ဟောဒီမှာ သတင်းဆန်းတစ်ပုဒ်ကိတ်ကွ . . .” ဟု ဆိုကာ သတင်းစာကိုပေး၍ သတင်းဆန်းပါသော ကော်လံကို ထောက်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အဘလိုသော သတင်းကို ဖတ်ကြည့်ရာ . . .

'ဖိုးစိန်လမ်းတွင်နေသော ဆန်စက်သူဌေး ဦးပိုင်ဆိုသူသည် ၎င်း၏ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်တိရစ္ဆာန်ရုံတစ်ခု လုပ်ထားသည်ဟုဆို၏။ လှောင်ချိုင့်ကြီးထဲတွင် ငှက်များစွာတို့ မွေးမြူထား၏။ အုတ်ကန်ကြီးလုပ်၍ မြွေများစွာကို ထည့်ထား၏။ ရေကန်ငယ်တစ်ခုလုပ်၍ ဖွတ်နှင့် မိချောင်းကို ထည့်ထား၏။ သံလှောင်အိမ်ကြီးဖြင့် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း မွေးထားသည် ဟုဆို၏။ မြောက်မြားစွာသော မျောက်သတ္တဝါများကိုလည်း လှောင်ချိုင့်များဖြင့် မွေးမြူထားသေး၏။

သူဌေးဦးပိုင်သည် ဤသို့ တိရစ္ဆာန်များ မွေးမြူထားခြင်းကို လွန်စွာဝါသနာပါသည်ဟု ဆို၏။ လပြည့်နေ့ညများတွင် သူ မွေးမြူထားသော တိရစ္ဆာန်များကို တစ်ညလုံး ထ၍ကြည့်တတ်သည်ဟု ဆို၏။ ယမန်နေ့က လပြည့်နေ့ညဖြစ်၏။ သူဌေးဦးပိုင်သည် ခြံကြီးအတွင်း သူ၏ တိရစ္ဆာန်များကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေစဉ် သံလှောင်အိမ်ဖြင့် မွေးထားသော ဝက်ဝံကြီးသည် လှောင်အိမ်မှ လွတ်ထွက်လာပြီးလျှင် သူဌေးဦးပိုင်အား ကုတ်ဖဲသတ်ပုတ်သည် ဟုဆို၏။ ဦးပိုင်၏မျက်နှာတွင် ဝက်ဝံကုတ်သောဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရရှိ၏။ ဝမ်းဗိုက်သည်လည်း ဝက်ဝံကုတ်သောကြောင့် ပွင့်ထွက်ကာ အူများထွက်ကျပြီး သေဆုံးသွားသည်ဟုဆို၏' ဟု ဖော်ပြထားသော သတင်းဆန်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းကို ဖတ်ပြီးနောက်

"အဘရယ် . . . ဒီလူနယ် ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ . . . ကိုယ်ပိုင်တိရစ္ဆာန်ရုံ လုပ်ရတယ်လို့ . . ." ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် အဘက . . .

"ညာကလိရေ . . . အပြစ်မတင်နဲ့ကွ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူအချို့ဟာ ကတ်သီးကတ်သတ် ပေါကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်ကွ၊ ပိုက်ဆံကလည်း ရှိပြန်ဆိုတော့ သူ လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရသွားတာပေါ့ကွာ . . . ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်ကို ရန်ရှာနိုင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးတွေကိုတော့ သူ့သဘောနဲ့ သူ မွေးခွင့်မရှိဘူးကွ၊ သက်ဆိုင်ရာအစိုးရ သက်ဆိုင်ရာဌာနက ခွင့်ပြုချက်လိုင်စင် ယူရတယ် . . ." ဟု ပြောလေ၏။

"ဒါမျိုး ဝါသနာပါရင်လည်း တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်တိုင် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီးမွေးဖို့မလိုပါဘူး" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် အဘက . . .

"ဒီလိုကွ . . . တိရစ္ဆာန်တွေကို နေ့ဘက်ကြည့်ချင်တာ အဟုတ်ဘူး၊ ညဘက်မှကြည့်ချင်တာဆိုတော့ မင်းပြောသလို တိရစ္ဆာန်ရုံကို အသုံးပြုလို့ မရပြန်ဘူး" ဟု ပြောလေ၏။

"နေပါဦး အဘ၊ သူဌေးဦးပိုင်နဲ့ အဘနဲ့ သိသလား" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ အဘက . . .

"ဦးပိုင်က ငါ့ကို မသိပါဘူး၊ ငါက ဦးပိုင်ကို သိပါတယ်။"

ရန်ကုန်ကနေ (၁၇)မိုင်လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ လေးထောင့်ကန်ဆိုတဲ့ မီးရထားဘူတာလေးရှိတယ်ကွ။ အဲဒီဘူတာလေးဟာ လေးထောင့်ကန်ဆိုတဲ့ ရွာမှာပေါ့ကွာ။ အဲဒီရွာက မိန်းမချောလေးတစ်ဦးဟာ ဦးပိုင်ရဲ့မိန်းမကွ။ ဦးပိုင်ကတော်ပေါ့ကွာ . . .

အဲဒီဦးပိုင်ကတော်ရဲ့ လက္ခဏာကိုတော့ ငါ ကြည့်ဖူးတယ်ကွ။ မကြာသေးပါဘူးကွာ။ ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ကြည့်ဖူးတာပါ။ သူ့နာမည်က ဒေါ်တင်တင်တဲ့။ ဒေါ်တင်တင်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအလိုက် ဒေါ်တပ်ပြီးခေါ်တာနော်။ အမှန်ကတော့ ငယ်သေးတယ်ကွ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ အဘရယ်၊ သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်တင်ရဲ့ လက္ခဏာကိုကြည့်တော့ ဘာများထူးထူးခြားခြားတွေ့သလဲ” ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ အဘက . . .

“ဒေါ်တင်တင်ရဲ့လက်ကို လိုရမယ်ရထပ်ပြီးလေ့လာအောင် လေ့လာလိုရအောင်ဆိုပြီး မင်နဲ့ နှိပ်ယူထားလိုက်သေးတယ် ဟု ဆိုကာ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ထုတ်၍ မင်နှိပ်ထားသော လက္ခဏာတစ်ခု၏ ပုံကို ပြလေ၏။

“အဲဒီမှာ အချက်ငါးချက် ပြောပြမယ်” ဟုလည်း အဘက ဆိုလေ၏။

ဆက်လက်၍ အဘက . . .

“၁။ ဒေါ်တင်တင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းမှာ အနက်စက်တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။

၂။ အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းရဲ့ အစွန်မှာလည်း ကြက်ခြေခတ်တစ်ခု ပါနေတယ်။

၃။ အသက်လမ်းကြောင်းအတွင်းဘက်မှာရှိတဲ့ ဩဇာလမ်းကြောင်းအဆုံးသော ကြာဂြိုဟ်ခုံပေါ်မှာ ကြယ်တစ်ခုတွေ့တယ်။

၄။ ကံလမ်းကြောင်းဟာ နှလုံးလမ်း ကြောင်းနေရာလောက်မှာ ကြယ်အမှတ်အသားပေါ်နေ တယ်။

၅။ ကံလမ်း ကြောင်းဟာလည်း နှလုံးလမ်းကြောင်းနဲ့ ညှက်လမ်းကြောင်းအလယ်ခေါင်မှာ ပြတ်နေတယ်။

ဒီအချက် (၅) ချက် အရ သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်တင်ဟာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ မဆုံဆည်းဘူး။ အိမ်ထောင်ကျပြန်တော့လည်း ယောက်ျားသေပြီး မုဆိုးမဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ လက္ခဏာပဲ ညာကလိရေ” ဟု ပြောပြလေ၏။

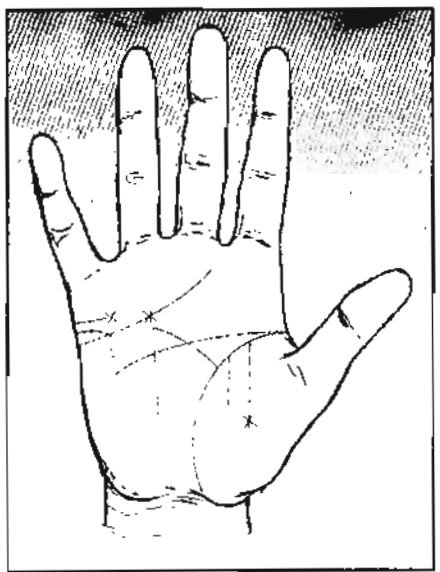
ထို့နောက် အဘက -

“အဲဒီသူဌေးကတော် လက္ခဏာလာကြည့်တုန်းက သူ့လက္ခဏာမှာ တွေ့ရတဲ့အချက်နဲ့ထောက်ပြီး သူ့ကို အစ်အောက်ကြည့်ရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ သူဌေးကတော်ဒေါ်တင်တင်ဟာ လေးထောင့်ကန်ရွာသူ မိန်းမချောလေးပဲ။ သူဟာ အဲဒီ ဓလေ့

www.burmeseclassic.com

ထောင့်ကန် ရွာမှာရှိတဲ့ ဆန်စက်က မိုးသီးဆိုတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်နဲ့ လူငယ်ဘာဝ ချစ်ကြီးသွယ်မိတယ်ကွဲ့၊ တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချစ်ကြပါတယ်။

သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်ထင်၏လက္ခဏာပုံ

အဲဒီမှာ ဖိုးစိန်လမ်းက ဦးပိုင်က မူလပိုင်ရှင် တရုတ်တွေ လက်ထဲကနေ အဲဒီဆန်စက်ကို ဝယ်ပါလေရော၊ ဦးပိုင်က ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာတယ်၊ အပေါင်းအသင်းလည်း ဆုံတယ်၊ ဆန်စက်ကို ဝယ်ပြီးတာနဲ့ မိုးသီးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါလေ

ရော . . . ၊ အကြောင်းကတော့ အဲဒီရွာကို ရောက်ကတည်းက တင်တင့်ကို တွေ့မြင်သွားတော့ သူက လိုချင်တယ်လေ . . . ၊ အဲဒီတော့ မိုးသီးကို စပြီး ဒုက္ခပေးတော့တာပေါ့ . . . ၊

ပြီးတာနဲ့ တင်တင့်အဖို့တွေ့ဆီ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ နဲ့ ဝင်တော့တာပဲ၊ တင်တင်အမျိုးတချို့ဟာ အလုပ်အကိုင် မရှိဘူး၊ သူက ဆန်စက်မှာခေါ်ပြီး အလုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ တင်တင့်မိဘတွေ ဆီမှာ တင်တင့်ကို တောင်းလားရမ်းလား လုပ်တော့တာပဲ၊ တင်တင်ကတော့ ဦးပိုင်ကို ဘယ်ကြိုက်မလဲ၊ ဦးပိုင်က အသားလည်းမည်း၊ သွားလည်းကျဲ၊ မျက်နှာမှာလည်း ကျောက်ပေါက်မာဗရပျစ်နဲ့၊ အရပ်ကလည်း ပုတုတုကွတတနဲ့၊ သူ့ချစ်သူမိုးသီးနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ဆီနဲ့ရေလောက် ကွာနေတယ်၊

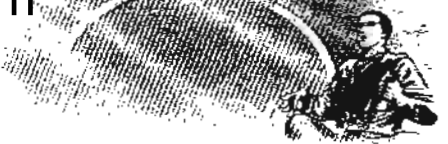
ဒါပေမဲ့ ဦးပိုင်က ချမ်းသာတယ်၊ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကို ဝင်ဆုံတယ်၊ မိုးသီးက ဆင်းရဲတယ်၊ မျက်နှာ မရှိ ရှာဘူး၊ ဦးပိုင်ဟာ တင်တင့်ကို အပိုင်စီးချင်တဲ့အတွက် သူ့ကို ငြင်းဆိုတဲ့အကြောင်းအချက်ကိုရွာတော့ မိုးသီးကြောင့်ဆိုတာ သွားတွေ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ညောင်ပင်သာဆိုတဲ့ လေးထောင့် ကန်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ ဓားပြမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီဓားပြမှုမှာက အိမ်ရှင်ကို ဓားပြက သတ်သွားလို့ လူသတ်မှုပါ ပါနေတယ်၊

အဲဒီတော့ ဦးပိုင်ဟာ အဲဒီဓားပြမှုထဲမှာ မိုးသီးပါတယ်

www.burmeseclassic.com

ဆိုပြီး သက်သေတွေ့ဘာတွေနဲ့ အကွက်ဆင်တော့တာပဲ။ ဓားပြ
တွေကို ဖမ်းမိတဲ့အခါမှာ မိုးသီးပါတယ်လို့ ထွက်ခိုင်းတယ်။ တိုတို
ပြောရရင် မိုးသီးကို အဲဒီဓားပြမှုထဲ ဆွဲထည့်ပြီး ထောင်ကျ
အောင် လုပ်လိုက်ပါလေရော . . . ။ မိုးသီးဟာ တစ်သက်တစ်
ကျွန်းထောင်ဒဏ် ကျခံသွားရရှာတယ် . . . ။ အဲဒီတော့မှ
တင်တင်ကိုရအောင် ငွေအား၊ အပေါင်းအသင်းအားနဲ့ ကြံတော့
တာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ တင်တင်မိဘတွေက တင်တင်ကို သူငွေ
ဦးပိုင်နဲ့ ပေးစားလိုက်ပါလေရော . . . ။

မိုးသီးကတော့ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျနေရာကနေ
နိုင်ငံတော်ဘာသာ ဗုဒ္ဓဘာသာလုပ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အတွက်
အပြစ်ဒဏ်ကနေ (၁၀)နှစ်လျှော့ပေါ့ခံရတယ်။ နောက်တစ်ခါ
ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲအထိမ်းအမှတ်အတွက် သင်ပုန်းချေ ဥပ
ဒေပြဋ္ဌာန်းပြန်တော့ နောက်(၁၀)နှစ် လျှော့ပြန်ရော။ အဲဒါ
ကြောင့် မိုးသီးဟာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျတယ်ဆိုပေမဲ့ ထောင်
ထဲမှာ သုံးနှစ်လောက်ပဲ နေရပြီး ပြန်လွတ်လာရှာတယ်။ လွတ်
တယ်ဆိုရင်ပဲ မိုးသီးဟာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ တင်တင်ကို စုံစမ်းရှာ
တော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ သူငွေကတော်ကြီးဖြစ်ပြီး ဖိုးစိန်လမ်းမှာ
ခြံကြီးဝန်းကြီး တိုက်ကြီးနဲ့ နေနေရတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ အဲဒီ
တော့ မိုးသီးက ဘယ်နေမလဲ၊ တင်တင်နဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုးစားတော့
တာပေါ့ . . . ။

တင်တင်ကလည်း မိုးသီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရတာနဲ့
လေးထောင့်ကန်ရွာကို အလည်သွားဦးမယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး
မိုးသီးနဲ့ သွားပြီးတွေ့တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ တင်တင်က မိုးသီး
ကိုဖက်ပြီး ငိုရှာတယ်။ မိုးသီးဟာ အတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်
သွားတယ်။ သူငွေဦးပိုင် ကို လက်စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ဦးပိုင်ဆီက လိုချင်တဲ့ လျော်ကြေးကတော့ ဦးပိုင်ရဲ့ အသက်ပဲတဲ့
. . . ။ အဲဒီတော့ တင်တင်ဆီကနေ သိရတဲ့ ဦးပိုင်ရဲ့အကျင့်
ဝါသနာကို အသုံးချပြီး ဦးပိုင်ကိုသတ်ဖို့ မိုးသီးက ကြံပါလေရော
. . . ။ အဲဒီလိုကြံပြီးတာနဲ့ ခဲကို အရည်ကျိုပြီး သံချွန်တွေမြှုပ်ပြီး
ပုံလောင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီခဲတုံးကြီးကို ဝါးရင်းတုတ်မှာ
တပ်လိုက်တယ်။ လသာတဲ့ညမှာ မိုးသီးဟာ ဦးပိုင်ရဲ့ခြံထဲတို့
ခိုးပြီးဝင်တယ်။ သူဝင်တဲ့နေရာဟာ ဦးပိုင်ကိုယ်ပိုင်တိရစ္ဆာန်ရုံ
လုပ်ထားတဲ့နေရာပဲ။

မိုးသီးဟာ ပန်းပင်ဘေးမှာ ကွယ်ပြီးစောင့်နေတယ်။
လပြည့်နေညဆိုတော့ လကလည်း သာလိုက်တာ ထိန်နေတာပဲ။
အဲဒီအချိန်မှာ ဦးပိုင်ဟာ အရက်သောက်ပြီး သူလုပ်ထားတဲ့
တိရစ္ဆာန်ရုံဘက်ကို ထွက်လာပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲက တိရစ္ဆာန်
တွေကို စတယ်။ အဲဒီတော့ မိုးသီးက ပုန်းနေတဲ့နေရာက
ထွက်လာပြီး ဦးပိုင်ရဲ့မျက်နှာကို ဘုသီးတပ်ထားတဲ့ ထုတ်နဲ့
တအားလွှဲပြီး ရိုက်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဦးပိုင်ဟာ အင့်ကနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း သံချွန်တွေကြောင့် အစင်းရာ အခြစ်ရာ နက်နက်ကြီးတွေ ပေါ်နေတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပက်လက်လန်လဲ ကျပြီး အသက်ငင်နေတဲ့ ဦးပိုင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို မိုးသီးက သူ့ရဲ့ ခဲတုတ်ကြီးနဲ့ တအားလွှဲရိုက်ပြန်လေရော . . . ။ အဲဒီတော့ ဦးပိုင်ရဲ့ ဗိုက်ဟာ ပွင့်ထွက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ထဲက အူတွေ ထွက်လာပါလေရော။

အဲဒီတော့မှ မိုးသီးဟာ ဝက်ဝံထည့်ထားတဲ့ လှောင်ချိုင့်ကို ဖျက်ပြီး ဝက်ဝံကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါလေရော . . . ။ သူကတော့ အိန္ဒြေမပျက် လေးထောင့်ကန်ရွာမှာပြန်ပြီးနေတယ်။ ဒီအကြောင်း အရာတွေဟာ ဒီလောက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံကိုတော့ သူ့ဌေးကတော် ဒေါ်တင်တင်ဆီက အပြည့်အစုံသိရတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူပြောပြ သလောက်ပေါ်ကနေ ဆက်စပ်ပြီးစဉ်းစားယူတာ . . . ။ ရဲတွေ ရောက်လာပြီး ဦးပိုင်ရဲ့အလောင်းကို လှေလာတော့ ဝက်ဝံတစ်ကောင်က ကုတ်သတ်သွားတယ်လို့ပဲ အဖြေထွက်တာပေါ့။ ဝက်ဝံလှောင်ချိုင့်ကလည်း ပျက်ပြီး ဝက်ဝံကြီးက မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရဲတွေက အဲဒီဝက်ဝံနောက်ကို လိုက်ကြရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ဝက်ဝံကြီးကို ကန်တော်ကြီးအလယ်ကျွန်းမှာ သွားပြီးတွေ့ကြတယ်။ အဲဒီလိုတွေ့တော့ ဝက်ဝံကြီးကို

ရိုင်းဖယ်သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ရင်လည်း ဝက်ဝံကြီးဟာ တခြားလူတွေကို ဒုက္ခပေးဦးမှာကိုး။ တိုတိုပြောရရင် ရဲကလည်း ဦးပိုင်မေ့ထားတဲ့ ဝက်ဝံကြီးဟာ လှောင်ချိုင့်ကို ဖျက်ထွက်လာပြီး ဦးပိုင်ကို လက်သည်းနဲ့ ကုတ်သတ်သွားတယ်လို့ပဲ ယုံကြည်ပြီး အမှုကို ပိတ်လိုက်ပါလေရော . . . ” ဟု အဘက ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ အဘက . . .

“ဦးပိုင်မသေခင်က ဒေါ်တင်တင်လာကြည့်တာနော်။ ငါ သိရတဲ့အပိုင်းကတော့ ဦးပိုင်က မိုးသီးကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပုံ၊ မိုးသီးထောင်ကျသွားပုံ၊ ဒေါ်တင်တင်ကို ဦးပိုင်က သိမ်းဗိုက်လိုက်ပုံ အထိပဲ သိတာကွ။ ဦးပိုင်သေဆုံးပုံက ငါ့ဟာငါ စဉ်းစားပြီး ပြောတာ။ နောက်ဘာဖြစ်ဦးမလဲဆိုတော့ သူ့ဌေးကတော် မုဆိုးမချောချောမောမောလေး တင်တင်နဲ့ တစ်ကျွန်းပြန်မိုးသီးတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြလေတော့သတည်းပေါ့ကွာ . . . ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“အဘ ဆက်စပ်ပြီးစဉ်းစားတာဟာ အတော်စဉ်းအကွက်စေတာပဲ။ ရဲတွေကို သွားပြီးပြောပြလိုက်ပါလား . . . ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် . . .

“အဲဒါ လက္ခဏာဆရာအလုပ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ လက္ခဏာ ဆရာက သိတာတွေလျှောက်ပြီးပြောလို့ မရဘူးကွ၊ ပြီးတော့ လည်း မကွဲချင်ဘဲ ကွဲသွားရတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးကိုလည်း ဖျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းကြလေသတည်းနဲ့ ဇာတ်သိမ်းချင်တယ်ကွာ . . . ၊ ငါ့ရင် ထဲမှာရှိတဲ့ အတိုင်းပြောရရင် မတရားချစ်သူကိုလုယူပြီး ကိုယ့်ကို ထောင်ကျအောင်လုပ်သွားတဲ့လူကို ပီပီပြင်ပြင်လက်စားချေပြီး ချစ်သူကိုရအောင် ပြန်လုပ်နိုင်တဲ့ မိုးသီးကို ငါက ကြိတ်ပြီး ဩဘာ ပေးနေတာကွ . . .” ဟု အဘက ပြောလိုက်လေတော့ သတည်း။

အနိယာ ဟောန္တ
ဘဂ္ဂုးညာကလီ
(အဘ၏ ထမင်းချက်)

သ မြေ သ ဣာ က မှ သာဏီ

မင်းသိမ်